ALICE HARRISON

Bărbatul din pampas

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.
ALCRIS

Capitolul 1

Argentinianul îi vorbise în spaniolă, dar gesturile lui fuseseră atât de clare încât Lian nu avea cum să nu le înţeleagă. împingând paharul de băutură neatins din faţa ei, ea scutură din cap si se ridică în picioare, netezin- du-si poala rochiei negre, cu mâinile care n-o mai ascultau, parcă trădându-i nervozitatea.

- No, zise ea împiedicându-se, nada mas. Disculpeme senor.

Bărbatul se ridicase si el, dar figura lui trăda mai mult uimire decât mânie.

- Que pasa? întrebă el. No comprendo.

De la mesele învecinate se întoarseră multe capete spre ei, interesul lor fiind sporit de fata înaltă, cu o coamă de păr blond, lucru cam rar prin acele locuri. Lian surprinse privirea unui

bărbat asezat la o masă în spatele ei si rosi văzându-i zâmbetul maliţios. Era clar ce gândea acesta: de fapt acelaşi lucru pe care-l gândea şi cel de la masa ei. Ce prostie să nu realizeze chiar de la început ce fel de loc era acesta şi ce i se va cere! Doar nu era la Londra. Se afla la Buenos Aires, un oraş străin, într-o ţară străină. Niciodată nu se simţise mai singură ca în acest moment.

- *Sientese por favor,* o îndemnă argentinianul, arătând spre scaunul de pe care ea tocmai se ridicase, apoi i se adresă cu glas scăzut: cât face?

Lian căută disperată cuvintele prin care să-i explice că se înşela, dar vorbele refuzau să-i vină în minte. Ghidurile de călătorie pe care le studiase ea nu cuprindeau expresii pentru astfel de situaţii. Putea desigur să se întoarcă şi să plece lăsându-l acolo, dar se temea că lucrurile nu vor fi chiar atât de simple. încă o dată atrasă de privirea bărbatului de la masa vecină, i se adresă acestuia cu disperare:

- Habla usted ingles?

- Da, zise acesta într-o engleză excelentă, ridicând dintr-o sprânceană. Vrei să-ţi traduc ceva?

Lian dădu din cap, dorindu-şi să se afle oriunde altundeva dar nu în acest loc.

- V-aş fi foarte recunoscătoare dacă i-aţi

explica acestui bărbat că nu sunt disponibilă în sensul în care crede el... a fost o neînţelegere.

Bărbatul continua s-o privească, cu o sprânceană ridicată.

- Lucrezi aici, la club, nu?

- Da, zise Lian, ai cărei obraji erau acum ca focul. Dar nu mă ocup cu... *Please, senor...* ea lăsă restul frazei să se piardă, observând că de acum, jumătate din cei prezenţi în restaurant îi priveau cu atenţie de parcă aşteptau să se întâmple ceva. Cu inima bătând, îl văzu pe proprietarul restaurantului venind spre ei, atras desigur de discuţia lor. Era acelasi latin gras si chel căruia îi fusese atât de recunoscătoare cu o zi înainte, că-i oferise o slujbă. Dar de ce se ajunsese la situaţia asta? El stiuse de la început pentru ce o angaja, dar ea nu. Fusese foarte sigur că fata va accepta extinderea atribuţiilor de însoţitoare pentru a satisface din toate punctele de vedere clientela restaurantului. Iar ea se dovedise ridicol de naivă.

Bărbatul de la cealaltă masă ridică din umeri de parcă ar fi înţeles situaţia si i se adresă însoţitorului ei în spaniolă, prea repede pentru ca ea să poată prinde vreun cuvânt. El termină tocmai când proprietarul se apropiase de ei, lăsându-l pe celălalt destul de confuz.

- *Perdoneme, senor* Mendoza, îl imploră

acesta.

Ignorându-l pe celălalt bărbat de la masă, cel căruia i
se adresase Lian o luă de mână, conducând-o spre o altă masă unde o aseză aproape cu forţa, lăsând-o acolo în timp ce el se întoarse să-l îndepărteze pe bărbatul care voia să pună stăpânire pe ea.

Luată prin surprindere Lian îi întâlni ochii negri care o priviră cu vădită satisfacţie. Nu era o figură care să inspire încredere, cu trăsăturile lui dure, ochii scrutători, părul negru şi tenul măsliniu. Purta o jachetă albă de seară care îi punea în evidenţă umerii largi, cu o cămaşă foarte albă contrastând cu tenul lui închis la culoare. Era un bărbat înalt, zvelt, şi degaja forţă. Fără să ştie de ce, Lian se simţea un pic speriată.

- Nu ştiu ce i-ai spus, dar trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai salvat...

El înclină din cap zâmbind satisfăcut.

- Dacă nu ţi-a plăcut bărbatul, nu trebuia să-i accepţi compania.

Lian făcu o grimasă.

- Părea un om civilizat şi apoi, asta este slujba mea, sau mai bine zis a fost.

- Vrei să spui că nu ştii ce implică munca în acest restaurant? întrebă el ridicând din

sprâncene. Bărbatul o privi sceptic, lucru pentru care ea nu putea să-l condamne. Asta înseamnă că n-ai venit de mult în Argentina.

- De câteva zile. Dar nu este o scuză pentru prostie; am crezut că în slujba de însoţitoare nu trebuie decât să stau de vorbă cu clienţii şi să fiu prietenoasă cu ei. Aşa stau lucrurile în Anglia.

Pe figura bărbatului se putea citi acelaşi lucru.

- Ai avut aceeasi slujbă si în ţara ta?
- Da, în clubul în care am lucrat erau reguli destul de stricte, însoţitoarele nu se puteau încurca chiar dacă voiau, cu clienţii.

Bărbatul zâmbi, lăsând să se vadă niste dinţi albi, foarte regulaţi.

- Si aici sunt reguli. Sus există niste camere pentru o mai bună cunoastere între însoţitoare si client.
- O, Dumnezeule, zise Lian ducându-si mâinile la faţa rosie ca focul. Trebuia să-mi dau seama că lucrurile nu stau asa cum mi-am imaginat! Era prea bine să fie adevărat! O slujbă si cazare asigurată era o mană cerească. Eu... ridică încet capul privindu-l; as putea să vă întreb ce le-aţi spus celor doi, *senor?*
- Sigur că da. El părea si mai amuzat de felul

în care se derulau lucrurile. Le-am spus că am fost primul care te-a plătit pentru noaptea asta.

- Ce-aţi spus? Fata îl privea nedumerită. Nu cred că aţi făcut o asemenea afirmaţie!

- Numai astfel te puteam salva. Lui Rios nu i-a convenit deloc că ai refuzat un client. Mâine îţi va cere o parte din banii pe care i-ai câstigat de la mine.

Lian îsi muscă buzele.

- Nu voi mai fi aici mâine, zise ea încet. De fapt, as vrea să plec chiar acum.

- Nu poţi pleca, zise el, trăgând-o înapoi pe scaun. Va trebui să stai aici unde te afli până o să-ţi spun eu că poţi pleca, altfel mă văd nevoit să-l chem pe Rios ca să te convingă să stai. Iar acum dă dovadă de bun-simţ.

Lian simţi nevoia să se împotrivească.

- Uite ce este, *senor* Mendoza, zise ea lăsându-şi capul pe spate, înţeleg că am făcut o prostie, dar nu vei avea cum să mă faci să mai rămân nici o clipă aici împotriva voinţei mele. Nimeni nu mă poate opri să plec!

- Crezi că nu? Bărbatul o privea impasibil. Mai ai multe de învăţat despre felul în care se poate manifesta un individ ca Rios. Te-a trecut pe lista lui de câştiguri, va trebui să te achiţi onorabil. Dacă n-o s-o faci de bunăvoie, va găsi

el mijloacele de convingere necesare. Ai auzit de traficul de carne vie?

Fata făcu un gest de protest şi încercă să se ridice.

- Nu încerca să mă sperii, n-o să-ţi meargă!

- Poate meriţi să fii speriată. Dar piaţa de carne vie există, chiar dacă nu vrei să accepţi ideea, iar o englezoaică aşa ca tine, cu tenul şi părul acesta, se vinde destul de bine. Mai vrei să pleci?

Lian scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

- Te rog, zise ea. Nu sunt ceea ce crezi. Am fost destul de disperată să accept slujba asta. N-am găsit altceva.

- Asa deci? zise bărbatul printre rotocoalele de fum. Ar fi mai bine să-mi spui povestea ta. Când ai sosit la Buenos Aires?

- Acum două zile. Ea observă că bărbatul o privi surprins si continuă: trebuia să mă alătur unei trupe de dans aici, la clubul Rios, dar, din nefericire, am ajuns prea târziu, ei plecaseră deja spre Porto Alegre. Agenţia a încurcat datele.

- Si de ce nu te-ai dus după ei la Porto?

- Nu aveam bani de drum si nici cu agenţia n-am putut lua legătura.

Pe figura bărbatului nu se mai putea citi nimic.

- La consulat ai fost?

- Am încercat astăzi, dar era închis pentru

weekend. N-am mai avut bani să stau la hotel, asa că atunci când Rios mi-a oferit slujba asta si o cameră, am crezut că o face din bunătate. Dar ar fi trebuit, probabil, să stiu că nu ăsta era motivul.

- Da, ar fi trebuit, zise el. Bărbatul continua s-o studieze. Asadar, esti dansatoare. Te pricepi la ceea ce faci?

- As vrea să cred că da. Sunt o dansatoare destul de bună, altfel nu mi s-ar fi oferit ocazia să vin în America de Sud.

- Toate fetele din trupă sunt blonde?

- Da, cred că da.

- Atunci felul în care dansează nu mai contează.

- Ce vrei să spui, *senor*?

- Compatrioţii mei sunt atraşi oricum de spectacol, indiferent dacă fetele au talent sau nu. Blondele naturale sunt rare în ţara asta.

Lian îl sfidă.

- Eu dansez bine, *senor.*

- Nu mă îndoiesc. Dar poate că nu în trupe de elită. Am văzut Blue Bells la Rio, acum câteva luni. Erau frumoase şi talentate. De ce n-ai dansat cu ele?

- Din cauză că nu sunt destul de înaltă. Acum mi s-a oferit o şansă pe care, din

nefericire, am ratat-o. Nu este vina mea că agenţia nu m-a trimis unde trebuie.

- Ba te-a trimis unde trebuie dar nu la momentul potrivit. Ai venit să înlocuieşti pe careva?

- Da, pe una dintre fete, care a suferit o căzătură. Sau şi de asta te îndoieşti?

- Te rog să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Nu te afli în Anglia.

Lian îşi muşcă buzele ca să nu spună ce gândea, nu era în situaţia în care putea s-o facă. Nici să-i ceară scuze nu voia, aşa că tăcu.

- Văd că înţelegi ce ţi se spune, ăsta este semn bun. Bărbatul făcu o pauză înainte de a adăuga: familia ta nu s-a împotrivit să pleci atât de departe?

- Nu am familie, zise ea, am crescut în orfelinat. Am douăzeci şi doi de ani şi sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Am făcut-o în ultimul timp.

- Dar niciodată n-ai plecat atât de departe, replică el. în zece sau unsprezece ani de acum înainte, vei învăţa că independenţa nu-i aduce decât dezavantaje femeii.

- Peste atâţia ani n-o să-mi mai pese, oricum, i-o întoarse ea. Lian înconjură localul cu privirea. Un grup latino-american cânta pentru cei care

dansau pe ring. Ici şi colo îşi vedea colegele aşezate la masa vreunui client. Chiar în timp ce se uita văzu o altă fată cu părul roşu, pe care o cunoştea, cum îşi ia clientul de mână şi-l conduce spre camerele de la etaj.

- Ei, te-ai convins? o întrebă bărbatul. Acum crezi ce-ţi spun?

- Parţial. Tot nu mă poţi convinge că nu pot pleca de aici dacă vreau.

El ridică din umeri.

- Si dacă pleci unde te vei duce? Nu ai nici bani, după cum ai afirmat, iar hotelurile sunt scumpe.

- Pentru seara asta am bani, de mâine va fi însă o problemă. Poate voi găsi ceva mai ieftin.

- Sunt multe hoteluri, zise el, dar nu pentru femeile neînsoţite. Vei vedea cum îţi vei rezolva problema. Deocamdată va trebui să simulezi căţi face plăcere compania mea.Vom dansa înainte de a comanda ceva de băut.

Lian nu făcu nici o mişcare.

- *Senor* Mendoza, începu ea disperată. Nu sunt dispusă să-ţi accept protecţia în aceste condiţii, sau mai bine zis, vreau să părăsesc imediat localul, dacă nu ai nimic împotrivă. Mă duc să-mi strâng lucrurile. Dacă încearcă cineva să mă oprească o să chem poliţia.

- Poţi să si începi s-o faci, zise bărbatul, nu-ţi

va ajuta la nimic. El o lăsă un moment pentru a vedea care era următoarea ei miscare si-i spuse: esti prea inteligentă pentru ca să mă sfidezi până la capăt. Iar acum, vom dansa, după cum ţi-am mai spus.

Când se ridică bărbatul ea văzu că era mai înalt decât îsi închipuise; desi musculos, părea slab, dar când o prinse în braţe pe ringul de dans ea îi simţi forţa braţelor si asprimea palmelor care-i atingeau pielea goală de pe spate. Lian se întrebă cu ce se ocupa acest bărbat cu mâinile atât de aspre. Nu putea să facă muncă manuală. Acest bărbat era obisnuit să comande, nu să execute.

- Nu mi-ai spus încă numele tău, zise el în timp ce dansau în ritm de rumba.

- Mă cheamă Lian Trevor.

El îi repetă numele.

- Este un nume neobisnuit pentru o englezoaică, dar îmi place. Eu sunt Ricardo Mendoza.

- Iar acum am putea opri această farsă? Am apreciat ajutorul pe care mi l-ai dat, domnule Mendoza, dar...

- Dar nu la preţul pe care crezi c-o să-l cer, probabil, completă el. Nu ţi-a trecut nici un moment prin minte că poate pentru mine nu esti irezistibilă, asa cum te-a considerat predecesorul

meu? Mie îmi plac femeile temperamentale, care stiu să reacţioneze, nu suport femeile ca tine care vor să pară intangibile, femeile pe care noi, bărbaţii, le numim sloiuri de gheaţă.

Fără să vrea, Lian acceptă provocarea:

- Atunci, de ce m-ai salvat din situaţia aceea delicată?

- Pentru că ai apelat la mine. în acest fel m-ai făcut responsabil de ceea ce ţi se întâmpla. N-am manifestat nici cel mai mic interes faţă de tine, ăsta a fost produsul imaginaţiei tale. As putea totusi să-ţi dau o lecţie de viaţă, să te fac să te achiţi de obligaţiile pe care le ai faţă de mine, pentru reacţia mea promptă. Rios ar fi foarte fericit să se achite si el de obligaţii oferindu-mi cea mai bună cameră.

- îmi pare rău, bâigui ea, am înţeles gresit.

- Asa este, dar nu persista în greseală. Ti-am oferit ajutorul meu dar numai în situaţia în care vei face exact ce-ţi cer. Ai înţeles?

- Da. Lian mai avea încă dubii, dar nu avea de ales, trebuia să-l asculte. Ce ar trebui să fac?

- O să afli mai târziu. Mâna lui se opri un moment pe soldul ei, tocmai când ritmul deveni mai îndrăcit. Văd că reacţionezi bine, zise el. Muzica noastră găseste ecou în sufletul tău.

- Da, aşa este. Este ritmul care te face să vrei să te mişti. Si tu dansezi bine, *senor.*

El încuviinţă complimentul făcut, înclinând uşor capul.

- Este o calitate a noastră, a latinilor. Si te rog să-mi spui Ricardo.

Lian ar fi vrut să i se adreseze la fel în continuare, i se părea mai sigur. Dar orice ar fi făcut, se afla în mâinile lui.

- Bine, Ricardo, zise ea cu glas şovăitor, sperând că el nu va percepe ce simţea ea.

- Spune-mi, zise el după un moment de tăcere, dacă ţi s-ar oferi şansa de a alege între a te întoarce acasă şi a merge după trupa ta de dans, pe care ai alege-o?

- O asemenea alternativă nu poate exista, am semnat un contract pe următoarele şase luni. Iar dacă mă gândesc bine nu am la ce să mă întorc acasă, nu mă aşteaptă nimeni. Tocmai de aceea mi-am luat slujba de însoţitoare la Londra, pentru ca să mă pot întreţine singură. Nu ştiu să dactilografiez sau să fac contabilitate, ca alte tinere de vârsta mea.

- Orfelinatul nu ţi-a dat educaţia necesară pentru a-ţi putea câştiga existenţa într-un mod mai ortodox, să zicem?

- Au încercat s-o facă. Mi-au găsit o slujbă într-un restaurant aproape de casă, la şaisprezece ani. Trebuia

să învăţ totul despre furnizorii de produse

alimentare, dar ei nu m-au pus decât să fac comisioane şi să spăl tacâmurile. Am plecat de acolo imediat ce am împlinit optsprezece ani, şi mi-am luat o slujbă de baby-sitter la o familie din Croydon. Lian se opri brusc. Dar nu cred că vrei să auzi acum povestea vieţii mele.

- Din contră, tocmai asta mă interesează. Ai avut, aşadar, o copilărie nefericită.

- N-aş putea spune asta, eram ca o familie acolo, la orfelinat. Am luat chiar şi lecţii de dans.

- Dar nu în ideea de a-ţi face o meserie din asta.

- Nu, zâmbi Lian. îmi amintesc că am vrut să particip la o audiţie într-un teatru de pantomim' pe când aveam cincisprezece ani; ştii, ei angajau copii în cor. Iar educatoarea noastră a fost îngrozită de ideea că vreunul dintre copiii crescuţi de ea ar putea urca pe scenă.

- Dar ei îţi dădeau ocazia să-ţi manifeşti talentul?

- Sigur că da. De fapt nu pot s-o învinuiesc pe educatoarea noastră că gândea aşa. Nu voia decât să ne asigure nişte slujbe onorabile, dar eu nu mă puteam obişnui cu ideea că va trebui să-mi pierd cei mai buni ani din viaţă într-o meserie care nu-mi plăcea.

- Dar puteai să-ţi găseşti un soţ care să te scutească de toate astea, sau şi căsătoria ţi se pare neinteresantă?

- Nu ştiu, dar cred că asta depinde de soţul pe care ţi-l alegi.

- Te-ai gândit vreodată să te măriţi?
- Sigur că m-am gândit. Toate fetele o fac. Pe la paisprezece ani mi se părea grozav să te măriţi cu un bărbat ca Gene Kelly, pe când era tânăr, desigur. Dar pe la nouăsprezece am decis că trebuie să-mi fac o carieră mai întâi. Când am ales dansul mi s-a părut cea mai bună soluţie.
- Poate ai întâlnit bărbaţi care te-au dorit. Sper că nu i-ai refuzat defintiv!
- Am avut câţiva prieteni, dar nici o relaţie serioasă.
- Asadar, la Londra nu te asteaptă nici unul? insistă
el.
- Nu, ezită ea. *Senor...*
- Ricardo.
- Bine, Ricardo. De ce-mi pui aceste întrebări, nu te interesează ce gândesc sau simt!

El ridică arogant din sprâncene.
- Eu decid dacă mă interesează sau nu. Vrei să ne asezăm acum, să bem ceva?

Lian scutură din cap, luptând cu pornirea de a fugi de acest bărbat, cât mai putea s-o facă.
- As prefera să stiu ce ai de gând să faci cu

mine, zise ea pe un ton ferm. Dacă îl cunosti pe Rios atât de bine, poate ar fi de ajuns o vorbă a ta pentru a-l convinge că a făcut o greseală.

- O să vorbesc si cu Rios, zise el. Dacă nu vrei să bei nimic, du-te în camera ta si fa-ţi bagajul, vom pleca imediat ce esti gata.

- Unde să plecăm?

- Parcă spuneai că faci ce-ţi cer!

- Da, dar...

- Atunci du-te si strânge-ţi lucrurile, repede. Vei fi în siguranţă acolo unde te duc.

Lian se lăsă trasă de pe ring de mâna lui puternică. Era confuză si nesigură, suspicioasă, dar ce alternativă avea? Nu putea rămâne aici la club, chiar dacă Rios i-ar fi permis asta. Nu-i rămânea decât să se ducă cu binefăcătorul ei si să rezolve problemele care se vor ivi de acum înainte.

N-o opri nimeni pe drumul spre camera ei de la etajul al doilea. O privi acum cu alţi ochi, evitând să se uite spre patul cu cuvertura de mătase. Era o încăpere elegant mobilată, si Lian îsi spuse că trebuia să se simtă onorată de ceea ce-i fusese oferit. Se privi în oglindă zâmbind. Totul se datora pielii ei albe. Avea si un chip drăgălas, dar destul de comun. Ar fi trebuit s-o prevină cineva că în această parte de lume

pielea foarte albă si părul deschis la culoare erau nu un avantaj ci un pericol.

Se gândi la bărbatul care o astepta jos. O asigurase că va fi în siguranţă cu el, dar putea oare să-l creadă? Era un străin, acest Ricardo Mendoza. Din câte realiza ea, iesea dintr-o situaţie dificilă pentru a intra în alta, poate de aceeaşi dificultate. Dar deocamdată nu putea decât să aibă încredere în el. O aştepta la capătul scării de fier forjat. Când o văzu făcu un semn unui chelner, care-i luă valiza din mână şi o duse la ieşire. Rios îi urmărea pe amândoi cu o expresie greu de definit în atmosfera aceea încărcată de fum. Dar oricum, nu făcea nimic pentru a o opri.

Ieşiră din club unde îi aştepta un taxi. Ricardo îl plăti pe cel care adusese bagajul ei şi-i dădu şoferului numele unui hotel. Curând, se aflau pe un bulevard pe care viaţa de noapte se manifesta sub toate aspectele, lumea se plimba, stătea la terase sau intra în barurile de noapte. Luminile străluceau peste tot, iar muzica de la aparatul de radio din maşină se auzea în surdină.

- Ce i-ai spus lui Rios? îl întrebă ea pentru a rupe tăcerea.

El ridică din umeri.

- Nu i-am spus nimic, ţi-a dat drumul să pleci, asta este important.

- I-ai dat bani?

- Sigur că da. Altfel cum ar fi renunţat la o asemenea sursă de câştig? Rios este omul cu care nu poţi discuta decât despre bani. Si a cerut destul de mult pentru tine.

- Dar n-am cum să-ţi înapoiez aceşti bani, sau nu deocamdată. Măcar dacă mi-ai spune cât îţi datorez...

- Asta nu contează. Când ajungem la hotel, te vei duce direct în camera ta. Vom discuta mâine.

- Despre ce? Ai făcut destul pentru mine, nu vreau să-ţi mai fur timpul.

- Nu mă opresc niciodată decât după ce-mi îndeplinesc complet o sarcină asumată, zise el pe acelaşi ton arogant pe care i se adresase la club. Nu mai discutăm în contradictoriu pe tema asta, altfel vei rămâne cu Rios.

Lian se întrebă dacă bărbatul era capabil s-o ducă înapoi la club. Oricum nu-şi putea permite să rişte.

- Bine, voi face ce-mi spui, oftă ea.

El o privi sfidător.

- Nu-ţi voi cere ceea ce nu poţi face. Stiu că este greu pentru tine, ca englezoaică, să te supui unui bărbat. Aici femeile sunt învăţate de cum se nasc că bărbatul le este stăpân. Iar noi le oferim dragostea, protecţia şi stima noastră. Nu crezi că merită?

- Nu ştiu, zise ea după un moment. Cred că depinde şi de temperamentul oamenilor implicaţi. Eu am fost educată să nu depind de nimeni.

- Desigur, asta a fost educaţia primită în instituţia de ocrotire, era normal ca acolo să vă fie cultivată independenţa. Ai avut nenorocul să fii lipsită în viaţă de dragostea şi ocrotirea părintească, un tată ţi-ar mai fi domolit aceste porniri.

Lian zâmbi.

- Cred că esti convins că si un soţ ar face acelasi lucru.

- Dacă ar fi un bărbat adevărat, ar încerca să-ţi schimbe convingerile. Dar deocamdată nu pot decât să fiu mulţumit de felul în care esti.

- Nu înţeleg, zise Lian.

- Nu trebuie să înţelegi în seara asta, discutăm mâine dimineaţă.

Lian nu mai avea decât să-l asculte si să i se supună. Coborâră din masină în faţa unui hotel de lux, ea fiind din ce în ce mai derutată. Nu avea să afle până dimineaţa ce intenţiona acest bărbat. Si ce-i cerea în schimbul ajutorului pe care i-l dăduse?

Lian, care-si aruncase un sal foarte ieftin pe umeri, îl lăsă pe Ricardo să se îndrepte spre recepţie si stătu deoparte, considerând că nu era

îmbrăcată corespunzător unui asemenea bărbat.

După ce se rezolvă cazarea, luară liftul până la etajul cinci, urmându-l în tăcere pe bărbatul în uniformă albastră. Ricardo intră în cameră, după ce-i dădu un bacsis celui care transportase bagajul ei, iar ea rămase uluită de eleganţa camerei, impresionată de tapetul care se asorta cu draperiile, de mobila albă. Costul acestei camere îi depăsea cu mult orice posibilitate de a se revansa pentru gestul bărbatului.

- Baia este acolo, îl auzi pe Ricardo. îţi sugerez să te culci devreme.

- Te rog, Ricardo, zise ea, ştiu că aştepţi ceva de la mine pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat, îmi poţi spune despre ce este vorba?

- Vei afla mâine la micul dejun. Trebuie să am în vedere toate implicaţiile înainte de a lua o decizie. în acelaşi timp, aş putea să nu cer nimic de la tine şi în cazul acesta discuţia noastră ar fi de altă natură. în nici un caz n-o să te las să te descurci singură. Ne întâlnim mâine, la opt treizeci, în apartamentul meu, 734, ai reţinut? Iar acum, noapte bună.

Lian rămase cu ochii aţintiţi asupra uşii care se închise în urma lui. Acest bărbat nu arătase nici un interes personal faţă de ea. în acest caz, ce alte interese ar putea avea în legătură cu ea? Ea nu-i putea fi de folos cu nimic. Era doar o

străină pripăşită în acest oraş.

Capitolul 2

Dimineaţa nu-i aduse gânduri mai bune. Trezindu-se din somn, Lian făcu dus, alese o rochie verde, simplă, si porni spre apartamentul 734. Bătând încet la usă se întrebă cum ar fi reacţionat Ricardo dacă ea ar fi plecat de dimineaţă fără a-l mai vedea. Buenos Aires fiind un oras foarte mare, i-ar fi fost aproape imposibil s-o găsească.

Ricardo era îmbrăcat într-un costum bej; era acelasi bărbat dar părea diferit de cel de noaptea trecută. Micul dejun le fusese adus, iar el îi indică să se aseze pe un scaun.

- Ai dormit bine? o întrebă în cele din urmă.

- Mai bine decât m-am asteptat, desi aveam multe gânduri contradictorii.

- Si eu, recunoscu el. îşi puse un şervet pe genunchi, apoi luă o chiflă din coşul pe care i-l întinsese ei mai întâi, şi o unse cu unt. Abia acum îmi trece prin minte că poate ai fi vrut un mic dejun englezesc. Dacă doreşti pot să-ţi comand unul.

- Aş vrea doar cafea şi pâine prăjită. Lian luă o gură de cafea apoi îl întrebă: Este evident că nu locuieşti în Buenos Aires. Te deranjează dacă

te întreb în ce parte a Argentinei locuieşti?
- Eu trăiesc în pampas, răspunse el.
Câmpiile care se întind în sud, pe vreo câteva sute de kilometri.
- Este o zonă agricolă? se hazardă ea, imaginându-şi că bărbatul era doar un fermier.
El zâmbi.
- Estancia Mendoza creşte numai vite. Noi furnizăm carne de vită în toată lumea.
Deci era vorba despre o fermă. Lian îl privi mai destinsă, amintindu-şi de mâinile lui muncite şi aspre. Deci era un fermier argentinian! Nu era de mirare că avea atâţia bani.
- Ai luat vreo hotărâre? îl întrebă ea.
El se şterse la gură cu şerveţelul înainte de a i se adresa.
- Da, am luat o hotărâre. Vreau să-ţi fac o propunere.
- Propunere? Ea încercă să pară calmă. Vrei să-mi oferi o slujbă?

- într-un fel. Ce-ai zice dacă ai câstiga zece mii de lire pe an?
Lian îl privi uluită.
- Glumesti?
- Nicidecum. As vrea să te angajez pentru sase luni. După asta te voi trimite în Anglia si vei primi banii într-un cont, pentru serviciile tale.
- Serviciile mele?

El îi zâmbi maliţios.

- Nu de genul celor pe care le crezi tu. Ti-am mai spus aseară ce fel de femeie prefer. Nu ai de ce să te temi de mine în privinţa asta, nu te voi solicita. Nu vreau decât prezenţa ta, nimic mai mult.

în ochii fetei apăru o scânteie, iar obrajii i se colorară brusc.

- în acest caz, as putea să te întreb care ar fi rolul meu?

- Vei fi soţia mea.

El spuse aceste vorbe cu foarte multă seninătate de parcă ar fi fost ceva foarte normal. Văzând că ea încearcă să spună ceva, întinse o mână si o opri. Vei fi soţia mea pentru sase luni.

- Si după aceea? întrebă Lian uluită. Ce se va întâmpla când vor trece cele sase luni?

- Voi cere anularea căsătoriei. Te vei întoarce acasă fără probleme si nu va mai fi necesar să muncesti nici o zi.

Ea scutură din cap.

- Nu înţeleg, de ce...

- îţi voi explica. Te rog să nu mă întrerupi.

Bărbatul reluă, fără grabă: Pentru început mă voi întoarce în timp, la momentul în care a murit mama mea, iar tata şi-a adus fiul nelegitim să locuiască la estancia cu noi. Carlos este mai mic

cu patru ani, fiul rezultat din relaţia tatălui meu cu o femeie din localitate. Când tata a murit, acum câteva săptămâni, a lăsat controlul estanciei în seama primului dintre fiii săi care se va căsători, ştiind că celălalt fiu al lui, Carlos, plănuia să se însoare cu fiica unui vecin al nostru, în timp ce eu nu-mi făcusem planuri în acest sens. Dar eu nu am intenţia să-l las pe Carlos să-mi ia ceea ce mi se cuvine. Trebuie să mai spun ceva?

Lian trase aer adânc, încercând să sorteze cumva informaţiile primite.

- Da, zise ea, ai dreptate. Totul îmi este foarte clar. Acum înţeleg de ce-ţi trebuie o nevastă atât de repede. Numai că nu înţeleg de ce m-ai ales tocmai pe mine. în mod sigur ai fi găsit printre argentinience una...

- Nici o argentiniancă n-ar fi de acord cu condiţiile pe care le impun prin această căsătorie. N-am de gând să rămân căsătorit.

- Dar de ce numai sase luni?
- Este condiţia impusă de tatăl meu. Stia că mă pot căsători imediat, dar că nici o femeie nu mă va accepta prea mult timp, pentru că eu nu suport să fiu căsătorit.
- Nu cred că există femeie care să refuze să

devină *senora* Mendoza!
Ochii lui negri îi aruncară o privire periculoasă.
- Nu voi accepta propunerea ta, *senor* Mendoza! îl sfidă Lian.
- Nici pentru zece mii de lire? Unde ai mai putea câstiga suma asta în sase luni?
- Nu stiu, zise fata asezându-se comod în scaun, dar mă văd nevoită să te refuz. Mă voi duce la consulat să-mi rezolv problema acolo.
- Astăzi fiind duminică, este închis. El continua s-o privească fix. Iar dacă vei încerca să părăsesti încăperea asta fără permisiunea mea, îi pot telefona lui Rios, care va veni imediat să te ia.
- Spui asta doar ca să mă sperii, ripostă ea. Rios nu are puterea să mă ducă înapoi împotriva voinţei mele.
- Asa crezi? Ricardo ridică din umeri si luă receptorul. Vom vedea.
Lian urmări cum formează o cifră pentru a obţine ton de oras, apoi alte două cifre de la un număr de telefon. înfiorată, îsi spuse că ei nu i se putea întâmpla asa ceva. Era un cosmar.

- Nu, zise ea, aşteaptă puţin. Vocea ei suna ciudat; abia dacă şi-o recunoscu. Lian îi întâlni privirea şi-şi muşcă buzele, neştiind dacă să-l creadă capabil s-o dea pe mâna lui Rios sau nu. Dacă mă duc la poliţie mai întâi? zise ea.

- Nu ţi se va permite. El mai aşteptă un moment, apoi puse receptorul la loc. îmi pare rău că sunt nevoit să recurg la astfel de tactici, dar trebuie să-mi rezolv problema. Mâine pe vremea asta Carlos va fi căsătorit cu Isabella. Eu trebuie să mă întorc acasă cu o nevastă înaintea lui. Eşti de acord cu ce-ţi cer, sau nu?

Lian îl privi cu un aer neajutorat.

- Dar slujba mea, agenţia...
- Voi rezolva eu. îmi dai cuvântul că nu-mi vei crea probleme?
- Voi fi un fel de prizonieră dacă accept?
- Nu, răspunse bărbatul ţintuind-o cu ochii lui negri. Dar dacă nu-ţi vei respecta cuvântul, nu va exista loc pe lumea asta unde să te poţi ascunde.
- Văd că nu-mi oferi alternativă. Accept, n-am de ales, zise Lian, ai cuvântul meu.
- Bine, zise el vizibil liniştit. Acum, termină micul dejun.
- Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine?
- Pentru că eşti potrivită pentru ce-mi trebuie. Nu ai familie care să aştepte veşti de la tine, nu eşti logodită,

nu esti educată în spiritul convenţiilor care le domină pe femeile de aici, si, mai presus de toate, ai mare nevoie de bani.

- Lucrurile nu stau chiar asa. Am fost de

acord pentru că m-am văzut forţată, nu pentru bani. Nu sunt încă sigură în privinţa ameninţărilor legate de Rios.

- Deja mi-ai dat cuvântul.

- Si dacă am făcut-o poţi fi sigur de mine.

El o privi mai relaxat.

- Sper că ţi-l vei respecta. Dacă n-o vei face, vei sfârsi prin a ajunge înapoi în ghearele lui Rios. Clar?

- Foarte clar. Totusi nu pot spune că n-am avut noroc, am făcut o afacere cu tine.

- Iar tu vei descoperi că-ţi plac latinii, desi nu cred că sunt pe gustul tău.

- Ce stii tu despre gusturile mele?

El ridică din sprâncene.

- Mă însel? Poţi verifica, îţi voi spune chiar eu cum s-o faci.

- Mi-ai promis o afacere, zise Lian, asta va fi.

- Vor fi si alţii care îţi vor face curte. După ce expiră perioada de sase luni, îţi voi alege eu unul.

- Pot să-mi aleg singură un iubit dacă vreau.

- Dar nu în următoarele sase luni, o preveni el. Chiar dacă este vorba despre o afacere, soţia unui

Mendoza trebuie să se comporte corespunzător.

în ochii celorlalţi, căsătoria noastră trebuie să pară una foarte solidă. Va trebui să-ţi câştigi banii despre care am discutat!

- Da, înţeleg, zise Lian, simţind nevoia să-i spună că nu avea de gând să se supună, indiferent de ameninţările lui. Dacă exista însă cea mai mică posibilitate ca el s-o dea iar pe mâna lui Rios, ea trebuia s-o evite. Dar asta nu însemna că nu putea să-i facă şi ea viaţa amară. Nu cred că zece mii de lire sunt de ajuns pentru ceea ce urmează să fac.

Se lăsă tăcere, iar el o privi printre gene. Apoi privirea lui coborî asupra gâtului şi decolteului ei.

- Aş putea să te fac să plăteşti scump pentru vorbele astea!

- Pentru a-ţi apăra scopul? De obicei pentru a anula o căsătorie trebuie să invoci faptul că nu s-a consumat!

- Nu suntem căsătoriţi încă. Banii nu înseamnă mare lucru, dar oferta mea a fost una cinstită. Cine ştie, aş putea plusa, dar te sfătuiesc să nu profiţi mult de răbdarea mea!

- *Senor* Mendoza, te rog, nu mă forţa să fac un astfel de lucru! îl imploră ea, disperată. Nu pot!

- Ba poţi şi o vei face; în caz contrar, ştii ce te aşteaptă.

- Nu te cred când mă ameninţi cu Rios.

- Nu mai contează acum dacă mă crezi sau nu; mi-ai dat deja cuvântul. El se ridică, împingând scaunul cu o violenţă care pe Lian o făcu să înţeleagă că era aproape de a-si pierde răbdarea. Ne vom căsători mâine, apoi vom pleca direct la estancia. Până atunci nu vei părăsi hotelul cât timp sunt eu plecat. Te poţi întoarce acum în camera ta.

Lian plecă fără o vorbă, mulţumită că scăpase de acest bărbat autoritar. Când ajunse în camera ei se lipi cu spatele de usă si încercă să-si facă ordine în gânduri. Era de necrezut ce se petrecuse cu ea.

Din păcate nu era vis, totul era cât se poate de real. Ricardo Mendoza nu era bărbatul care să facă lucrurile pe jumătate. Dacă spusese c-o putea găsi oriunde s-ar fi ascuns, însemna c-o va face. Si atunci? Era mai bine să nu afle.

Dimineaţa trecu destul de repede. Sunetul telefonului de la miezul zilei fu aproape binevenit. Ricardo o informă pe un ton foarte rece că sosise.

- Vrei să iei masa în cameră sau să mă însoţesti la restaurant?

Ea se decise foarte repede. Ce rost avea să

stea departe de el? Dacă tot devenea soţia lui, fie si numai cu numele, trebuia să se obisnuiască cu el.

- Voi veni la restaurant, zise ea.

- Bine, ne întâlnim în cincisprezece minute, în holul hotelului.

Lian îşi trecu repede în revistă rochiile pe care le avea, dar nu erau prea multe. Se decise la o rochie cu corsaj tricotat, care nu mai trebuia călcată, încălţă nişte sandale cu toc jos asortate şi-şi legă părul cu o bandă lată; nu era îmbrăcată aşa cum ar fi fost nevasta unui om bogat şi se întrebă ce va zice Ricardo când o va vedea. Nu putu să nu se gândească apoi la faptul că în viitoarea ei calitate va avea nevoie de nişte haine adecvate, dar din nou lăsă totul la latitudinea lui Ricardo. Poate că acolo, la acea fermă, nici nu-i vor trebui prea multe toalete. Va purta mai ales jeanşi.

Holul era plin de oameni care veneau, plecau, sau discutau în grupuri mici. Observă nişte turişti englezi şi se întrebă dacă aceştia ar ajuta-o în cazul în care le-ar cere-o.

Ricardo, care îi anticipă intenţia, se apropie de ea spunându-i:

- Bine că n-ai cedat tentaţiei, ar fi durat ceva până le-aş fi explicat că nevasta mea, englezoaică de-a lor, are simţul umorului foarte

dezvoltat şi se amuză pe seama oricui.

- Nu-ţi sunt nevastă încă, răspunse ea şi-l văzu cum ridică din umeri.

- Ai început să intri în rol deja. Fii atentă, *querida*, mai ai multe de învăţat.

Restaurantul era plin dar Ricardo avea masă rezervată. Lian studie meniul dar din cauza oboselii si a încordării, literele îi dansau în faţa ochilor.

- Te las să alegi în locul meu, spuse ea, nu mi-e foarte foame.

Ricardo o privi nemulţumit, trecând peste varietăţile de mâncare menţionate acolo si ceru chelnerului lămuriri în privinţa vinurilor.

- Trebuie să mănânci ceva, de dimineaţă n-ai băut decât cafea.

- De când îţi pasă de cei din jur? îl întrebă ea deodată.

- Asta este impresia pe care ţi-am făcut-o?

- Da, esti un tip egoist, fără milă, pe care nu-l interesează decât ranchul lui.

- Estancia, o corectă el. Trebuie să te obisnuiesti cu denumirea corectă a lucrurilor. înţelegi spaniola?

- Nu prea, dar dacă se vorbeste rar pot prinde câteva vorbe. Pe unele le pot si rosti, dar nu pronunţ corect.

- Când vei părăsi ţara asta, măcar vei vorbi limba foarte bine.

- Ai renunţat deci la ideea de a mă face să gândesc ca o argentiniancă?

- Nu în totalitate, dar cele şase luni nu vor fi de ajuns să înveţi tot ce trebuie şi prefer să nu avem o relaţie cu probleme. Azi-dimineaţă m-ai înfuriat destul de tare, încât era să uit şi naţionalitatea ta şi altele. Aşa că vom face un compromis. Dacă te comporţi bine în public, sunt gata să închid ochii pentru ceea ce nu faci când suntem singuri.

- De acord. Cuvintele lui îi readuseră oarecare îndoială în suflet, dar ea o alungă imediat. Era clar că Ricardo nu-şi periclita în vreun fel libertatea viitoare, mai ales cu o femeie pentru care nu simţea nimic. Se întrebă dacă acest bărbat iubise vreodată. Părea mai mult interesat de sex, nu de o relaţie amoroasă. Nu, un astfel de bărbat folosea o femeie pentru a-şi satisface dorinţele, păstrându-şi mintea şi inima libere.

- N-ar fi mai bine să-mi vorbeşti despre estancia? sugeră ea. Cine mai locuieşte acolo pe lângă tine şi fratele tău, pe care am înţeles că-l urăşti?

- Am toate motivele. Desigur, când o să-l cunoşti, o să mă consideri nebun. Carlo poate încânta pe oricine. Numai cu mine îşi arată adevăratul chip.

- Si cum este?

- N-ai vrea să auzi cuvântul care-l caracterizează.

- De ce-l urăşti, pentru că este fiu nelegitim sau pentru că pe el îl place toată lumea?

- în timp ce pe mine...
- Nu asta am vrut să spun.
- Dar asta s-a înţeles. Sosirea chelnerului le întrerupse discuţia. El făcu comanda. Ceea ce ştiu despre Carlos nu este problema ta. De acum cinci ani când s-a îmbolnăvit tata, m-am ocupat de estancia aşa cum trebuie. N-am chef să preia altul controlul.
- Si Carlos va continua să locuiască acolo?
- Da, până se va construi o casă pentru el şi Isabella. Asta doar dacă el nu preferă să aibă grijă de estancia Riga, a tatălui Isabellei, care a cam îmbătrânit.
- Isabella este unica lui fiică?
- Da, mama mea şi a ei au avut aceeaşi soartă. Au fost la un pas de moarte la naştere şi n-au mai putut avea copii.

- Asta ar explica existenţa lui Carlos, reflectă Lian. Estancia Riga se ocupă tot de vite?

- Nu numai, au şi oi.

- Mi se pare mie sau nu eşti de acord cu ce fac acolo?

- Nu prea. Nu este bine pentru vite. Oile distrug toate culturile de alfalfa; nici un crescător adevărat de vite nu le-ar lăsa pe pământurile lui. Dar am deviat de la subiect. M-ai întrebat despre ceilalţi ai casei. Acolo se mai află Inez, care a fost cândva doica mea, iar acum se ocupă de servitori. Singurul oras apropiat este la saizeci de kilometri de noi si se numeste Santina, dar nu poţi merge acolo decât cu mine.

Lian ridică încet capul.

- Asta înseamnă că sunt condamnată să-mi duc viaţa la estancia?

- Nu este vorba despre o restricţie, asa cum îţi imaginezi. Pentru ca să străbaţi toată estancia îţi trebuie o zi. Ai călărit vreodată?

- Nu prea.

- Asta înseamnă că vei pleca în Anglia cu niste cunostinţe în plus; chiar eu te voi învăţa să călăresti. Dar iată că ne-a sosit si mâncarea. Fă-mi plăcerea de a gusta câte puţin din toate, iar după masă te voi duce să-ţi arăt orasul. Mâine nu va fi timp.

Mâine. Lian simţi că i se usucă gura. Mâine se va mărita cu acest bărbat, cu acest străin. Si totul numai din greseala făcută de agenţie. îi va da în judecată la întoarcerea în Anglia. Dacă se va mai întoarce. Sase luni înseamnă mult. Orice se poate întâmpla.

Capitolul 3

La trei mii de picioare înălţime orizontul părea nesfârşit, iar câmpiile vaste erau traversate pe alocuri de drumuri ce păreau desenate, fie şi numai pentru a întrerupe monotonia peisajului.

- Când o să vezi la sud dealuri, înseamnă că am ajuns, îi spusese Ricardo. Sierra de Tandil este înainte de estancia noastră.

Lian se uită pe furiş la bărbatul cu care se măritase cu câteva ore în urmă. I se părea ireal tot ce se întâmplase în ultimele două zile; era acum doamna Mendoza, soţia unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Argentina, şi nu se simţea deloc în largul ei. Lumea asta a avioanelor private şi a bogăţiilor fără limită nu o făcea să se simtă bine. Dar asta avea să dureze doar şase luni.

Ceremonia căsătoriei se derulase fără nici un fel de pompă, într-o atmosferă foarte rece şi oficială care o aju-

tase să nu simtă nimic. Numai când se îndreptase cu Ricardo spre avionul care avea să-i ducă la viitoarea ei casă, Lian realizase că bărbatul care mergea lângă ea îi era soţ.

Cu disperare, îsi aminti serile care precedaseră întâlnirea cu el. Dar de când se cunoscuseră Ricardo o dusese în localuri de lux, după ce-i cumpărase diferite rochii moderne si elegante, visul oricărei femei. Simţise privirile admirative ale celorlaţi bărbaţi oprite asupra ei cu dorinţă, si cu invidie faţă de Ricardo. Cu toate acestea ea îsi dori să se fi aflat la sute de kilometri distanţă de aceste locuri, voia acasă.

Ricardo o privi intrigat.

- Esti cam tăcută, constată el. Sau ţi s-a făcut frică de mine deodată?

- Nu stiu, mărturisi Lian. Nu te cunosc deloc si nici nu te înţeleg.

- Mă vei înţelege cu timpul, dacă vei vrea s-o faci. Dar nu va fi o problemă dacă nu vei dori.

- Voi face exact ce mi s-a cerut. Dar de fapt nu mi-ai cerut prea mult.

- Ieri a fost altceva. Te-am cam forţat să fii de acord cu propunerea mea. Nu aveam timp să te conving cu blândeţe.

Ea tăcu câteva momente.

- Recunoşti că ai exagerat afirmând că mă poţi duce înapoi la Rios?
- Exact. Rios nu te-ar fi luat înapoi cu forţa, este un individ mărunt, dar nu e şi prost.
- Deci m-ai păcălit!
- După cum ţi-am mai spus, eram disperat. Am avut şi eu îndoieli când am ajuns la hotel, dar le-am depăşit. Si tu trebuie să faci la fel.
- Eşti un tip fără scrupule, ştii?
- Cu toate astea aş vrea să fim prieteni, duşmănia nu ne-ar fi de folos nici unuia. O prietenie ar face lucrurile mai uşoare pentru amândoi. De ce nu priveşti relaţia noastră ca pe o nouă slujbă? Este doar pentru şase luni.
- Si dacă refuz să plec după şase luni? Te-ai gândit şi la varianta asta?
- Nu vei îndrăzni, zise el.

Ricardo avea dreptate, îşi spuse Lian. N-ar îndrăzni, şase luni i-ar fi de ajuns.

- Nu-ţi face probleme, zise ea, abia aştept să scap de tine.
- Mă voi asigura că aşa va fi. Peste câteva minute se va vedea pista, am ajuns.

Privind în jos, Lian văzu un ciorchine de clădiri înconjurate de copaci şi multe, multe vite care păşteau păzite de bărbaţi călare.

- La ora asta, *gauchos* adună vitele pentru trecerea peste calea ferată, o informă Ricardo sesizând curiozitatea ei. De aici se duc direct la La Plata, pe coastă, unde le asteaptă *los frigorificos.*

Acolo sunt ucise si conservate bietele vite, se gândi Lian.

- Si cu asta se duce viaţa lor, nu?

El ridică indiferent din umeri.

- Cred că numai englezii au astfel de sentimentalisme. Animalele sunt făcute pentru a fi sacrificate.

în momentul acela avionul Cesna începu să coboare, aterizând la capătul unei piste marcate. Bărbatul care apăru la capătul ei avea tenul închis la culoare si gesturi servile. Lian îi zâmbi si primi de la el o privire foarte curioasă. Ricardo îi spuse ceva în spaniolă bărbatului, apoi o conduse pe Lian spre o masină care îi astepta, iar omul le aduse bagajele; apoi dispăru fără urmă.

- Acest bărbat este menit să fie servitor? întrebă ea cu ironie, iar Ricardo se uită încruntat la ea.

- Să iau asta ca pe o glumă?

- Nu, nu-mi place să văd că fiinţele umane sunt tratate ca vitele. Acest bărbat nu avea nume?

- Nu-mi prezint nevasta unui peon!

- în ţara mea sclavia a fost abolită din Evul Mediu.

- Acesti oameni nu sunt sclavi. Sunt liberi să vină si să plece după bunul lor plac.

- Cum s-o facă? După cum era îmbrăcat, nu cred că-i plăteşti prea bine.

- Gata, Lian, nu este problema ta.

- Eu cred că este, dacă va trebui să fiu soţia ta, fie şi numai cu numele. Sau femeile nu trebuie să reacţioneze la nevoile clasei de jos?

- încetează! Sau vrei să te vezi lovită?

- Ăsta este răspunsul tău la orice întrebare?

- Nu, nu la orice întrebare, numai la cele adresate de o englezoaică anume. Ti-am spus că nu trebuie să pui prea multe întrebări sau să faci observaţii, nu am nevoie de ele. N-aş vrea să mă faci să te admonestez în faţa celorlalţi.

Lian era departe de casă, în cealaltă parte a lumii, complet singură. înghiţi pentru a scăpa de nodul din gât, apoi spuse:

- Ricardo, eu nu pot gândi ca o argentiniancă. Este posibil să pun întrebări care să te deranjeze, s-ar putea să nu fiu mulţumită cu răspunsurile pe care mi le dai, dar aşa sunt eu. Dacă încerc să nu spun prea multe de faţă cu ceilalţi vei încerca să mă tratezi ca pe o egală când suntem doar noi?

El ridică o sprânceană.

- Nu-mi amintesc să-ţi fi promis să te tratez ca pe o egală. N-am mai cunoscut o femeie care să i se adreseze astfel unui bărbat; dar poate că şi eu mai am câte ceva de învăţat. Bine, voi încerca să-mi domolesc pornirile impulsive în ceea ce te priveste, dar nu-ţi promit că n-o să mă înfurii. Asta te face mai fericită?

- Este un pas înainte. Asta e casa? întrebă ea arătând o construcţie care apărea la distanţă.

- Nu, asta este Casa Riga; Casa Mendoza este în direcţie opusă, spuse el. Acum mergem la nunta fratelui meu.

- Ricardo, nu poţi face asta!

- Trebuie. Si nu încerca să mă convingi de contrariu. Carlos trebuie să afle foarte repede că nu el va conduce estancia Mendoza.

- Dar îi vei strica petrecerea!

- Va depăsi acest moment!

- Si Isabella? Si pe ea o urăsti?

- Nu. Ricardo strânse mâna de pe volan. Dar măritân- du-se cu Carlos îsi pierde dreptul la stima mea.

- Asteaptă cel puţin până dimineaţa. Te rog, Ricardo!

- Crezi că este mai bine să-i las să vină la estancia si să ne găsească acolo?

- Nu stiu, poate că da. Orice este mai bine

decât să strici cuiva petrecerea de nuntă!

- Nu, cred că este bine să afle cât mai curând.

Lian nu mai zise nimic. Era clar că n-ar fi schimbat lucrurile. Cu inima grea, ea urmări cum luminile se vedeau tot mai aproape, apoi casa apăru în faţa lor. Era

o construcţie cu două etaje, cu curte interioară. Din casă răzbătea muzica, sunetul chitarelor amestecându-se cu râsetele şi strigătele celor care se bucurau de petrecere. Câţiva dintre aceştia se întoarseră văzând maşina lui Ricardo.

Un peon se detaşă dintr-un grup şi veni repede să deschidă portiera maşinii, salutându-i politicos. Era îmbrăcat în pantaloni albi de bumbac şi cămaşă, iar pălăria şi-o ţinea la piept. Nu era un om bătrân, îşi spuse Lian. Ea îi zâmbi şi încercă să pară detaşată când Ricardo o conduse spre casă şi cei prezenţi se dădură la o parte pentru a le face loc.

Curtea interioară era plină de lumini şi culori, balcoanele pline de flori. Pe mijloc se aflau mese încărcate la care erau aşezaţi meseni îmbrăcaţi în costume populare spaniole.

Mirele şi mireasa se aflau în capătul opus al curţii interioare, alături de un cuplu în vârstă, probabil părinţii miresei. Lian simţi cum mâna lui Ricardo care-i ţinea braţul se încordează la vederea miresei, o fată frumoasă cu o rochie

lungă împodobită cu trandafiri, şi ea ştiu din instinct că soţul ei avea şi alte motive de a-şi urî fratele vitreg. O voise pentru sine pe Isabella.

Cineva îl recunoscu pe Ricardo şi se auzi un strigăt care însemna “uitaţi-vă cine a venit!” Lian observă reacţii diferite; unii nu erau siguri de ceea ce vedeau, alţii erau dezamăgiţi, alţii bucurosi; dar toţi erau curiosi în privinţa ei. Ricardo făcu un semn cu capul dar nu se adresă cuiva anume; o conduse direct spre perechea de tineri căsătoriţi, care asista înmărmurită si oarecum neputincioasă la tot ce se petrecea.

Carlos era mai scund si mai musculos decât Ricardo, avea un chip foarte plăcut si armonios. îmbrăcase un costum pe care Lian îl asemui cu cel al unui matador, cu pantalonii strânsi pe picior, decoraţi cu fir auriu, si o jachetă până în talie pusă peste cămasa albă cu broderie. Arăta foarte bine si era constient de asta.

- Asadar, frate, te-ai întors pentru nunta mea! Si ai adus si un musafir! Bine ai venit, *senorita,* zise el.

- *Senora,* îl corectă Ricardo. Ne-am căsătorit azi- dimineaţă la Buenos Aires.

Se făcu tăcere iar privirea lui Lian fu atrasă de figura frumoasă a miresei, pe care ea fu sigură că sesizase o usurare. Poate se înselase,

nu era exclus. De ce s-ar fi bucurat o femeie că soţul ei pierduse totul? Lian se detesta pentru ceea ce făcuse; îl ura si pe Ricardo care o forţase la acest gest. Nu conta cine avea dreptate în situaţia asta.

Carlos vorbi primul, cu o voce joasă care tremura de emoţie:

- Nu se poate! zise el.

- Am dovada, dacă vrei s-o vezi. în vocea lui Ricardo nu se citea triumful. Fără a-si lua ochii de la Isabella el

o prinse pe Lian de braţ, trăgând-o mai aproape. Soţia mea este englezoaică, nu vorbeşte spaniola, dar cu timpul o va face.

Isabella făcu un pas în faţă, întinzându-i mâna.

- Bine ai venit, surioară, zise ea, în engleză. Vă poftesc la nunta noastră.

Francisco Riga veni spre ginerele său.

- Carlos, asta schimbă lucrurile, înţelese Lian. Casa noastră va fi de acum a ta. Cred că este bine să mă asculţi, fiule.

Lian se depărtă de Ricardo apropiindu-se de Isabella, cu inima grea. Era prea târziu să mai spună că-i părea foarte rău, dar încercă să-şi transmită sentimentele cu ajutorul privirii şi i se păru că sesizează o sclipire de înţelegere în ochii amândurora.

Ricardo străbătu auditoriul cu privirea:

- Nu rămânem, călătoria a fost foarte obositoare, Lian simte nevoia să se odihnească.

- Ricardo, este ziua nunţii noastre, nu poţi pleca. Sau cel puţin nu până nu se fac toasturile. Sper că nu vrei să-i refuzi miresei tale dreptul la fericire? Isabella se întoarse spre soţul ei înainte ca Ricardo să scoată vreo vorbă, şi-l trase cu putere de mână.

- Carlos, insistă să stea măcar câteva minute! Suntem toţi o familie de acum!

Privirea lui Carlos se opri asupra chipului lui Ricardo, neclintit ca o stâncă.

- Isabella are dreptate, nu aveţi de ce să vă grăbiţi, haideţi să stăm la masă. Staţi lângă mine şi soţia mea.

Ricardo ridică indiferent din umeri. Lian, care îl ura din răsputeri în acele momente, se aşeză lângă Carlos şi Isabella în capul mesei. Conştientă că nu era îmbrăcată adecvat deşi purta un taior elegant de culoare bej, Lian îşi înălţă capul cu demnitate, încercând să pară foarte degajată deşi se simţea mizerabil.

- îl cunoşti de mult pe Ricardo? o întrebă Isabella.

- De mult? repetă ea. Nu, doar de două zile, zise Lian, mulţumită că putuse să se răzbune pe Ricardo care abia aştepta să audă răspunsul ei.

- Cam puţin, spuse Isabella, dar cred că a fost dragoste la prima vedere.

- Da, zise Lian. M-a scăpat de ceva mai rău decât moartea.

Isabella făcu ochii mari.

- Nu cred că...

- Va trebui să te obişnuieşti cu umorul soţiei mele care este diferit de ceea ce ştim noi. A glumit cu tine. Lian simţi o lovitură scurtă dar precisă cu genunchiul pe sub masă. Nu-i aşa, *chica*?

- Dacă aşa spui tu... de fapt, tu ai dreptate întotdeauna, Ricardo.

Dacă cei din apropierea lor poate că n-au înţeles vorbele ei, acestea n-au scăpat celui de lângă ea. încercând să facă abstracţie de el, Lian se întoarse spre Isabella.

- Ricardo spune că trebuie să încep să cunosc manierele argentiniene, ai vrea să mă ajuţi s-o fac?

Isabella îi zâmbi cu prietenie.

- Oare acesta este un alt mijloc de a mă necăji?

- Da, cred că da, zise Lian, constientă că nu era tocmai bine ce făcea. Nu era normal s-o implice pe Isabella în problemele ei cu Ricardo. Te rog, Isabella, scuză-mă, uneori sunt rea fără nici un motiv.

- Nu este asa, zise fata, poate că te comporţi diferit de felul în care o facem noi. Tu ce crezi,

Carlos?

Figura lui frumoasă avea o expresie ciudată.

- Este interesantă, zise el adresându-i-se lui Ricardo. Soţia ta este o fată spirituală si îndrăzneaţă. Ai avut noroc s-o întâlnesti.

- Ai dreptate, Carlos, Lian este foarte îndrăzneaţă. De fapt amândoi am avut noroc când ne-am ales nevestele, nu? Isabella arată grozav!

Lian privi în jur înţelegând numai frânturi din ceea ce se vorbea, întrebându-se ce naiba căuta ea acolo. Situaţia era cel puţin ciudată. Ricardo era soţul ei, un soţ pe care nu-l iubea, nici măcar nu-l plăcea. Era un individ lipsit de scrupule, egoist si interesat. N-ar fi fost nevoie de această confruntare, pe care el o provocase pentru a-i pedepsi pe Isabella sI Carlos. Dar Carlos nu i-o furase pe Isabella, luase doar ceea ce i se cuvenea. Isabella îl iubea pe el; era evident după felul în care îi vorbea si îl privea.

Ricardo nu putea înţelege că nu era corect să pedepsească o femeie pentru ceea ce simţea, sau pentru faptul că alesese pe altcineva.

El se comporta ciudat. Lua parte la petrecere dar vorbea foarte rar, numai când i se adresa cineva, făcând ca atmosfera să fie nu tocmai plăcută. De aceea Lian nu ştia dacă să fie bucuroasă sau să-i pară rău când el refuză să

mai rămână la petrecere.

- Călătoria a fost obositoare, trebuie să ajung acasă. Este şi casa voastră, în caz că doriţi să vă stabiliţi acolo, le spuse el celor doi miri.

- Nu, zise Carlos, noi vom rămâne aici. Ai câştigat, Ricardo Mendoza.

Lian şi Ricardo urcară în maşină şi plecară lăsându-i pe meseni să continue petrecerea. Doar după o vreme Lian îl putu face să vorbească.

- A fost una dintre cele mai nefericite experienţe din viaţa mea.

- Si dintr-a mea, Lian.

- Atunci de ce ai făcut-o?

- Ti-am spus motivul. Trebuia să pun capăt acestei situaţii. Carlos a fost nevoit să accepte. Nimănui nu-i place să i se tulbure ziua nunţii.

- Carlos s-a comportat foarte bine, zise Lian, nu ştiu cât l-a afectat pierderea estanciei Mendoza, dar puţini bărbaţi ar fi acceptat-o aşa cum a făcut el.

- Si tu îl admiri pentru asta, nu?
- Da, îl admir, n-ar trebui?
- Trebuie să controlezi ceea ce simţi pentru Carlos, am pretenţia să-mi fi loială, în aceste sase luni.
- Fără îndoială.
- Oare? Vom mai vedea, sase luni sunt o

perioadă.

- Cu fiecare minut care trece mi se pare tot mai lungă, o să ajung să urăsc locul ăsta, zise Lian ca pentru sine.
- Cum să-l urăsti când nu stii aproape nimic despre el? Un copil poate face astfel de afirmaţii, dar de la tine mă astept să judeci înainte de a vorbi. Parcă spuneai că vrei să afli mai multe despre aceste locuri.
- Ştiu ce am spus, numai că... stii, m-as fi împrietenit cu Isabella, în altă situaţie.
- Dacă situaţia ar fi fost alta n-ai fi avut ce căuta aici, conchise Ricardo. Si tocmai din cauza asta as vrea să nu te împrietenesti cu nimeni de pe aici. Dacă începe să suspecteze ceva, Carlos va profita imediat de situaţie.
- Si cum va proceda? îmi va oferi bani ca să plec înainte de împlinirea celor sase luni? Nu cred că-si poate permite asta.

Ricardo opri masina cu o miscare bruscă.

- Banii pe care ţi i-am oferit pentru serviciile tale îmi aparţin, sunt lăsaţi mostenire de mama mea, care a fost

o femeie foarte frumoasă si bogată. Estancia Mendoza

înseamnă foarte mult pentru mine. Nu mă aştept să înţelegi asta, mai mult decât Carlos. Cât despre situaţia lui financiară, el va continua să-şi

primească partea de la estancia Mendoza, şi asta toată viaţa.

- Dacă va accepta condiţiile impuse de tine, murmură Lian.

- O va face, fii fără grijă. Mă impresionează grija ta pentru bunăstarea materială a lui Carlos, dat fiind faptul că abia l-ai cunoscut. Nu cumva o invidiezi pe Isabella pentru un asemenea soţ?

Lian roşi.

- Nu fi ridicol!

Se trezi prinsă cu brutalitate de bărbie iar capul îi fu dat pe spate.

- Să nu mai îndrăzneşti să-mi adresezi astfel de vorbe! Carlos ţi-a plăcut, nu nega asta, ţi s-a citit în priviri. Păcat că o astfel de emoţie a rămas nesatisfăcută.

Lian încercă să se împotrivească brutalităţii cu care Ricardo o trase spre el. Mânia lui era evidentă. Nu simţi nici o plăcere în îmbrăţişarea lui. Când în cele din urmă el o eliberă şi se sprijini de spătarul scaunului, ea nu simţea nici măcar ură în acele momente pentru el. Bărbatul porni maşina la fel de violent precum o oprise.

Când ajunseră la casa Mendoza, Lian era atât de confuză încât nici măcar nu-şi putea da seama dacă era mult mai mare decât cea pe care o părăsiseră cu douăzeci de minute în urmă.

Ricardo nu mai încercă să-i vorbească. Cu o figură lipsită de expresie, el o conduse spre casa

cu o terasă spaţioasă în faţă. Intrând în casă Lian fu desigur impresionată de mobilele masive cu decoraţii de argint si rămase privind fascinată “Cei patru călăreţi ai Apocalipsei”, o statuetă de mare valoare, după cum îi spuse el.

O femeie în vârstă coborî scara interioară, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă si severă. Numai când îl privi pe Ricardo trăsăturile ei se mai îndulciră.

- Bine ai venit, *senor.*

- Mă bucur că am ajuns în sfârsit acasă. Ea este Inez,
i se adresă el lui Lian, lucrează pentru noi de treizeci de ani. Apoi îi spuse femeii în spaniolă: ea este soţia mea, Inez. Nu vorbeste spaniola, dar înţelege câte ceva.

Femeia se înclină în faţa lui Lian de parcă ar fi fost firesc să audă ceea ce tocmai auzise:

- Fiţi binevenită, *senora.*

- Vom folosi camerele din aripa de apus, Inez, o informă Ricardo.

- Doriţi ceva de băut cât asteptaţi să le pregătesc? întrebă femeia.

- Eu as vrea o cafea, spuse Lian în cele din urmă după ce făcu un efort să-si amintească puţinele cuvintele spaniole pe care le cunostea.

Ricardo o conduse într-o altă încăpere, în care podelele erau acoperite cu covoare crem în care se înfunda piciorul. în faţa unui semineu mare se afla o

sofa îmbrăcată în tonuri de castaniu şi bej. Măsuţe mici din lemn de trandafir se aflau ici şi colo prin încăpere; toate aveau aceleaşi încrustaţii de argint. Din cameră se ieşea pe o terasă care ducea în curtea interioară.

- Toate camerele de jos dau în curtea interioară, o informă Ricardo urmărindu-i privirea. De obicei luăm cina aici când avem musafiri. Este, putem spune, punctul central al casei.

El dădu un ordin scurt unei fete care apăruse la chemarea lui, şi-şi aprinse o havană.

- Ai o casă frumoasă, Ricardo.

El aprobă.

- Nu s-a schimbat prea mult de la moartea mamei.

Lian văzu un portret atârnat deasupra şemineului,
reprezentând o femeie cu un păr negru superb, cu ochi scânteietori ca ai Isabellei.

- Este mama ta?

- Da, portretul a fost făcut la scurt timp după căsătorie.

- Era foarte frumoasă.

- Aşa este, dar din păcate a murit tânără, la patruzeci de ani. N-ai mai fi recunoscut-o atunci.

De ce? Ar fi vrut să întrebe Lian.

- Câţi ani aveai la moartea ei?

- Nouăsprezece. Eram destul de matur pentru a constata ce poate face un soţ necredincios din

viaţa unei femei. Estancia Mendoza era pe atunci o treime din ceea ce este acum. Aparţine familie mamei.

Ce voia să spună Ricardo? Că tatăl lui se căsătorise cu această fată frumoasă doar pentru averea ei? se miră Lian. Asta explica multe, dar în special hotărârea lui de a nu-l lăsa pe Carlos să controleze ceea ce aparţinuse mamei lui.

- Rudele mamei tale mai trăiesc?
- Da, două surori. Una dintre ele locuieste la Buenos Aires.

Sosirea fetei cu cafeaua le întrerupse pe moment discuţia. Cafeaua era foarte tare dar aromată. Lian bău jumătate din ea, apoi puse ceasca pe măsuţă.

- As vrea să-mi cer scuze pentru ceea ce am spus mai înainte, zise ea, m-am grăbit neavând toate datele problemei.
- Iar acum înţelegi totul asa cum este? o întrebă el ironic.
- Oricum, mult mai bine decât înainte. Dacă mi-ai fi spus de la început...
- Nu ţi-am spus decât ceea ce era indispensabil pentru a stabili o înţelegere cu tine. Si nu te astepta la scuze din partea mea pentru felul în care m-am comportat, nu le meriţi. Te rog să nu mă mai provoci.
- Promit.
- Camerele sunt pregătite, *senor,* le spuse

Inez care apăruse de pe un alt etaj al casei.

- Foarte bine, zise Ricardo. Inez îţi va arăta unde vei dormi, imediat ce-ţi termini cafeaua.

- Am terminat-o.
- *Buenas noches* atunci, îi spuse el.

Lian rămase uimită de camera care-i fusese destinată; era o încăpere foarte spaţioasă, cu mobilă modernă, cu şemineu.

Inez arătă spre una dintre uşi.

- *De bano,* zise ea.

Deci avea baia ei proprie. îi zâmbi femeii.

- *Gracias,* Inez.

Femeia nu-i întoarse zâmbetul, ci înclină doar din cap, apoi spuse:

- Buenas noches, senora.

Rămasă în sfârşit singură, Lian se uită la cămaşa de noapte pe care Inez o pusese pe pat.

Se îndreptă spre uşile care dădeau în balcon, trăgând în piept mirosul florilor care se căţăraseră pe balustrada acestuia.

Era ca într-o oază; o insulă aflată undeva la capătul unei mări nesfârşite de iarbă. Poate că se va obişnui în acest loc dar nu-l va îndrăgi niciodată, de fapt nici nu trebuia. Nici pe el nu trebuia să-l iubească. Căsătoria lor nu era una adevărată.

Capitolul 4

Lui Lian îi trebui o săptămână să se obişnuiască cu linia orizontului care arăta altfel de cum ştia ea; părea să împrejmuiască estancia Mendoza. Relieful se mai schimba doar în sud, de undeva de la Sierra de Tandil. Câmpiile, pe care creştea îndeosebi iarba, mai aveau şi câteva tufişuri şi copaci plantaţi acolo ocazional pentru a mai opri vânturile puternice, dar şi nişte stânci de granit care semănau mult cu cele din Anglia. Era singura notă familiară de care se agăţă la început.

Casa în sine era o construcţie solidă, de granit, adus cu cincizeci de ani în urmă din munţi de bunicul lui Ricardo, la care se mai adăugaseră şi alte construcţii între timp, până ajunsese construcţia impunătoare de acum. Cel mai apropiat oraş se afla la patruzeci de mile depărtare, iar alţi vecini nu aveau în afară de familia Riga.

„Puţine sunt momentele în care nu avem decât zece- doisprezece invitaţi îi spusese Ricardo. De aceea este necesară o armată de servitori pentru a întreţine casa. îmi amintesc, îi mai spusese el, că pe vremea când eram copil mă uitam printre barele balustradei la invitaţii

îmbrăcaţi în toalete de seară, si ascultam muzică de fiesta. Astfel de ocazii existau mereu, până s-a îmbolnăvit *madre".*

*

*   *

- Cum te mai descurci cu călăria? o întrebă Ricardo într-o zi.

- Sper că am început să mă descurc. Jose mă lasă să merg fără să mai ţină frâiele, ca să pot să-mi păstrez echilibrul. Este ciudat că omul acesta, care nu vorbeste engleza, reuseste să mă facă să înţeleg perfect toate comenzile.

Ricardo o studia cu o privire ciudată, si constată brusc:

- Ar trebuie să-ţi cumpăr un costum adecvat de călărie.

- Nu este nevoie, pentru că Jose mi-a pus o piele de oaie peste sa si nu am probleme.

- Aceste piei de oaie sunt pentru *gauchos,* nu pentru o femeie. Spune-mi măsura şi o să trimit pe cineva la Santina să-ţi cumpere.

Ricardo arăta foarte bine îmbrăcat şi el într-un costum de călărie care consta în pantaloni de piele introduşi în nişte cizme tot de piele, maro. Cămaşa îi era descheiată la piept iar la gât avea un fel de eşarfă. Soarele strălucea în părul lui negru, iar în mâini îşi ţinea pălăria.

- Pleci undeva? îl întrebă Lian.

El încuviinţă.

- Da, mă duc să văd vitele care vor pleca săptămâna viitoare. Vrei să vii cu mine?

- Sigur că da! se entuziasmă Lian, chiar dacă asta ar însemna să petreacă mai mult timp cu el. El era, de altfel, singurul cu care putea discuta.

în săptămâna care trecuse viaţa lor devenise oarecum standard. Se întâlneau la masă, dar în rest, Ricardo părea s-o evite şi ea nu-l condamna pentru asta. Probabil ea îi amintea permanent la ce trebuise să recurgă pentru a păstra estancia Mendoza. Dar această invitaţie venită oarecum neaşteptat din partea lui, constitui o surpriză pe care nu putea s-o refuze.

Ricardo îi oferi o pălărie asemănătoare cu a lui, care, după cum spunea el, aparţinuse mamei lui. în timp ce calul ei era înşeuat Lian studie din nou casa,

impresionată de grandoarea ei. I se părea ciudat că acesta era căminul ei, chiar si pentru un timp limitat; continua să se simtă ca într-un hotel de lux.

O casă ca asta avea nevoie de mulţi copii care s-o înveselească, se gândi ea, cu o strângere de inimă. Dar acest lucru era imposibil pentru că Ricardo nu suporta căsătoria. După ce va pleca ea, va rămâne doar cu servitorii.

Desigur, Inez va avea grijă de el, dar părea destul de bătrână si nu prea vorbăreaţă. La cine va recurge el? Cel puţin acum, chiar dacă între ei erau mari diferenţe, ea era un stimul mental, având în vedere subiectele lor de discuţie.

Iapa pe care călărise Lian fu dusă aproape de armăsarul pe care călărea Ricardo de obicei, iar acesta începu să dea semne de neliniste, scuturându-si capul. Ricardo adresă câteva cuvinte băiatului care adusese calul.

- Iapa asta va intra în călduri, îi explică el văzând aerul ei nedumerit, pe când animalul era îndepărtat. Nu se gândesc că-mi va fi greu să stăpânesc calul?

- De ce-l mai folosesti dacă este atât de greu de controlat? întrebă Lian. Este un exemplar superb, e adevărat, dar...

- Dar si periculos, completă el. Poate tocmai de asta îl si călăresc. îmi ocupă mintea si mâinile.

- Asta înseamnă că trebuie îmblânzit.

Ricardo scutură din cap.

- Nimeni nu-l va îmblânzi pe Diablo. Eu am făcut-o întrucâtva, dar tot mai răbufneşte din când în când. De aceea nu vreau să-ţi pună viaţa în pericol.

- {tiu că ai face totul pentru a mă salva.

- Ai atâta încredere în mine?
- Nu, mă bazez doar pe faptul că ai nevoie de mine vie pentru a îndeplini condiţiile din testamentul tatălui tău.
- Nu este absolut necesar. Le-aş încălca doar dacă m-ai părăsi înainte de expirarea celor şase luni. Si n-o vei face, te asigur. Acum, vino să te ajut să urci pe cal.

îl urmă la locul în care se aflau cei doi cai înşeuaţi. Meritase reacţia lui, pentru că o provocase singură iar Ricardo nu era omul care s-o lase nepedepsită.

Pentru ea aduseseră un alt cal care părea foarte blând, iar după ce fu ajutată să încalece, Lian strânse frâiele prea tare.

- Nu este bine ce faci, îi spuse Ricardo, vrei să înţeleagă că te temi de el?
- Nu mă tem, zise ea, sunt doar precaută. N-am mai călărit calul ăsta şi nu-l cunosc.
- Jose ar fi trebuit să se ocupe de asta, să-ţi aducă mai mulţi cai.

- Dar tu mergi numai cu Diablo.
- Eu nu sunt începător. Am învăţat să călăresc din copilărie, pe toţi caii de la fermă. Pe ăsta trebuie să-l controlezi foarte bine, altfel te va duce el unde vrea. Ricardo lovi usor calul peste crupă apoi se săltă fără nici o dificultate în

sa pe Diablo.

- Mergi bine, îi spuse el, fără a o scăpa din priviri. Te poţi relaxa puţin, pentru ca mai apoi să măresti viteza. Gata, cred că o poţi face, zise el. Lian care ţinea frâiele cu putere ca de frica morţii, pentru a se putea ţine în sa, începu să se mai relaxeze si să se bucure de plăcerea galopului.

Aproape că regretă când văzu semnul făcut de Ricardo să mâne calul la pas.

- îmi place cum mergi, îi spuse el. Jose a făcut treabă bună cu tine, dar ar fi trebuit să te înveţe mai multe.

- Cred că m-a luat mai încet stiind că sunt englezoaică, îi răspunse ea cu ochii strălucind de bucurie si obrajii îmbujoraţi. A fost minunat! De mult n-am mai simţit o astfel de plăcere!

Ricardo îi răspunse cu un zâmbet maliţios.

- Educaţia ta are mari lacune, mititico, dacă o călătorie prin pampas îţi oferă cea mai mare plăcere! N-ai făcut dragoste până acum?

- Nu, admise ea, evitându-i privirea. Asta ar fi o plăcere mai mare?

- Depinde de bărbat. Acesta va trebui să te îmblânzească mai întâi, apoi să te iubească. Dar nu toţi bărbaţii sunt capabili de asta.

Ricardo ar fi, se gândi ea simţindu-se cuprinsă de emoţii. Se dovedise capabil de asta în seara în

care sosiseră la Mendoza. Dar atunci îşi demonstrase numai mânia, nu şi dorinţa. Lian îşi aminti cum simţise mâinile lui mari şi aspre pe trupul ei. Dar nu asta îşi dorea ea, sau, poate?

- Unde se duce toată apa asta? îl întrebă. A plouat de trei ori săptămâna trecută.

- Sunt multe depresiuni, iar pământul este destul de poros pentru a o absorbi imediat. De asta avem nevoie de pompe care s-o readucă la suprafaţă. în Sierra este cu totul altfel. Acolo sunt lacuri, chiar şi râuri.

Lian, cu ochii aţintiţi spre dealurile care se vedeau în zare, îl întrebă:

- Te duci vreodată până acolo?

- în Sierra? Am trecut prin defilee dar nu de curând.

Asta pentru că nu cuteza să lipsească prea mult şi să-l

lase pe Carlos să preia conducerea la estancia? se întrebă ea.

- Aş putea să mă duc vreodată până acolo? îndrăzni Lian.

- Singură? Nu. Poate că dealurile ţi se par aproape, dar ai nevoie de o zi să ajungi acolo. Si te poţi rătăci

foarte uşor. Iar cu maşina nu poţi ajunge peste tot pe unde ai vrea. Numai călare poţi vedea tot ce ai fi tentată să vezi în Sierra. Poate după ce

pleacă şi transportul acesta de animale mi-aş putea permite să te duc vreo două zile acolo.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

- Doar noi doi?

- De ce nu? în ochii lumii suntem soţ şi soţie. Pe cine crezi că ar interesa dacă dormim într-un cort sau două?

Ricardo se apropiase foarte mult de ea.

- Care este problema, Lian? Am avut nevoie de prezenţa ta aici, dar nu te-am cumpărat. Dacă aş fi făcut-o, aş fi solicitat servicii complete, în aşa-numita noapte a nunţii.

- Si ai fi preferat să pierzi, în cazul anulării căsătoriei?

- N-ar mai fi contat. Există şi alte modalităţi de desfacere a unui contract. Fii atentă, nu mă forţa să le găsesc!

- Ricardo...

- Te rog să nu-mi spui pe nume! Ar trebui să înveţi să fii mai supusă faţă de bărbat. Să manifeşti mai mult respect.

- Dacă ai îndrăzni să mă atingi te-aş urî, i-o întoarse Lian.

- Chiar şi acum te ating, remarcă el cu mâna pe umărul ei. Vrei să spui poate dacă fac dragoste cu tine împotriva voinţei tale! Ce-ai face în cazul acesta?

- O să vezi!
- Mă provoci, Lian?

- Nu, nu asta mi-a fost intenţia.
- înţeleg. înseamnă că engleza mea nu este chiar atât de grozavă pe cât am crezut. Vrei deci să retractezi tot ce ai spus în ultimele minute?
- Presupun că da.

Ricardo o prinse de umeri si o scutură cu putere, ceea ce-l făcu pe calul ei să se miste câţiva pasi în lateral, iar pe Diablo să ţină pasul cu el.

- Ai face bine să-ţi ceri scuze. Si chiar acum!
- Bine, deci n-am fost cumpărată. Lian făcu apel la ultimele urme de mândrie. Am fost angajată, sună mai bine, nu?

Ricardo o privi lung.

- Nu prea stii să faci compromisuri. O să am grijă să exersezi mai mult. El îi eliberă mâna, observând că locul se înrosise. Mai vrei să vezi vitele?
- Dacă nu mai faci uz de forţă, poate.

Porniră din nou la drum si curând văzură de departe ţarcurile cu animale, precum si o cale ferată. Totul era acoperit de praful ridicat de copitele cailor. Vitele, aduse acolo pentru a fi marcate cu semnul caracteristic estanciei Mendoza, erau purtate una câte una de câte un *gaucho* si ţinute bine în timp ce un altul le aplica marcajul cu fierul înrosit. Pielea arsă sfârâia, frânghia care le

prinsese de picioare se desfăcea şi animalul era

liber. Acesta se ridica invariabil în două picioare şi nu mai avea nevoie de nici o invitaţie pentru a reveni între semenii săi.

Atunci apărea următorul din norul de praf. Lian, care cunoştea rasele de vite, exclamă:

- Uite un Hereford!

- Ai dreptate, încuviinţă Ricardo. Iar precedentul era Aberdeen Angus. împreună cu Shorthorn constituie baza cirezii. Dar văd că ai mai văzut vite în viaţa ta. Ce mai ştii despre ele?

- Nu prea multe, în afară de faptul că aceste rase nu sunt crescute pentru lapte.

în momentul acela un bărbat se desprinse din grupul care lua parte la marcare şi veni spre ei.

- *Buenos dias,* Jose, îi spuse Lian, aproape fericită că-l vedea.

- *Buenos dias,* senora, răspunse omul, surprins c-o vedea acolo. El i se adresă apoi lui Ricardo, vorbind prea repede pentru ca ea să mai mai poată înţelege. Prinse doar două vorbe, oi şi ţarc, şi văzu că Ricardo se întunecă la faţă.

- Mă ocup eu de problema asta, înţelese din vorbele lui. Ricardo îi spuse să încalece.

- Vreo problemă, Ricardo?

- Acum nu, dar putea să fie dacă Jose nu lua măsurile necesare. Câteva oi din ţarcurile Riga au trecut pe estancia Mendoza. Jose le-a trecut înapoi şi a reparat gaura. Zice că a fost făcută special.

- Cine s-ar preta la asa ceva?
- Carlos.
- Dar este un gest inutil.
- Este o chestiune de principiu, Lian. Francisco îsi poate folosi pământurile asa cum crede dar nu vreau să prind nici o oaie de-a lui pe pământul meu.
- Poate au intrat din greseală si s-a înselat Jose.
- Au tăiat sârma, asa că nu încape nici o îndoială.
- Si acum, unde mergem? întrebă ea.

Ricardo ridică din umeri.

- Pe tine te duc acasă, apoi iau masina si mă duc să-l previn pe fratele meu vitreg. Dacă mai repetă gestul, îi împusc animalele rătăcite.
- Nu cred c-ai face asta!
- De ce nu?

După ce ajunseră acasă nu mai schimbară nici o vorbă. Lian îl urmă când văzu că se îndreaptă spre garaj.

- Te rog, Ricardo, ia-mă cu tine, îl imploră ea.
- Nu, stai aici până mă întorc.

Nu mai putea spune nimic, asta învăţase din zilele trăite alături de el. îl urmări neputincioasă cum se suie în masină si demarează în trombă.

Capitolul 5

Lian luă masa de prânz singură, în *comedor*.

Juanita îi aduse cafeaua, iar ea îi zâmbi mulţumindu-i şi dorindu-şi să şi-o facă prietenă. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte întoarcerea lui Ricardo. Aşa şi făcu; stătu rezemată de trunchiul unui cedru aflat chiar lângă bolta de piatră pe sub care trebuia să treacă el. De cum o văzu, Ricardo opri în dreptul ei.

- Nu era mai plăcut să mă aştepţi în casă?
- Mă plictiseam, zise Lian, nu am nimic de făcut, totul este în perfectă ordine. Cum a mers întâlnirea cu Carlos?
- La ce te-ai fi aşteptat? Nu ne-am bătut, dacă la asta te-ai referit.
- Nu asta voiam să aud! Ce motive aş avea să vreau un asemenea lucru?

- Poate ca să mai scapi de plictiseală. O astfel de dispută de familie este distractivă pentru cei neimplicaţi.
- Cu excepţia faptului că fratele tău nu face parte cu adevărat din familie, este rodul unei iubiri interzise, nu este acesta termenul politicos în care se poate face referire la el?
- Rodul unei dorinţe împlinite, mai bine zis, dar ăsta nu este un subiect pe care să-l dezbat cu tine. Urcă-te în masină.
- Casa este foarte aproape, prefer să merg pe jos. Lian îi întâlni privirea si îi sesiză furia, asa

că trebui să cedeze, cu un oftat. Nu trebuia să spună acele vorbe despre Carlos, era ca si cum ar fi răsucit cuţitul într-o rană veche. Totusi situaţia era mai complicată în esenţă si nu se putea rezolva doar stabilind de care parte a patului conjugal se născuse fiecare.

- Ai mâncat? îl întrebă Lian. Am vrut să te astept dar Inez a insistat să-mi servească masa la timp.

- Inez are dreptate. Nu se stie niciodată când mă întorc.

Inez apăru să-l întâmpine pe stăpânul casei.

- Am mâncat deja, îi spuse el, dar îmi poţi servi cafeaua.

Lian vru să spună că ea-si băuse si cafeaua, dar n-o făcu. De ce să-si mai facă alte probleme? Mai putea bea una pentru a evita o discuţie. îsi dorea să afle cum se rezolvaseră lucrurile în casa Riga.

La această oră din zi în curte nu găsiră prea multă umbră. Bătrânul grădinar numit Enrico trecu pe lângă ei adus de spate. Frumuseţea împrejurimilor casei i se datora acestui bărbat şi arta lui va fi preluată de fiul său. Oamenii care lucrau pe estancia Mendoza o considerau casa lor, ca orice membru al familiei. Doar trei familii rezolvau toate problemele acestei estancia şi o

făceau de patru generaţii. Fiecare dintre acestea avea câte o mică proprietate în cadrul estanciei. Lian văzuse casele lor de la distanţă dar nu se aventurase până acolo. Nu păreau să trăiască în lux, dar nici nu duceau lipsă de nimic.

Dintr-o dată se trezi adresându-i-se lui Ricardo:

- Ai văzut-o şi pe Isabella? îl întrebă ea urmărindu-i cu atenţie figura pentru a înregistra şi cea mai mică schimbare.

Chiar dacă existase vreo tresărire, el şi-o suprimă imediat.

- Sigur că am văzut-o. îţi transmite salutări şi speră că te vei adapta destul de repede, în pofida diferenţelor dintre ţara ta şi locurile de aici.

- Isabella este o fată inteligentă şi sensibilă.

- Este doar o femeie, zise el repede aruncându-i o privire printre gene.

- M-as putea împrieteni cu ea?

- în ciuda diferenţelor de cultură si de meridian aveţi aceleasi instincte de bază. Asta aţi dovedit amândouă până acum.

Lian încercă să-si păstreze calmul.

- Dacă am înţeles eu bine, te referi la faptul că ea n-a dat cu piciorul sansei. Chiar crezi că s-a

măritat cu Carlos doar în speranţa că acesta va mosteni estancia? Ar fi putut-o obţine măritându-se cu tine.

- N-am cerut-o în căsătorie, replică Ricardo. Iar acum, consider că ai vorbit deja prea mult.

Lian înţelese că el o iubise pe Isabella care îl preferase însă pe Carlos. Iar acum nu mai avea chef să i se amintească asta.

Cafeaua se răcise dar o bău, constientă de starea de tensiune dintre ei, care putea izbucni oricând. Masa de fier forjat la care se asezaseră păru dintr-o dată ca o stavilă între ei, si fără să stie de ce Lian simţi nevoia să întindă mâna si să atingă palma care se afla pe aceeasi masă. Acest bărbat era soţul ei, dar ea nu ocupa un loc în viaţa lui. Ce ar trebui făcut, se întrebă ea, în acest sens?

Dar se potoli imediat; ultimul lucru de care avea nevoie era să se implice emoţional într-o relaţie cu acest bărbat.

- Te vei duce la La Plata cu cirezile? se trezi întrebându-l.

El scutură din cap.

- Nu este nevoie. Am încheiat deja un contract cu firma transportatoare. Oricum, va mai trebui să revizuiesc condiţiile contractului după această livrare. Mă voi întâlni cu reprezentanţii lor la Santina, săptămâna viitoare.

- îi vei aduce aici?
- Nu, este doar o întâlnire de afaceri. Si n-am chef de distracţii acum.

Oare asta era din cauza ei?

- Aş putea merge cu tine la Santina? Aş vizita oraşul în timp ce tu negociezi cu oamenii aceia.
- Santina nu este oraşul în care o femeie se poate plimba singură.
- De ce? întrebă ea simţindu-se ca întotdeauna de când venise în Argentina, frustrată. Pentru că ar putea fi luată drept ceea ce nu este?
- Ştii, Lian, cei care se pun singuri în situaţii dificile n-ar trebui să se mai mire când suportă consecinţele.
- Ştiu la ce te referi, dar aceea a fost o situaţie diferită.
- Iar faptul că vrei să faci paradă pe aici cu părul tău blond şi ochii albaştri?
- Dar nu vreau să fac paradă, Ricardo!
- Poate nu intenţionat. Dar în mod sigur vei atrage atenţia tuturor, iar latinii au reacţii foarte imprevizibile. Vei avea nevoie de un bărbat care să te protejeze

împotriva celor de pe stradă, iar eu nu voi avea timp. Poate mai târziu, după ce voi schimba contractul, o să te duc la Santina. între timp o să

stai acasă, după cum ţi-am mai spus.

- Dar asta nu este casa mea, ripostă Lian. Nu am nici măcar libertatea unui musafir!

- Văd că tu prin libertate înţelegi doar libertatea de mişcare, zise el ridicând indiferent din umeri. Vrei să-ţi faci siesta acum?

- Nu pot dormi ziua.

- Dar nu trebuie să dormi ci să te odihneşti doar.

- Şi în Anglia este la fel de cald la mijlocul zilei, dar asta nu înseamnă că lumea doarme.

- Văd că nu vrei decât să mă scoţi din sărite, Lian. Acum suntem la sfârşitul lunilor toride aici, în pampas. în Anglia aveţi norocul să fie doar maximum două zile cu căldură aşa de mare, toată vara. Aici începem să lucrăm cu mult înainte ca la voi să se deschidă magazinele sau birourile. Siesta nu este un moft ci recuperarea organismului şi a minţii tocmai atunci când sunt mai obosite. îţi cer să te supui obiceiurilor casei şi să te retragi până la ora patru. Acum, vrei să faci singură ce ţi-am cerut, sau trebuie să te conving eu?

Lian înţelese că Ricardo voia de fapt să scape de ea, şi plecă fără a mai protesta.

Ajunsă în camera ei se întrebă ce făcea

Ricardo. Citea sau doar gândea în liniste? Ea apărea oare în gândurile lui, sau el căuta să nu se mai gândească la realitatea acestei căsătorii? Dacă s-ar fi gândit la ea, si-ar fi petrecut împreună după-amiaza discutând sau chiar făcând dragoste. Probabil Ricardo se purta altfel cu o femeie pe care o iubea; simţea nevoia s-o protejeze, s-o aibă alături. Cum era oare să fie iubită de el?

Dar Ricardo n-o va iubi niciodată, nu aveau nimic în comun.

*
* *

Două zile mai târziu vitele fură gata pentru a fi transportate în camioane. Lian acceptase invitaţia lui Ricardo de a-l însoţi. Pentru asta se trezise foarte devreme, dar nu fusese o problema pentru ea. Era cea mai bună perioadă a zilei pentru a călări în pampas, aerul era curat si răcoros, pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Călăria devenise cea mai plăcută activitate a ei în această postură nouă de soţie. Călărise mai mulţi cai de la estancia, dar dintre toţi cel mai bine se înţelesese cu acela pe care călărise prima oară cu Ricardo. Se numea Rojo, probabil de la coama lui roscată.

Ricardo o privea de la distanţă. Lian purta

pantaloni de călărie şi un pulovăr cu guler pe gât şi mâneci scurte. Câteva bucle blonde îi scăpaseră de sub pălărie, luminându-i faţa frumoasă, fără machiaj, doar cu un ruj de culoare deschisă.

- Te-ai schimbat mult, arăţi total diferit de fata pe care am văzut-o atunci în clubul lui Rios.

- în bine sau rău? îl întrebă ea.

- Desigur, în bine, răspunse Ricardo, nici un bărbat n-ar face decât observaţii plăcute la adresa unei femei.

- Nu toţi bărbaţii gândesc ca tine.

- Nu toţi bărbaţii sunt argentinieni, spuse el cu un zâmbet. Sau crezi că latinii sunt mai linguşitori?

- Nu ştiu asta, am constatat doar că se pricep să ajungă foarte uşor la inima unei femei.

- Dacă femeia are o inimă, sigur că da. Dar a ta nu este prea uşor de atins, *chica*.

Lian speră că era chiar aşa. Privindu-l, ea îşi spuse că rarerori putea să facă abstracţie de natura relaţiei lor. Uneori încerca să anticipeze sfârşitul celor şase luni şi să vadă care vor fi reacţiile ei când va trebui să părăsească aceste locuri. O parte din sufletul ei abia aştepta acea zi, pe când cealaltă refuza să se gândească la asta. Oare două persoane puteau trăi atât de aproape una de alta, evitând implicaţiile de ordin emoţional?

- Mi-e foame, spuse ea deodată. Vii la timp

pentru micul dejun sau mănânc tot singură?

- Mă întorc cu tine, Jose se poate descurca singur aici. Acum cred că mă pot relaxa si eu puţin. Dar ţie ţi se pare la fel de plictisitoare viaţa în casa mea?

Lian rosi.

- Plictisitoare nu, doar frustrantă. Nu am nimic de făcut în afară de călărie si lectură. Inez nu mă lasă să-mi fac nici măcar patul.
- Poate crede că nu stii să-l faci. Ea se ocupă de toate lucrurile legate de casă de multă vreme, cred că i s-ar părea ciudat să intervină altcineva.
- Bănuiesc că dacă as fi soţia ta în realitate...
- Dar esti soţia mea, cel puţin legal, dacă nu emoţional. Ai dreptul, în această calitate, dacă doresti, să preiei din îndatoririle ei, nu trebuie decât să-i spui.
- Nu mă va asculta.
- Tu trebuie s-o faci să te asculte.
- Oare? Inez stie că nu ne petrecem nopţile împreună?
- Nu discut problema asta cu ea. îmi imaginez că folosirea celor două încăperi care nu au legătură între ele provoacă suspiciunea servitorilor, mă gândeam că ar fi bine să ne mutăm în aripa de răsărit a casei unde au fost apartamentele părinţilor mei, care au această usă de comunicare.

- E cam târziu pentru asta. Dar aici nu este obiceiul ca orice cuplu să aibă o cameră comună?

- Este o chestiune de gust. Unora le place să se despartă după ce fac dragoste.

Lian era curioasă să afle părerea lui.

- Ai spus „unora“? Nu era mai bine să spui bărbatului argentinian...

- Vrei să insinuezi că femeia argentiniană nu are decât să se spună cerinţelor bărbatului?

- Trebuie s-o facă?

- Să spunem că orice bărbat care nu se pricepe să se facă dorit se confruntă cu un refuz.

- Bănuiesc că latinilor nu le lipseşte această calitate...

Ricardo întinse mâna în momentul acela, prinzând frâul calului pe care călărea Lian.

- Spune-mi, încerci să mă provoci să fac dragoste cu tine?

Lian îi înfruntă privirea fără a clipi, sperând că el nu-i auzea bătăile inimii.

- Nu considera că te-am provocat, discuţia a alunecat pe o pantă greşită.

- Ai dreptate, sper că într-o bună zi vei învăţa să fii mai discretă. încearcă să-ţi aminteşti, *chica*, pentru binele tău, timpul petrecut împreună ar putea fi foarte plăcut...

Lian înţelese că iniţiativa va trebui să-i aparţină.

Săptămâna trecu foarte greu în continuare pentru că începură ploi puternice care făceau imposibil să iesi din casă fără să te uzi imediat până la piele. Ricardo îi explică aceste condiţii extreme de temperatură.

- Ele se datorează întâlnirii dintre aerul polar si cel tropical. Ne aflăm într-o zonă temperată, aici în pampas. Niciodată nu este insuportabil de cald vara, nici prea frig iarna, este o climă în care poţi trăi si munci bine.

Iarna va fi trecut pe jumătate atunci când va trebui să plec eu, se gândi Lian, iar când voi ajunge în Anglia va fi toamnă.

Luni dimineaţa Ricardo plecă la Santina, cu aranjamente de a petrece noaptea acolo. Lian încercă să-si imagineze sumele enorme care se vehiculau în aceste tranzacţii.

Ziua i se păru foarte lungă stiind că el nu venea acasă seara. De obicei lipsea câteva ore în timpul zilei, dar în ultimele seri n-o mai evitase după cină, bând un pahar de brandy împreună, discutând, ascultând din colecţia lui de discuri în timp ce el îsi fuma linistit havana.

O dată sau de două ori Lian îl surprinsese cum o examinează de parcă ar fi asteptat să

transpară o nouă formă de agresiune din partea ei. Se întâmpla ca natura ei intempestivă s-o determine să aibă astfel de iesiri, dar

ea avea grijă să le înăbuşe la timp. Era greu să înveţe să se poarte cu un bărbat ca Ricardo Mendoza, dar ea era dispusă să încerce. Era o plăcere periculoasă.

Lian îşi petrecu dimineaţa învăţând spaniola cu ajutorul unui dicţionar pe care i-l adusese Ricardo. Acum se putea face înţeleasă de către servitori, cu toate diferenţele dialectelor pe care le foloseau aceştia.

După cum i se spusese, învăţase să citească foarte mult şi să moţăie în orele după amiezii la umbra unui copac din curtea interioară, după care se schimba şi pleca să călărească. Rojo era deja pregătit, iar Diablo fusese scos într-un ţarc exterior şi aştepta cu nările fremătând. Şi acest animal îl aştepta pe Ricardo, îşi spuse ea. Şi el îi simţea lipsa. Lian îl privi cu dragoste, spunându-şi că nu era departe ziua când va avea curaj să-l încalece. Mai avea timp destul pentru asta, încă cinci luni.

Era trecut de şase când se întoarse acasă. Se gândi să folosească scara exterioară pentru a urca în camera ei. Dar un bărbat care stătea la masa de fier forjat din curtea interioară se îndreptă spre ea, cu un aer uimit când o văzu.

- *Senora* Mendoza? întrebă el.

- Da, eu sunt, zise Lian cu jumătate de gură, pentru că nici ei nu-i venea să creadă.

Noul-venit părea englez după îmbrăcăminte şi tunsoare.

- Sunt Grant Edwards, prietenul lui Ricardo. Nu cred că am ales prea bine momentul pentru a veni în vizită.
- Eşti binevenit, îl asigură Lian. Te rog, ia loc, văd că te-au servit deja cu o băutură.

Grant o privi cu un aer uşor amuzat.

- Tocmai am sosit când a apărut o vrăjitoare bătrână, îmbrăcată în negru, care nici nu m-a invitat în casă. Mi-a spus că Ricardo este plecat cu afaceri, cel puţin asta am înţeles. Nu văd de ce indivizii ăştia nu învaţă engleza, cât de cât. Mi-este cam greu să-i înţeleg.

Lian începu să râdă.

- Inez nu este o femeie rea, dacă ajungi s-o cunoşti. Numai că nu-i prea pasă de străini, asta-i tot. Cred că-şi imaginează că toţi vor să-i fure argintul.
- Este o lume aparte, cea în care trăieşti.
- Da, nu s-ar putea spune că nu.
- Iar acum, lăsând gluma la o parte, mă întreb de ce Ricardo nu mi-a spus că este însurat, acum câteva luni, când l-am întâlnit ultima oară?

- Pentru că nu era. Ne-am căsătorit acum două săptămâni la Buenos Aires. Trăieşti în Argentina, Grant?

- Deocamdată. Lucrez la Chaco, la sondele petroliere.

- Acolo l-ai cunoscut pe Ricardo?

- Nu, la Rio. Un prieten comun ne-a făcut cunoştinţă. înainte de plecare m-a invitat să vizitez estancia, cum îi spune el. Iar acum, având vreo două săptămâni libere, iată-mă. Bănuiesc că trebuia să-l anunţ, nu să pic pe neasteptate, dar stii cum sunt lucrurile în ţara asta. Nu este nici o problemă dacă am picat prost, pot lua avionul până la Santina, unde mă voi putea caza.

- Nu poţi pleca fără să-l vezi pe Ricardo, spuse Lian. Se va întoarce mâine dimineaţă si va fi bucuros să te revadă. Avem camere destule pentru oaspeţi. De fapt, el este tot la Santina.

- îmi dau seama că v-as deranja, cred că abia aţi venit din luna de miere.

- N-am avut lună de miere, zise Lian fără a se mai gândi vreun moment la implicaţiile afirmaţiei sale. De fapt n-a fost momentul pentru asta. Ricardo trebuia să se întoarcă la estancia pentru niste livrări de vite.

Inez apăru din casă, si o lipsi de plăcerea de

a poza în rol de gazdă, chiar dacă acesta era temporar.

- Senor Edwards rămâne aici în seara asta, Inez, îi spuse Lian.

Inez luă un aer foarte rigid.

- Dar stăpânul... începu ea.

- Senor Edwards a fost invitat de către Ricardo, o întrerupse Lian. Te rog, spune-i Juanitei să ne aducă niste ceai, Inez.

Grant o privi cu admiraţie.

- Văd că ştii deja să te porţi cu ea.

Nici nu realizase cât de uşor putea să dea ordine. Inez nu era obişnuită să fie rugată să facă ceva; probabil nici nu reacţiona decât la ceea ce i se cerea pe un ton autoritar.

- Vorbeşte-mi despre munca ta de aici, i se adresă ea lui Grant. îţi place ceea ce faci?

- Depinde de ceea ce te interesează. Condiţiile sunt cam primitive, de fapt totul este să câştig experienţă.

- Eşti căsătorit?

- Un bărbat căsătorit şi cu copii n-ar putea munci aici, ar însemna să nu-şi vadă familia jumătate de an. M-am decis să mă însor pe la treizeci şi cinci de ani, până atunci strâng bani.

- Şi ce faci dacă o să cunoşti o fată care-ţi place înainte de a împlini vârsta potrivită? îi vei

cere să te aştepte?

- Nu ştiu, poate o să mă răzgândesc. Se pare că aceste lucruri se pot schimba peste noapte, adăugă el privind-o.

Ea lăsă ochii în jos.

- Aşa este.

întunericul începuse să se lase, iar cerul se umpluse dintr-o dată de stele. Râsul cristalin al Juanitei se auzea dinspre bucătărie, urmat de tonul grav al unui bărbat care o admonesta.

Grant trase aer în piept.

- Este multă liniste pe aici, e o schimbare foarte plăcută faţă de locurile de unde vin eu. Tu în ce parte a Angliei locuiesti?

- Londra, răspunse ea. Frig, ceaţă, umezeală.

- Ce surpriză! Si eu sunt londonez. Acolo m-am născut. N-am mai fost acasă de optsprezece luni. Tu de când ai plecat?

Nu avea rost să alcătuiască acum o povestire, îsi spuse Lian.

- Si pentru mine este incredibil cum s-au derulat lucrurile. Mă aflam într-o situaţie dificilă pentru că nu am prins trupa de dans căreia trebuia să mă alătur, când l-am cunoscut pe Ricardo si ne-am căsătorit în două zile.

Grant începu să râdă.

- Stiam eu că latinii iau decizii rapide dar asta le întrece pe toate! Bănuiesc că si tu esti

sigură de ceea ce simţi pentru el.
Lian se simţi tentată să-i dezvăluie povestea lor. Dar se abţinu si-i spuse doar:
- Ricardo nu este bărbatul pe care să-l refuzi.
Grant o privi lung.
- Vrei să spui că l-ai luat pentru bani?
- Ţi se pare incredibil?
- Da, pentru că nu pari genul de femeie interesată. Vrei să spui că nu-l iubesti?
Lian îsi muscă buzele. întrebarea era prea directă.

- Te rog, nu mă judeca greşit, Grant, sunt probleme legate de căsătoria mea pe care n-aş vrea să le discut. Deja am spus prea mult.

Juanita le aduse ceaiul chiar în momentul acela, iar discuţia pe această temă se întrerupse.

- Vrei puţin frişcă? îl întrebă ea.

- Te rog. Şi două bucăţi de zahăr. Uite ce este, Lian, zise el, mie poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea, dar suntem amândoi englezi şi asta mă face să fiu puţin îngrijorat pentru tine. Te-a forţat Ricardo în vreun fel?

- Nu, zise ea repede, de fapt, n-ar fi trebuit să-ţi fac astfel de confesiuni, nu ştiu ce m-a apucat.

- Eu ştiu, zise Grant. Aveai nevoie să discuţi cu cineva de-al tău, nu de-al lui Ricardo. Acum înţeleg de ce ai fost atât de bucuroasă să vezi pe

cineva care nu avea sânge latin. Pe Ricardo pot să-l înţeleg, s-a îndrăgostit de tine pentru că eşti o fată frumoasă. Eşti genul de fată după care se întorc toate capetele. Dar ar fi trebuit să-ţi lase timp de gândire.

Grant înţelesese că Ricardo se îndrăgostise de ea şi o luase pe sus fără a-i lăsa timp de gândire. El era prietenul lui Ricardo. Nu trebuia ca ea să facă nimic pentru a submina această prietenie, doar să câştige un aliat temporar.

Capitolul 6

Lian si Grant cinară singuri în acea seară. El era un partener plăcut care o făcea să se simtă bine, glumea tot timpul, spunându-i ceea ce nu mergea în munca lui.

- Am întâlnit atâtea piedici în munca asta, câte n-am întâlnit în toată viaţa mea. Dacă nici de aici nu scoatem mare lucru, încep să mă gândesc serios că nu ne-a fost dat să găsim petrol pe meleagurile astea.

- Sunteţi siguri că există petrol în zona aceea?

- Nimeni nu poate fi sigur de nimic, niciodată. Se retraseră în salon pentru a-si bea cafeaua.

- Spuneai că ai fost dansatoare înainte de a-l întâlni pe Ricardo, nu-ţi lipseste viaţa pe care o duceai?

- Puţin, admise ea. Dar faptul că am stat

departe de lumea dansului mi-a dat posibilitatea să-mi evaluez corect talentul. Dansez binisor, dar nu extraordinar. As fi fost întotdeauna o mediocră.

- în schimb, acum eşti regina acestui castel. Soţia lui Mendoza!

Dar asta atâta timp cât el avea nevoie de o soţie!

Apoi ea îşi spuse că nu avea motive să se plângă. La întoarcerea în Anglia va fi o femeie destul de înstărită, nici nu va mai fi nevoie să muncească. Iar amintirea lunilor petrecute în Argentina va păli cu timpul. Poate va cunoaşte un alt bărbat, cu care se va căsători. Cu toate acestea nu se va putea minţi singură, amintirea acestei afaceri o va urmări mereu.

- Vrei să pun nişte muzică? întrebă Lian ridicându-se şi îndreptându-se spre a alege un compact-disc. Lămpile din colţul camerei creau o atmosferă intimă adecvată rumbei. Puse acelaşi disc pe care-l ascultase şi Ricardo cu o seară înainte; era muzică latino americană executată de o formaţie condusă de Xavier Cugat.

„îmi plac ritmurile noastre“ spusese Ricardo. Au ceva sălbatic, primitiv, care-ţi provoacă atât spiritul cât şi simţurile. Simţi că trupul tău reacţionează la ele? Lian reacţionase imediat, făcând câţiva paşi de dans, pe care-i repetă

acum, după care privi ruşinată în spate, la Grant.

- Văd că te-a prins ritmul ăsta şi pe tine, constată el. Ai mişcări coordonate, de dansatoare. Eu nu sunt expert dar mi-ar plăcea să dansez cu tine. Ai ceva împotrivă?

Lian ezită un moment după care scutură din cap.

- Nici vorbă, îmi face plăcere.

Grant o prinse în braţe. Era cam de aceeasi statură cu Ricardo, dar ceva mai solid. Arăta ca omul care petrecuse mult timp în aer liber. Dar tenul lui Ricardo era măsliniu si întotdeauna bărbierit.

- N-am crezut că poţi dansa atât de bine, constată ea.

- Mă descurc, zise Grant, trăgând-o mai aproape. Lian, mă simt atât de bine când te ţin în braţe! De mult n-am mai dansat cu o fată pe care s-o simt.

- Ar trebui să te întorci acasă, Grant, si să te însori. Nu amâna asta prea mult.

- Si planul meu cu cei sase ani va cădea? Dacă mă gândesc bine îţi trebuie mulţi bani să întreţii o familie si o nevastă.

- Mulţi oameni o fac dintr-un venit mediu.

- Nu si eu. Am nevoie de o sumă frumusică chiar înainte de a începe să-mi caut nevastă.

- Dar te simţi prea singur...
- De obicei nu mă prea gândesc la asta, dar fiind acum, aici, cu tine, simt nevoia să te privesc, să te ating, toate astea mă fac să mă simt singur. După ce mă întorc la Chaco nici nu-mi voi mai aminti.
- Esti un tip practic, zise Lian, nu-ţi poţi ordona viaţa ca si cum ai pune ceva într-o cutie. Unele dintre evenimentele vieţii trebuie programate.

- Cum ar fi să cunoşti pe cineva şi să te căsătoreşti în două zile? Nu-mi spune, Lian, că eşti fericită aici. Ori de câte ori vorbim despre Ricardo ţi se întunecă privirea.

- Ai o percepţie extraordinară, pentru un bărbat, Grant.

- Asta doar pentru că mă simt foarte aproape de tine. Şi de fapt, suntem în aceeaşi situaţie, nici unul dintre noi nu aparţine acestor locuri. Grant făcu o pauză apoi o întrebă: te temi de Ricardo?

- Crezi că m-aş fi măritat cu un bărbat de care mi-ar fi teamă?

- în anumite condiţii, poate.

Lian se opri căci muzica încetase.

- Grant, ne cunoaştem de câteva ore şi nici

pe Ricardo nu cred că-l cunoşti mai bine. Nu cred că ar trebui să avem o astfel de discuţie.

- Nu contează de când ne cunoaştem. Eu simt că te cunosc de când lumea. Chiar dacă sună prosteşte tot asta simt. Sunt prietenul tău şi sper că şi tu simţi la fel despre mine. Mi-a plăcut Ricardo atunci când l-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că trebuie să admit că are numai calităţi. Este bărbat şi, ca oricare altul, e supus tentaţiei. Ştiu că este un cuceritor. Probabil că şi-a pierdut minţile când te-a văzut; ai culori total diferite de cele văzute pe aici. Orice latin ar face-o!

- Te asigur că nu oricare! se auzi glasul lui Ricardo, iar Lian făcu un pas înapoi.

- N-am auzit masina, se bâlbâi ea.

- Nu? întrebă el ironic. El îl privi pe Grant spunându-i: îmi pare bine că n-ai uitat de invitaţia mea. Am avut noroc că m-am întors în seara asta si n-am stat până mâine.

Din atitudinea lui, Lian înţelese că Ricardo nu-l învinuia prea tare pe Grant pentru scena la care picase inopinat. Ea era cea vinovată pentru că se apropiase prea mult de alt bărbat. Grant nu se mai simţea bine, nestiind cum să explice această apropiere a lor.

- îmi cer scuze că am sosit pe neanunţate, zise el.

- Nu era nevoie să-ţi anunţi vizita, Grant, invitaţia a fost făcută pentru atunci când vei avea tu timp. Esti binevenit atâta timp cât doresti să stai. Lian i-ai arătat oaspetelui nostru camera?

Lian îi înfruntă privirea, refuzând să accepte tonul lui sarcastic.

- Inez a pregătit o cameră, pe care *senor* Edwards a văzut-o deja, este în celălalt corp al casei.

- *Senor* Edwards! Lian, sunteţi amândoi englezi, lasă la o parte formalităţile. Bei tot brandy, Grant, sau preferi altceva?

- Nu, voi continua cu brandy-ul acesta, este extraordinar! Grant se miscă în scaun, parcă de data asta mai stăpân pe el, având impresia că lucrurile mergeau spre bine.

- Este cel mai bun brandy, pe care-l păstrăm pentru musafiri, zise Ricardo apropiindu-se de Lian. Voi încerca mâine să mă revanşez pentru lipsa de la cină. Probabil soţia mea ţi-a spus că nu voi veni în seara asta. Cât concediu ai, Grant?

- Vreo două săptămâni, dar nu mă aştept să...

- Vom încerca să-ţi facem şederea aici cât mai plăcută. Dacă sunt ocupat o parte din zi cu problemele mele, Lian va fi o gazdă perfectă. Acum vorbeşte-mi despre petrolul tău.

Cei doi începură să discute, Ricardo cu un aer

aparent calm, deşi ea care îl cunoştea ştia că incidentul nu fusese uitat căci Ricardo Mendoza nu era omul care să ierte sau să uite ceva.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, zise ea ridicându-se.

Amândoi bărbaţii se ridicară o dată cu ea.

- Nici noi nu mai zăbovim, spuse Ricardo. Grant este obosit de pe drum.

- Lian, îţi mulţumesc pentru primire, noapte bună, zise acesta, aruncându-i o privire ciudată.

Fiecare cuvânt adresat de el fu simţit ca un cui în inima ei dar el nu trebuia să ştie asta, desigur.

Lian se îndreptă spre camera ei trecând repede pe lângă Inez căreia îi spuse un noapte bună grăbit, iar aceasta nu catadicsi să răspundă. Femeia n-o agrea deloc, asta era clar. în ochii ei, Lian era o străină, o uzurpatoare, care nu merita decât dispreţul. Poate că Inez stia chiar că serviciile pe care ea i le acorda lui Ricardo erau plătite de acesta cu vârf si-ndesat. Cum altfel ar fi putut el s-o convingă să se rupă sase luni de viaţa pe care o dusese până atunci? Femeia o ura si nu ascun-dea acest lucru. Abia astepta s-o vadă plecând la data stabilită.

Lian se retrăsese în camera ei desi nu-i era somn deloc. Iar după ce făcu dus, nici atât. După

ce îmbrăcă un capot mai gros se duse în balcon unde rămase bucurându-se de mirosul florilor. Când se deschise usa brusc, fără ca să se fi auzit vreo bătaie, ea înlemni stiind că o singură persoană îsi putea permite să procedeze astfel, o persoană furioasă care venea să-i ceară socoteală.

Lian stinsese toate luminile înainte de a iesi pe balcon, lucru care-l lăsă pe Ricardo descumpănit câteva minute.

- Ai ceva de spus? Ai o explicaţie pentru comportamentul tău?

- De ce să mă mai obosesc să-ţi explic, dacă tot ţi-ai făcut
o părere despre cele ce se întâmplau? Sper că nu ţi-ai închipuit cumva că Grant îmi făcea avansuri?

- Sigur că asta a fost ce mi-am închipuit! Grant este bărbat si mi se pare normal să răspundă unei invitaţii.

- Invitaţie?

- Era evident că abia asteptai să te atingă!

- Nu este adevărat! Eram atât de aproape pentru că dansasem.

- Dacă asta aţi făcut, probabil că a avut ocazia să te atingă mai mult decât mi-am închipuit! Tu ai pus muzică, deci tot tu ai fost cea care a vrut să danseze! }i-a plăcut mult acest

compatriot al tău de i-ai căzut imediat în braţe?
- încetează, Ricardo! Lucrurile nu stau aşa cum le prezinţi tu! Este adevărat că fiind conaţionali ne-am simţit mai apropiaţi, dar n-am făcut altceva decât să discutăm.
- Si despre ce, mă rog, aţi discutat?
- Despre ţară, casă şi slujba lui.
- Nu minţi, Lian, i-ai spus totul despre căsătoria noastră!

Observând că ea nu răspunde, Ricardo o prinse de mână strângând-o.
- Nu este aşa, Lian?
- Nu! strigă ea tremurând. N-a fost nevoie să-i spun eu, a ghicit singur.
- A ghicit? Cum naiba ar putea să ghicească cineva un astfel de lucru?
- A simţit că între noi lucrurile nu sunt tocmai normale şi a tras singur concluzia.
- Fără să ne vadă măcar împreună? Ce bărbat perspicace! Si mă rog, la ce concluzii a ajuns?

Lian trase aer în piept încurcată, stiind că era mai bine să spună adevărul, pentru că nu stia să mintă.

- Crede că m-am măritat cu tine din obligaţie. Iar eu n-am afirmat că as fi îndrăgostită de tine.

- Din obligaţie? repetă Ricardo care nu-i mai auzise ultimele cuvinte. Ce obligaţie? Te-ai

măritat cu mine pentru că te culcasesi cu mine deja, asta vrei să spui? Ricardo pufni în râs. Deci ne-a introdus în categoria mariajelor de convenienţă. Eu te-am luat din obligaţie, iar tu din moralitate!

- Nu este cam acelasi lucru? îndrăzni Lian.

- Nu încerca să mă înveţi pe mine nuanţele limbii engleze! Iar dacă oaspetele nostru stie asta, de ce să nu trecem la fapte?

- Nu! Lian se elibera printr-o miscare bruscă. Ricardo, nu poţi face asta!

- Nu? Stai numai să vezi!

Ricardo o luă pe sus si o aruncă pe pat, după care-si scoase haina.

- îţi dai seama ce se va întâmpla dacă continuăm nebunia asta? îl întrebă ea.

-Adică dacă fac dragoste cu tine? Mai precis, dacă fac dragoste cu soţia mea? După cum ţi-am mai spus, nu trebuia să mă provoci! Iar acum, vei cunoaste bărbatul cu care te-ai măritat asa cum orice femeie căsătorită îsi cunoaste soţul!

Lian îşi întoarse repede capul când el îi căută gura, dar Ricardo se opri brusc, o prinse de bărbie şi o sărută prelung. Ea fu cuprinsă de senzaţii nemaicunoscute până atunci şi cedă mâinilor lui, cu inima bătând de emoţie. Nu-l ura; de fapt nici nu ştia prea bine ce simţea pentru el. Iar dacă asta îşi dorea el, şi ea nu avea cum să

i se împotrivească, de ce să mai încerce? Era soţul ei, nu vedea nimic rău în faptul că trebuia să-i cedeze. Dar el n-o iubea, îşi aminti ea cu amărăciune. Iar fără dragoste acest act era un ritual lipsit de sens.

Ricardo ridică încet capul de parcă ar fi simţit ce se petrecea cu ea. Deodată, cu un efort, el se ridică.

- Ai dreptate, n-aş avea nici o satisfacţie şi ar apărea multe alte complicaţii. Mă voi mulţumi cu faptul că erai atât de dispusă să-mi cedezi. Iar ca să fii şi tu mulţumită, află că-mi este foarte greu să te las din braţe; aş prefera să fac dragoste cu tine acum şi să las naibii ziua de mâine, indiferent de consecinţe.Te bucură ce auzi?

- Nu mă bucură deloc. Tu nu pe mine mă doreşti, Ricardo.

- De ce n-aş face-o, *chica?* Eşti frumoasă, ai un trup care înnebuneşte orice bărbat! Ricardo continua s-o mângâie. Lian, trebuie să fii a mea!

- Şi complicaţiile? Ricardo...

- Nu vor însemna nimic în comparaţie cu plăcerea de a te fi avut! Nu te mai împotrivi, Lian. Lasă-mă să te iubesc.

- Asta nu este dragoste! Si nici tu nu esti diferit de tatăl tău!

Ricardo se opri, privind-o uluit. Când o eliberă si-i văzu privirea, Lian se îngrozi.

- Vei regreta ziua în care te-ai născut, dacă mai repeţi asta vreodată! Dacă as fi fost ca tatăl meu, probabil că as fi profitat deja de tine. Păstrează-te asa cum esti dacă asta-ţi doresti, Lian! Mi-am pierdut orice dorinţă de a face dragoste cu tine!

Numai după ce auzi cum se trânteste usa în urma lui, Lian se linisti si-si duse mâna la locul unde o strânsese el de braţ. De data asta ea câstigase, dar cu ce preţ!

Observă haina lui Ricardo acolo unde o aruncase pe pat. Involuntar o luă, netezind materialul si-si lipi faţa de ea, simţind mirosul ţigării de foi. De ce trebuia să fie asa? De ce nu se întâlniseră în alte împrejurări, iar atracţia dintre ei să se transforme în dragoste? Căci între ei era atracţie, fusese de la început, chiar dacă încercau să nege.

Si? Putea simpla atracţie s-o facă să simtă ce simţise în ultimele zile? Ricardo o dorea, era evident, si o făcuse si pe ea să-l dorească. Dar ea stia că n-o va ierta niciodată pentru ceea ce-i spusese si n-o va mai atinge vreodată.

Grant fu binevenit în zilele următoare; fără el, Lian ar fi suportat cam greu atmosfera apăsătoare dintre ea şi bărbatul cu care se măritase. Şi asta nu pentru că Ricardo şi-ar fi

schimbat comportamentul. Doar rareori, când rămâneau câteva clipe singuri, în ochii lui apărea din nou acea lumină când se uita la ea.

Lian se gândi să-şi ceară scuze pentru că-l comparase cu tatăl lui, dar nu ştia cum să deschidă discuţia; de fapt, nici nu-i era foarte clar dacă el o luase ca pe o insultă. Intre tată şi fiu nu fuseseră sentimente puternice, asta era clar. Dar simţea că-l rănise şi scuzele nu aveau cum să-l facă să se simtă mai bine, ba poate erau scânteia care să reaprindă focul. Ea se putea consola la gândul că acel incident trecuse şi Ricardo n-ar mai face o altă încercare.

Ricardo îşi petrecea timpul cu angajaţii săi pe câmp, lăsând-o pe ea să se ocupe de Grant. Ei doi călăreau mult şi discutau vrute şi nevrute.

- Cred că-ţi este dor de casă, îi spuse Grant, ascultând cum descria casa în care crescuse până la trei ani. Iţi va fi şi mai dor când voi pleca eu. Noi doi cel puţin mai vorbeam...

- Imi îmbogăţesc cunoştinţele de spaniolă cu fiecare zi care trece.

- Nu la asta mă refeream, si tu stii asta prea bine. Cultura lor este atât de diferită de a noastră! Nu cred că te vei putea adapta.

- Este nevoie de timp pentru asta, iar eu

sunt aici numai de câteva săptămâni. Mai am multe de învăţat.

- Ce naiba să înveţi, Lian? Supunerea faţă de bărbat? N-am mai întâlnit astfel de relaţii! Esti bunul lui. Nici măcar în faţa legii nu ai un cuvânt de spus, stiai?

- Nu m-am gândit la asta, Grant.

- Ar fi cazul să te gândesti, Lian. Am înţeles de ce te-ai simţit atrasă de el la început, este genul de bărbat pe care-l plac toate femeie, puternic, excitant, sigur pe el...

- Bogat? continuă Lian.

- Opreste-te, Lian! zise Grant, brusc furios. Nu mai încerca să pozezi în ceea ce nu esti! Spune-mi să-mi văd de treburile mele, dar nu mă lua drept prost!

- îmi pare rău, Grant. Nu te-am considerat prost, ţi-am apreciat îngrijorarea dar...voiam doar să...

- Să ce?

- Este ceva despre care nu vreau să discut, sunt măritată cu Ricardo si asta e!

- Dar nu-l iubesti! Sunt sigur de asta.

- Este bine că poţi fi sigur de ceva. Acum ar fi mai bine să ne întoarcem; am ajuns aproape pe pământurile estanciei Riga.

- De ce nu faci o vizită rudelor tale? sugeră Grant. Şi mie mi-ar face plăcere să-i cunosc.

- De ce nu? Poate, într-o zi, îi vom vizita. Unul dintre noi ar trebui să facă primul pas. Dar să nu te aştepţi la o manifestare prea caldă din partea lui Carlos.

- Bănuiesc că între Ricardo şi Carlos au existat probleme din cauza estanciei, nu?

- Estancia Mendoza este în mod legal a lui Ricardo, dar el era dispus s-o împartă cu fratele său, cu condiţia ca el să deţină controlul.

- Ricardo nu mai este omul pe care l-am cunoscut cândva. Lian, dacă vei avea vreodată probleme cu căsătoria asta a ta, căci bănuiesc că sunt multe lucruri pe care le ascunzi, dă-mi de ştire! Noi, englezii, trebuie să ne ajutăm întotdeauna!

Capitolul 1

Estancia Riga le apăru în faţă pe la ora trei. Era prima oară când Lian vedea casa pe lumină. Nu era la fel de somptuoasă ca aceea a familiei Mendoza, dar era plăcută.

Fiind vremea siestei, nu era momentul potrivit pentru vizite. Un servitor le ieşi în întâmpinare.

- *Senora* Mendoza şi *senor* Edwards au venit în vizită la *senora* Mendoza, încercă să-i spună Lian, cu cunoştinţele ei sărace de spaniolă.

- *Senora* se odihneşte în curtea interioară a casei, le spuse servitorul.

De cum îi văzu, Isabella lăsă deoparte cartea pe care o citea.

- Ai venit, în sfârşit! exclamă ea ieşindu-i în întâmpinare. Am crezut că Ricardo nu-ţi va permite să ne vizitezi. Este şi el cu voi?

Lian scutură din cap, constientă că o decepţiona pe Isabella.

- Nu stie că am venit, nu este de acord cu vizita noastră. L-am adus cu mine pe *senor* Edwards, prietenul lui Ricardo, care locuieste ziele acestea la estancia cu noi. Lucrează la Chaco, la forajele petroliere; este consultant.

- Si bănuiesc că unul foarte bun, adăugă

Isabella zâmbindu-i. Vă rog luaţi loc, voi suna imediat după niste răcoritoare. Carlos va veni si el. Nu-ţi face probleme în privinţa lui, Lian, este bucuros că tu nu împărtăsesti convingerile lui Ricardo. Staţi mai mult timp aici, *senor* Edwards? întrebă Isabella de parcă ar fi vrut să schimbe subiectul.

- încă o săptămână. Te rog să-mi spui Grant.

Isabella îsi înclină frumosul ei cap.

- O să-ţi spun Grant când nu este Carlos aici. Nu va fi de acord să fim atât de familiari. Lian, draga mea, cum găsesti pampasul după săptămânile petrecute aici?

- M-am simţit pierdută la început, admise Lian. Nu mergeam prea departe, de teamă să nu mă pierd în toată întinderea asta! Apoi, am descoperit că iapa stie singură drumul spre casă.

- Călăresti, Lian? Perfect! Ricardo ţi-a dăruit un cal?

- Mai mult sau mai puţin, am avut la început o iapă, apoi calul acesta, Rojo.

- A, da, îl stiu, este un cal cuminte si supus, am crezut că Ricardo ţi l-a dat pe Diablo, si mă miram chiar.

Lui Ricardo îi place să ţină caii cei mai buni numai pentru el. Cu toate astea l-am călărit şi eu pe celebrul Diablo, deşi el nu ştie asta, era plecat atunci. Carlos, care m-a surprins, mi-a promis că

nu-i va spune lui Ricardo.

- Asta era înainte de diferendul dintre ei?

- Da, zise Isabella cu tristeţe nedisimulată. Intre ei nu este relaţia care ar trebui. Iar eu, de când m-am măritat cu Carlos, l-am văzut o singură dată pe Ricardo, cu o ocazie nu prea plăcută. Figura ei se lumină subit la vederea lui Carlos care apăruse din casă.

- Carlos, uite cine a venit la noi!

Bărbatul cu trăsăturile atât de plăcute le zâmbi.

- Bănuiesc că Ricardo nu ştie de vizita voastră!

Lian scutură din cap, regretând aparenta ei lipsă de
loialitate. Il prezentă pe Grant şi-i urmări pe cei doi bărbaţi care începură să discute.

- Mai rămâneţi mult la Chaco? întrebă Carlos.

- Depinde de momentul în care dăm de petrol. Suntem pe la douăsprezece picioare cu forajele.

- Şi dacă nu găsiţi, veţi încerca din nou?

- Geologii spun că se află petrol acolo unde forăm noi, rămâne numai să găsim locul potrivit.

- Nu este ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân?

- Nu este chiar aşa de rău, ştim de unde să începem.

- Nu vrei să vezi casa noastră în timp ce

bărbaţii discută? o invită Isabella.

Lian acceptă, dar cu reţinere, nu voia să-i lase singuri pe cei doi. Carlos îi putea sugera lui Grant că Ricardo se căsătorise cu ea numai pentru a-si păstra estancia.

Isabella se scuză că părinţii ei nu veniseră în întâmpinarea lor.

- Au început să îmbătrânească si au multă nevoie de odihnă. Siesta este strict respectată de cei din generaţia lor. Iarna situaţia este puţin diferită, sunt multe de făcut, iar Carlos pleacă dimineaţa si se întoarce seara, cu *gauchos,* asa că stau mai mult cu ai mei.

- în trecut petreceai mult timp la estancia Mendoza, din câte am înţeles.

- A, da, zise fata râzând. într-o vreme eram convinsă că m-am îndrăgostit de Ricardo, chiar.

- Asta până a apărut Carlos!

- Chiar si după aceea! Numai când m-a salvat după ce Diablo m-a aruncat din sa, am înţeles că pe el îl iubeam. Iar eu m-am simţit dorită.

Lian stia asta prea bine. Se gândi apoi la Ricardo si la ce simţise el când îsi văzuse fata iubită căsătorindu-se cu fratele lui vitreg.

Carlos si Grant încă mai discutau când ele se întoarseră în grădină, apoi plecară, cu toate protestele si invitaţiile repetate ale Isabellei de a reveni.

- Este o fată grozavă această Isabella, ca si tine de altfel, zise Grant. Chiar mă miram cum se face că fiind amândouă frumoase vă înţelegeţi bine.

- Eşti cinic, Grant.
- Nu, sunt doar realist. Voiai să mai stăm?
- Nu, ai făcut bine că ai insistat să plecăm, am simţit că l-am trădat pe Ricardo. Va fi furios când va afla.
- Atunci, nu-i spune!
- O va face Carlos, cu siguranţă.
- Nu cred. Şi el mi s-a părut un tip decent. N-am ştiut că el şi Ricardo sunt fraţi vitregi.
- Despre ce aţi mai discutat?
- Diverse. Chiar şi despre drumurile astea plictisitoare de pe aici. Până şi la Chaco se mai schimbă peisajul, numai aici totul este atât de monoton.
- Am citit undeva că zona Chaco este adesea inundată.
- Aşa este, zise Grant. Dar de fapt acolo nu locuiesc prea mulţi oameni.

Lian sesiză că Grant dorise să schimbe subiectul; în mod sigur Carlos îi spusese ceva. Dar cât îi dezvăluise din povestea lui? Totul, sau numai o parte din adevăr, pentru a-şi atrage simpatia lui? Carlos simţea nevoia să-şi discrediteze fratele, probabil că-l prezentase ca pe cel care şi-a

înşelat fratele vitreg printr-o şmecherie de ultimă oră.
Călăriseră deja vreo trei mile pe drumul spre casă când văzură un mic nor de praf venind din direcţie opusă. Când se mai apropie, Lian distinse armăsarul lui Ricardo.

-Este Ricardo, ar fi bine să încetinim, Grant.

Ricardo se apropie de ei, oprind chiar în faţa lui Lian.

-Unde-ai fost?

Lian se strădui să-şi păstreze calmul.

-S-o vizităm pe Isabella.

Ricardo strânse cu putere frâiele armăsarului şi acesta se cabră.

-O să discutăm mai târziu, o ameninţă el.

Apoi întorcându-se spre Grant, îi spuse:

-Te rog s-o conduci pe soţia mea la estancia.

Grant încercă să salveze situaţia:

- Ricardo, a fost vina mea că am ajuns la estancia Riga. Eu i-am cerut lui Lian să mă ducă acolo. Imi cer scuze dacă am provocat neplăceri, n-o învinui doar pe ea.

- Eu stabilesc cine este vinovatul; acum, plecaţi mai repede.

In momentul acela Lian văzu câteva oi moarte, în apropierea gardului de sârmă care despărţea cele două ferme.

- Ricardo! strigă Lian, tu ai împuşcat oile astea? Nu te-ai lăsat până la urmă!

- Da, au fost împuşcate din ordinul meu, zise el, con- tinuându-şi drumul.

Grant nu înţelegea ce se întâmplă.

- Ce spuneai despre oi? o întrebă el.
- Ricardo l-a ameninţat pe Carlos că-i va împusca toate animalele care trec pe pământurile lui. El crede că fratele lui vitreg le face deliberat să treacă prin gard ca să-l provoace pe el.
- E chiar atât de important ca animalele astea să nu calce pe pământurile lui?
- Cred că este o chestiune de principiu; oile si vitele nu trebuie să pască pe aceleasi pământuri, distrug culturile de alfalfa, asa mi-a explicat Ricardo.
- Esenţa problemei este însă alta, zise Grant. în spatele acestei interdicţii se află lucruri mai complicate.
- Nu pot să-ţi dau amănunte, Grant.
- Din loialitate? Lian, nu stiu cum te-a determinat Ricardo să-l iei de bărbat, dar sunt convins că nu de plăcere ai făcut-o.

Lian lăsă ochii în jos.

- Ai tras această concluzie în urma discuţiei cu Carlos?

- Dacă vrei... Negi?
- Da, spuse Lian. Grant, nu vreau să discut problemele astea cu tine.
- Dar nu poţi trăi tot restul vieţii asa cum îţi porunceste Ricardo. Chiar dacă l-ai iubi...
- Si ce te face să crezi că nu-l iubesc?
- îl iubesti, Lian?

- Nu ştiu, de fapt nu sunt încă sigură, zise ea ridicând din umeri.

- In acest caz, nu este în mod sigur dragoste. Aş putea să-ţi pun o întrebare delicată?

- Nu, nu vreau să te implici în nici un fel, Grant.

- Dar sunt deja implicat, Lian. M-am implicat de când te-am cunoscut. Şi nici n-am de gând să las lucrurile aşa. Nu pot. Va trebui să mă convingi că vrei să rămâi cu el.

Lian consideră că era momentul în care-i putea spune adevărul. Această căsătorie a ei nu era valabilă dacă ea nu voia să dureze, dar Ricardo n-o va lăsa să rupă înţelegerea lor prea uşor. Inţelegere? El pusese un preţ pe serviciile ei. Dar ea nu voise banii pe atunci, deşi îi trebuiau cu disperare.

Nu mai scoaseră o vorbă până ajunseră la estancia Mendoza. Lian îşi ceru scuze şi aproape că se năpusti în casă. Nu ştia când se va întoarce

Ricardo, iar întunericul se lăsa într-o oră. In timp ce se îmbăia, Lian îşi aminti duritatea trăsăturilor lui când dăduse peste ei. Ce fel de bărbat era acela care lua viaţa unui animal numai pentru o chestiune de principiu? Putea foarte uşor să alunge oile de pe proprietatea lui şi să pună să se repare gardul. Carlos ar fi încetat acest joc, văzând că nu are succes.

în timp ce se îmbrăca auzi vocea lui Ricardo undeva, în curtea interioară. Se întorsese destul de repede asa că, probabil, discuţia cu fratele lui nu durase mult.

De data asta Ricardo ciocăni la usa ei si chiar asteptă ca ea să-l invite. Părea obosit, îsi spuse Lian de cum îl văzu.

- îţi face plăcere să-mi nesocotesti dorinţele! izbucni el fără introducere.
- Nu este asa.
- Ai sperat că n-o să aflu de vizita ta la estancia Riga?
- Nu. De fapt am fost chiar sigură că vei afla.
- Deci nu te temeai că mă voi înfuria?
- Asta este tot ce vrei? Să mă tem de tine? Numai astfel crezi că poţi stăpâni o femeie? Am vrut s-o văd pe Isabella, este singura femeie din toată pustietatea asta, cu care pot schimba o

vorbă. Este chiar atât de greu de înţeles?

- L-ai văzut si pe Carlos cu ocazia asta, zise el ignorându-i întrebarea. I-a făcut mare plăcere să-mi arunce informaţia asta în faţă!

- Asa cum, probabil, ţie ţi-a făcut plăcere să-i arunci oile moarte la picioare!

- Erau oi Riga. Si l-am prevenit c-o să fac asta. Văd că nu-ţi pasă deloc de mine, Lian. Nu numai că mă sfidezi dar petreci toată ziua cu musafirul nostru!

- Tu mi-ai cerut să am grijă de el.

- Dar nu chiar atât de evident. Crezi că servitorii n-au observat? Şi au început să râdă de mine!

- Inez, probabil.

- N-are importanţă cine. Iar eu nu voi mai tolera situaţia asta, va trebui să fii mai circumspectă în ceea ce-l priveşte. Iar la estancia Riga te invit să nu te mai duci!

Lian privi disperată spre uşă. Nu avea cum să ajungă la înţelegere cu acest bărbat. Era tare ca fierul, de neclintit. Işi aminti noaptea dinaintea sosirii lui Grant, căci fusese poate singura dată când îl înţelesese. Iar acum nu mai era nimic decât duşmănie între ei. Oare ea mai putea să suporte? Dar care era soluţia? Nu avea cum să ajungă acasă dacă pleca de la el, şi chiar dacă ar reuşi să scape, rămânea măritată cu el.

In timpul cinei nu scoase prea multe vorbe, conştientă de privirea lui Ricardo aţintită asupra ei şi de ochii lui Grant care o urmăreau îngrijoraţi. După cină ea acceptă un brandy la cafea.

Afară era o noapte fără stele, cu mulţi nori, şi atmosfera era foarte apăsătoare.

- Mâine va fi furtună, îi informă Ricardo. Mă gândeam că v-ar face plăcere să mergeţi cu mine la Tandil, dar pe vremea asta e mai bine să rămâneţi aici.

A doua zi dimineaţa el plecă, şi Lian observă aceeaşi privire plină de ură destinată ei şi un zâmbet indiferent aruncat lui Grant.

Si întrucât Ricardo nu le interzisese să călărească desi se anunţa furtună, porniră.

- începe ploaia curând, zise Pedro, unul dintre *gauchos.* O să fie furtună mare.

- Ne întoarcem înainte să izbucnească, îl asigură Lian dându-i pinteni lui Rojo.

Grant o prinse din urmă pe o iapă pe care călărea prima oară.

- Esti furioasă? o întrebă el. Furia nu ajută la nimic. Trebuie să iei o hotărâre.

- Grant, nu vreau să mai discutăm din nou pe aceeasi temă.

- Bine, atunci să facem o întrecere, la care pariez c-o să te bat!

Si porniră în galop spre locul în care vitele păsteau linistite. în depărtare se vedea Sierra, iar undeva la vest trebuia să fie Tandil.

- Te simţi mai bine? o întrebă Grant, iar ea îi zâmbi cam fără chef.
- Văd că nu vrei să renunţi, Grant.
- Nu, este un caz special, de care sunt foarte interesat.
- Ar trebui să ne întoarcem, aici ploaia nu este prea plăcută.
- Si ce dacă? Nu ne poate decât uda.

Porniră spre casă întâlnind un grup de *gauchos* care le aruncă priviri curioase, dar lui Lian nu-i mai păsa.

Oricum vestea că ieşiseră din nou împreună va ajunge imediat la urechile lui Ricardo. Reuşiră să se adăpostească de ploaia care începu imediat, în staulele animalelor.

- Un galop bun la întoarcere, după oprirea ploii, ne va ajuta să ne uscăm hainele imediat.

- După cum se vede cred că vom sta aici câteva ore.

- Propui să plecăm pe ploaie? Ti-e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă Ricardo ajunge înaintea noastră?

Lian îi evită privirea.

- Ricardo este la Tandil acum; dacă va ploua

tot aşa, nu are cum să se întoarcă.

- Cred că va veni oricum, să verifice dacă suntem tot împreună, nu-i place să ne vadă aşa.

- Greşeşti, el nu are încredere în mine, asta-i tot. I se pare că te încurajez să fim prea familari.

- Are dreptate, dar dacă te-aş fi întâlnit înainte de căsătorie ar fi fost acelaşi lucru.

Lian îl privi nedumerită. Imprejurările îi aduseseră împreună şi el devenise foarte interesat de ea. Un bărbat ca Grant are nevoie de provocare, îşi spuse Lian privin- du-l intrigată.

- Ce ţi-a spus Carlos? îl întrebă ea, aşa, într-o doară.

- Destul pentru a realiza că ai fost folosită. Ai ştiut că Ricardo căuta cu disperare o nevastă?

- Da, am stiut.

- Si ai mers înainte.

- Da, am făcut-o constient. Grant, te rog, să schimbăm subiectul. M-am săturat de aceeasi discuţie!

- Nu trebuie să disperi, Lian, dacă vrei te pot scăpa de aici!

Se lăsă tăcerea, o tăcere lungă si jenantă, pe fondul ploii care nu mai contenea. Când Lian vorbi, o făcu pe un ton care nu părea al ei.

- Stiu că vrei să mă ajuţi, dar tu ai o slujbă la care nu poţi renunţa, iar eu n-am bani deloc. Nu

vreau să te aud spunându-mi că-mi vei împrumuta tu ca să mă întorc acasă. îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru grija pe care mi-o porţi, dar...

- Lian, zise Grant, întinzând disperat mâinile spre ea. Nu vreau să fiu doar amabil cu tine, prostuţo, vreau să te scap din încurcătura asta de dragul tău dar si pentru mine, pentru că-mi pasă ce se întâmplă cu tine. O, la naiba cu această discuţie!

Lian nu făcu nici o încercare de a-i evita sărutul. Stia că Grant o place, dar ce se întâmpla acum era ceva mult mai profund. Fără să vrea îl prinse cu braţele de gât, de parcă ar fi căutat toate emoţiile de care avea nevoie. Când se despărţiră o făcură cu părere de rău. Lian tremura, cu inima bătând. Asa trebuia să fie un sărut.

- Te iubesc, Lian, murmură Grant. Trebuie să mă laşi să te scot de aici, cumva. Ricardo nu are drepturi morale asupra ta.

- Dar are drepturi legale, zise ea conştientă de dureroasa realitate. Nu pot părăsi Mendoza. Nu mă va lăsa.

- N-o să-i cerem voie, Lian! Putem pleca chiar acum de aici cu maşina, iar de la Santina vom închiria un avion să părăsim zona cât mai repede; iar imediat ce ajungem la Buenos Aires,

nu mai are ce ne face!
Lian îl privea cu ochii mari, palidă.
- Grant, este imposibil şi ştii bine asta!
- Nu ştiu decât că nimic nu este imposibil dacă amândoi vrem acest lucru. Vino cu mine, iubito!
Aflată în braţele lui, Lian nu mai ştia ce-şi doreşte. Nu-l iubea pe Grant, dar se simţea în siguranţă şi mai ales dorită, nu aşa cum o dorea Ricardo ci cum dorea o femeie să fie iubită.
- Bine, cedă ea, fug cu tine, Grant, dar să ne grăbim!

Capitolul 8

După aceea nu-si mai aminti mare lucru din călătoria de întoarcere, prin ploaia teribilă care se încăpăţâna să cadă puhoi, în afara senzaţiei de milă faţă de caii care erau nevoiţi să străbată tot drumul în condiţii foarte grele. Pedro îi primi nedumerit si trimise imediat după un băiat de la grajduri, să fricţioneze bine spinările animalelor, vădit impresionat de starea în care se aflau acestea.

Intrară în casă, fără a fi văzuţi sau a vedea pe careva. La capătul scărilor Grant îi spuse:

- Mă duc să-mi strâng lucrurile si vin în camera ta. Te rog să fii gata cât de repede poţi.

- Dar nu am geamantan, nu stiu ce s-a întâmplat cu el. O să-mi pun câteva lucruri în

bagajul tău.

- O să cumpărăm după aceea tot ce-ţi trebuie, zise Grant si îi dădu un sărut. Vin imediat.

Când el veni în camera ei, Lian se schimbase într-un costum de jerse şi-şi strânsese părul ud cu o eşarfă.

Grant purta acelaşi costum de safari cu care sosise, iar în mână ducea un geamantan care se dovedi destul de încăpător. Lian îşi puse lucrurile în geamantanul lui, fără să se gândească la ce urma să se întâmple. îl va lăsa pe Grant să se ocupe de toate. Era mai bine şi mai uşor astfel pentru ea. Nu simţea nevoia să-şi facă probleme. Când coborau scările împreună se loviră de Inez care se opri să se uite nedumerită la ei şi la valiză, fără a face vreo legătură.

- Inez, noi plecăm, îi spuse Grant în spaniolă, te rog să-i transmiţi lui Ricardo că nu ne mai întoarcem.

Lian, care-i observă reacţia de teamă, îşi spuse că biata femeie, deşi antipatică, urma să facă faţă avalanşei de reacţii violente ale lui Ricardo şi n-o invidie în acel moment.

Maşina cu care venise Grant cu nouă zile în urmă era pregătită de plecare şi avea destulă benzină pentru cele patruzeci de mile pe care trebuia să le parcurgă. Lian se urcă în maşină ca

un automat, şi-l lăsă pe Grant să aşeze valiza în portbagaj. Când maşina se puse în mişcare ploua încă, dar furtuna parcă se deplasase spre vest. Nu se uită înapoi la casa din care plecase.

Nu vorbiră prea mult pe drumul pe care altădată se ridicau nori de praf, fiecare fiind conştient de starea de încordare a celuilalt, dar când ajunseră la periferia oraşului ea tremura şi se simţea rău.

Ce naiba căuta ea cu Grant? Cum îsi puteau închipui amândoi că aveau o sansă la fericire fugind în felul acesta? Lian se gândi că dacă lui Grant i-ar fi păsat de ea, ar fi rămas să-l înfrunte pe Ricardo si să-i spună apoi că vrea s-o ia cu el.

Ricardo nu i-ar fi permis lui Grant s-o ia, asta era clar. Mai ales când de sederea ei depindea controlul asupra estanciei Mendoza.

Aeroportul, aflat undeva în partea de răsărit a orasului, consta din mai multe hangare si clădiri pentru birouri. Grant o lăsă în masină si se duse să se interezese de felul în care puteau părăsi localitatea, dar se întoarse cam dezamăgit.

- Nici un zbor în următoarele ore. Au un singur avion care face curse charter dar mai avem de asteptat până îl găsesc pe pilot prin oras.

- Si dacă s-a dus să bea undeva?

- M-am gândit si la varianta asta. în acest caz

avem două alternative. Putem umple rezervorul si să pornim spre coastă, sau să stăm aici la Santina până dimineaţa. La sase treizeci pleacă un tren.

Lian simţi cum îi cam pier speranţele.

- Rămânând aici avem toate sansele să dăm peste Ricardo.

- Dacă nu cumva s-a întors deja la Mendoza. Dar există o posibilitate de a verifica dacă te va lua cu el în caz că vine după noi.

- Care?

- îl lăsăm să ne găsească împreună. Latinii sunt nişte bărbaţi foarte mândri, iar el, mai mult ca oricare, va refuza să te ia înapoi dacă ne crede amanţi.

- Mai degrabă ne va ucide pe amândoi, zise Lian.

- De ce ar face-o? Căsătorindu-te cu el a obţinut ce voia de la tine, nu văd de ce l-ar mai preocupa persoana ta acum.

- Tocmai ai vorbit despre mândria latinilor. Ar fi un motiv destul de puternic. Grant, zise ea deodată, eşti sigur de sentimentele tale faţă de mine? Dacă voiai doar să petreci o noapte cu mine...

- Nici vorbă, Lian! Ce crezi că sunt? Sigur că te doresc, dar te vreau ca soţie!

Ea încercă să-i zâmbească şi să-l creadă.

- Dar cu planul acela al tău de şase ani cum rămâne?
- La naiba cu el! Nu te cunoscusem când l-am făcut! La naiba şi cu slujba de la Chaco. Nu mă mai întorc acolo, să găsească pe altcineva.
- Nu poţi da cu piciorul la carieră, Grant.
- Nu încerca să mă convingi că greşesc. Pot obţine foarte uşor o altă slujbă.

Pentru prima oară Lian începu să întrevadă efectele pe termen lung ale faptei lor. Viaţa ei era deja ruinată, dar Grant avea mult de pierdut. Chiar dacă acum o iubea, va veni o vreme când îi va reproşa că a constituit
o tentaţie căreia el nu i-a putut rezista.

- N-o să meargă, Grant, este o nebunie ce-am făcut. Eu mă întorc la estancia.

- Nu!

- Va trebui s-o fac. M-am folosit de tine pentru a scăpa din această situaţie neferictă, dar am realizat că nu te iubesc. Si nici nu cred că te voi iubi vreodată.

- Nu cred, zise Grant cu încăpăţânare. Spui asta numai pentru că-ţi închipui c-o să fac sacrificii dacă te iau cu mine. Nu puteai să mă săruţi aşa cum ai făcut-o dacă nu simţeai nimic pentru mine.

- Nu spun că nu simt nimic pentru tine, zise ea disperată. îmi placi, de aceea nu m-am putut

abţine să te sărut la rândul meu. M-ai făcut să mă simt dorită.

- Dar Ricardo ce te face să simţi?

- Nu fac dragoste cu el. între noi există o înţelegere; peste cinci luni voi părăsi Mendoza, aşa că nu este cazul să fug astfel acum. îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta.

- Ce fel de înţelegere?

- Ricardo mă plăteşte să stau cu el timp de şase luni, pentru a îndeplini condiţiile din testamentul tatălui său. N-a fost aşa de uşor precum am anticipat şi de aceea m-am lăsat convinsă de tine. Dacă plec acum, pierd o avere.

- Nu accept varianta asta, Lian. Nu mă interesează de ce te-ai măritat cu el, ştiu numai că erai disperată să scapi de el şi nici o sumă de bani nu te va face să-l accepţi.

Grant întinse mâna si o mângâie pe obraz. Lian, ce mi-ai spus acum mă bucură nespus de mult. Am crezut că esti soţia lui Ricardo în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă nu-l iubesti.

- Vezi tu, Grant, noi femeile suntem mai ciudate, ne place să ne simţim iubite fără ca să fim plătite pentru asta.

- Ce-ar trebui să mai spun eu, Lian?

- Nimic. N-ar fi cinstit să merg acum cu tine, stiind că nu te iubesc. Mă voi întoarce la estancia

pentru că trebuie să mă achit de obligaţii.

Grant nu-si ascunse dezamăgirea.

- Cum crezi că va reacţiona Ricardo când va afla că ai plecat cu mine?

- Bănuiesc că dacă mă întorc nu va avea de obiectat.

- Lian, eu nu voi ceda atât de usor, zise el dintr-o dată foarte hotărât. Nu pot s-o fac. Nu te învinuiesc pentru că nu crezi ce simt pentru tine. Mergem acum în oras si vom găsi un loc unde să petrecem noaptea. După ce vom mânca, vom vedea lucrurile altfel.

Lian simţi dintr-o dată nevoia să fie la Mendoza si toate astea să nu se fi întâmplat.

- Grant, te rog, împrumută-mi masina să mă întorc. Tu poţi pleca mâine cu trenul.

- Nu plec fără tine, Lian.

El porni motorul şi o luară spre oraş. Găsiră un hotel chiar în centrul oraşului şi Grant plăti două camere. După ce se cazară, el îi aduse hainele care se aflau în valiza lui.

- La ce oră vrei să mâncăm?

Lian făcu un gest evaziv.

- Nu mi-e foame.

- Bine, atunci mâncăm la opt. Până atunci odihneşte-te puţin.

De cum se închise uşa, Lian se repezi la

fereastră. Ploaia încetase, drumul se uscase, iar aerul era foarte proaspăt. Se vedea chiar şi clopotul bisericii. Oare Ricardo se întorsese sau rămăsese peste noapte la Tandil? se întrebă ea. Se gândi cum va reacţiona când va afla că ea a fugit cu Grant şi se înfioră.
Era mai bine dacă ar fi plecat în continuare cu maşina, să nu se fi oprit la Santina.
Se întinse pe pat dar tocmai atunci se auzi un ciocănit în uşă. Uitându-se la ceas văzu că era opt fără un sfert. Grant venise prea devreme. Se ridică să deschidă uşa fără a mai aprinde lumina, dar spre uimirea ei dădu peste Ricardo, mai încruntat ca oricând.
- încalţă-te, zise el. Maşina aşteaptă afară.
Lian nu făcu nici o mişcare.
- Unde este Grant? întrebă ea.

- Să nu îndrăznesti să-i pronunţi numele în faţa mea!
- Ricardo, te rog! Ce i-ai făcut?
- Nu i-am făcut nimic. Va fi trimis spre Chaco dimineaţa, fără a mai putea să intre vreodată în acest oras.
- Si dacă o va face?
- îl voi omorî. Am acest drept. Acum, îţi încalţi pantofii sau te iau pe sus?
Lian se întoarse spre locul în care-si pusese lucrurile.

- Si cu lucrurile de acolo ce să fac?
- Le lasi aici. Ricardo îi făcu loc să treacă si închise usa în urma ei.

Camera lui Grant se afla pe acelasi coridor. Privind usa închisă Lian îsi spuse că nu putea pleca astfel si în trecere deschise usa. Grant era asezat, îmbrăcat pentru cină. Doi dintre oamenii lui Ricardo îi ţineau companie.

- Lian, ai păţit ceva? o întrebă el, îngrijorat. Apoi făcu încercarea de a se ridica dar cei doi îl forţară să se aseze din nou. Mă tem că maimuţele astea sunt mai puternice ca mine.
- Aceste maimuţe au primit instrucţiuni să te ţină aici până când pleacă trenul tău, se auzi vocea lui Ricardo. Ai avut noroc că te-am lăsat să scapi atât de usor. Am metode mai puţin plăcute de a-mi rezolva problemele cu oamenii de teapa ta.
- Grant, te rog să mă asculţi, zise Lian. As vrea să pleci si să uiţi ce s-a întâmplat. Eu aveam oricum intenţia de a mă întoarce, îmi pare rău pentru tot.

- Si eu simt la fel, Lian.

Ricardo o prinse de umăr, o scoase din încăpere, apoi o conduse spre capătul coridorului.

- Dacă ai vreun dram de înţelepciune sper să nu scoţi

o vorbă pe drum, n-am chef să-mi ies din minţi.

- Va trebui să discutăm, zise ea, nu putem ignora ce s-a întâmplat.
- Pot face ceea ce vreau să fac. Când m-am întors de la Tandil am venit cu intenţia de a-ţi propune o modificare a înţelegerii noastre. îmi doresc un fiu şi tu mi-l vei da.
- Nu! exclamă Lian. Nici moartă! înţelegerea a fost pentru şase luni! Mi-ai dat cuvântul că va fi doar o înţelegere, nimic altceva!
- Cândva, m-ai acuzat că sunt la fel ca tatăl meu şi vreau să-ţi demonstrez că aşa este. El era bărbatul care lua tot ce-şi dorea şi aşa voi face şi eu. De acum înainte vom fi soţ şi soţie în adevăratul sens al cuvântului. Iar în ziua în care-mi vei oferi un fiu îţi voi stabili o sumă care să te mulţumească. Atunci, te poţi duce la Grant, sper să te mai aştepte!
- Crezi că aş fi de acord să-mi las copilul pe mâinile tale?
- Copilul va fi un Mendoza, deci un argentinian. Ca mamă, ai dreptul să stai cu el sau să-l vizitezi foarte des.

- De ce faci asta, Ricardo?

- Ieri, Carlos a făcut greseala să-mi reamintească faptul că în lipsa unui fiu estancia va reveni familiei lui, într-o bună zi. Nu vreau să se întâmple asta.

- De unde stiu eu că pot avea copii?

- De ce nu? Esti tânără si sănătoasă.

- Numai bună de prăsilă!

Ricardo opri brusc masina si o întoarse cu faţa spre el. O sărută cu pasiune, făcând-o să ameţească.

- Lian, nu sunt un animal. Nu voi profita pur si simplu de tine, te voi face să mă doresti, zise el sărutând-o cu disperare. Simt că deja inima ta îmi aparţine, iar tot trupul tău este pregătit să-mi răspundă.

Lian se lăsă din nou în scaun, imediat ce el îi dădu drumul. Pielea atinsă de buzele lui o ardea, era o senzaţie foarte plăcută dar si enervantă în acelasi timp. îi era teamă de Ricardo nu numai pentru ce-i putea face fizic ci si pentru emoţiile pe care i le provoca. Nu voia să-l iubească, se gândea disperată. Cum să iubească un bărbat care-si planifica fiecare miscare legată de ea? Indiferent ce se întâmpla între ei, ea trebuia să lupte ca să stea departe de el, să-si păstreze identitatea. Chiar dacă el îi putea cuceri trupul, mintea trebuia să-i rămână liberă!

Ajunseră acasă în liniste. Ricardo o ajută să coboare din masină, si simţi atingerea lui ca o flacără care-i ardea pielea.

Inez îi primi chiar de la intrare, tot fără a-i zâmbi. Nimic nu părea a se fi schimbat. Nici

măcar în privire nu
i se citi un triumf de moment. Femeia încuviinţă atunci când Ricardo îi ceru să trimită o tavă cu mâncare, şi dispăru în bucătărie.

- Vino, Lian, zise Ricardo, nu mă face să te duc cu forţa în camera ta. Te vei simţi şi mai umilită dacă o voi face.

- Ce înţelegi prin asta?

- Nu mai ai cum să mă eviţi, dar mă poţi înfuria destul de tare, sunt soţul tău şi vom face dragoste, indiferent dacă vrei sau nu.

El o conduse până în cameră apoi o lăsă singură câteva minute. Lian se aşeză disperată pe un scaun, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Ricardo urma să se întoarcă, asta fără îndoială, şi ea trebuia să facă faţă situaţiei. Iar dacă-l lăsa, el putea s-o facă să reacţioneze. Ce trebuia să facă? Să se încline în faţa sorţii şi să accepte compensaţiile oferite de el, sau să lupte? Orice ar fi făcut, rezultatul era acelaşi.

Inez îi aduse în momentul acela tava cu mâncare.

- Supa este foarte gustoasă, *senora,* îi spuse ea, mai dispusă spre conversaţie ca niciodată.

întâlnindu-i privirea Lian înregistră aceeaşi compasiune pe care o observase în ochii femeii, la întoarcerea în casă. în lumea lor o femeie care fugea de la soţul ei se putea aştepta la o bătaie zdravănă, dacă nu chiar mai mult.

După ce plecă femeia, Lian nu făcu nici măcar încercarea de a gusta din supă. Luă o înghiţitură de cafea care
i se păru prea amară. Se gândi la un moment dat să blocheze uşa pentru ca Ricardo să nu poată intra, apoi îşi spuse că era ceva fără sens pentru că el ar fi spart-o oricum. Si avea dreptul s-o facă; era în casa lui, cu nevasta lui.

Curând apăru şi el, îmbrăcat într-un halat de casă din mătase vişinie.

- Nu ţi-a plăcut supa? o întrebă el apropiindu-se de scaunul pe care stătea ea.

Lian scutură din cap.

- Nu mi-e foame, răspunse ea ridicând privirea spre el încercând să citească tandreţe în ochii lui.

El o luă în braţe şi o sărută. Lian simţi cum Ricardo îi desface bretelele rochiei, care căzu imediat la podea. O ridică apoi în braţe şi o duse spre pat, aşezând-o pe perne. în tot acest timp ea fu conştientă că dacă voia să lupte cu el, acum era momentul s-o facă. Fără a mai sta pe gânduri ridică mâna şi-l lovi cu putere peste faţă. Ricardo o prinse de umeri ţintuind-o. în semiîntunericul din încăpere ea văzu urma lăsată de lovitura puternică.

- Există un singur fel de a proceda cu o femeie ca tine, şuieră el printre dinţi, nu meriţi

ceva mai bun!

Capitolul 9

Se trezi într-un târziu; dormise toată noaptea cu un braţ peste ochi, de parcă s-ar fi temut să se confrunte cu o nouă zi.

Perna alăturată fusese folosită dar nu mai dormea nimeni acum pe ea. Ricardo plecase în camera lui cu multe ore în urmă, fără a-i adresa vreo vorbă de consolare sau de mângâiere. Lian închise ochii. Nu arătase înţelegere în felul în care o posedase, fusese doar bărbatul hotărât să-si satisfacă pornirile animalice.

Nu simţise nici un fel de plăcere, numai durere si umilinţă, convinsă că dacă l-ar fi acceptat de bunăvoie altfel ar fi stat lucrurile. Dar ea nu va ceda niciodată de bunăvoie, mai ales acum. I se va împotrivi până când el se va plictisi de o femeie care nu se lăsa iubită decât cu forţa!

Se ridică auzind voci în curtea interioară. îmbrăcă un costum de călărie adus de Ricardo de la Santina, care o făcu să se simtă mai bine pentru ziua care abia începea. Felul în care o salută Pedro o făcu să se întrebe ce ştia personalul casei despre ce se întâmplase cu o zi înainte. Veştile se transmit repede în

comunităţile mici, îşi spuse ea; de acum toată lumea ştia despre plecarea ei şi felul în care o adusese Ricardo înapoi.

Diablo era în curtea interioară, cu coama strălucind în soare. De teamă ca nu cumva Ricardo să vrea s-o însoţească la călărie, Lian luă un aer indiferent. Desigur el va veni convins că noaptea trecută câştigase teren asupra ei; dar urma să afle curând că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Aerul era încă rece după furtuna din ziua precedentă. Lian înşeuă calul, cu privirea spre vasta câmpie ce i se deschidea în faţa ochilor. Dacă-i va dărui un fiu lui Ricardo, acesta va fi crescut să iubească ţinutul ca şi tatăl său. Asta nu trebuia să se întâmple, îşi spuse ea. Nu va avea copilul unui bărbat care nu simte nimic pentru ea.

Când se întoarse de la călărie, Ricardo lua micul dejun. După ce urcă în camera ei pentru a se împrospăta, coborî la masă aşteptându-se la ciudatele lui reacţii.

- Ai plecat fără să ştie nimeni unde te poate găsi, îi reproşă el.

- Pedro stia că am pus saua pe Rojo, replică ea asezându-se calmă la masă. Am considerat că nu mai este cazul să-i dau si alte explicaţii.

Ricardo, nu mai este atât de cald ca atunci când am venit, adăugă ea. Voi avea nevoie de niste haine mai groase pentru iarnă dacă voi rămâne aici.

- Ar trebui să elimini acest dacă. Vei putea cumpăra tot ce-ţi trebuie de la Santina.

Lian îl privi.

- Deci voi avea voie să pun din nou piciorul acolo!
- Văd că o cauţi cu lumânarea, Lian!
- Vrei să spui că nu este prea târziu pentru a o încasa dacă nu-mi respect soţul?
- Da, o să te iau pe genunchi si o să te bat la fund ca pe un copil.
- Nu mai sunt un copil, după cum ai constatat singur noaptea trecută.

Ricardo o privi lung.

- Te astepţi să-mi cer scuze pentru felul în care am procedat?
- Nu, nu astept scuze, de ce ai face-o? Sunt proprietatea ta, de fapt. Ai dreptul să obţii tot ce vrei de la mine!
- Si crezi că mi-ai dat tot ce-as fi vrut?

De data asta Lian rosi.

- Asta este tot ce vei obţine! îl sfidă ea, deşi era conştientă că dacă Ricardo va veni în camera ei şi-şi va cere drepturile de soţ, ea nu va avea

ce face.

Se forţă să mănânce câte ceva din ceea ce le adusese Juanita, iar Ricardo o lăsă la masă, plecând fără a preciza când se întoarce. Rămasă din nou singură, Lian contemplă ziua care abia începea, ştiind că va trebui să găsească ceva de făcut. Se gândi la Grant, aflat probabil în trenul care se îndrepta spre coastă. Nu simţea nimic deosebit faţă de el; chiar dacă ar fi plecat cu el, nu i-ar fi fost de nici un folos. Nu-l iubea; de fapt nu-l iubea nici pe Ricardo.

Dimineaţa trecu şi căldura amiezii se făcu tot mai simţită. Pe când stătea la umbra unui copac bătrân aflat în imediata apropiere a intrării, în curtea din faţa casei, se trezi într-un nor de praf provocat de un Land Rover care pusese o frână bruscă. Isabella, care se afla la volan, coborî privind-o îngrijorată.

- Este adevărat ce mi s-a spus? Că ai fugit cu *senor* Edwards?

- Este adevărat, zise Lian. Ricardo însă ne-a prins din urmă. Pe el ai venit să-l vezi?

- Nu, Lian, la tine am venit, spuse Isabella netezindu-şi poalele rochiei de bumbac. Ricardo nu este aici?

- Nu. Te surprinde? Nu te-ai fi aşteptat să mă lase singură imediat după incident? Probabil faptul că Grant este în tren acum, îi dă o oarecare siguranţă. Singură nu am cum să mai fug din nou.

- Lian, te rog, nu vorbi asa. Dacă Ricardo te-a făcut nefericită este o problemă, cu toate astea el e încă soţul tău!

- îmi pare rău, Isabella, n-ar fi trebuit să las să-mi scape astfel de vorbe. Dar îmi voi reveni, nu-ţi face probleme pentru mine.

- Nu pot să nu fiu îngrijorată, Lian. Eu ţin la Ricardo si am sperat că într-o zi mă voi împrieteni cu soţia lui. Ar mai fi ceva de spus, dar...

- Vrei să intrăm în casă? sugeră Lian, dar Isabella refuză.

- Nu pot intra fără permisiunea lui.

- Numai după ce se va obisnui cu ideea că te-ai măritat cu Carlos?

- Asta este doar o parte a diferendului dintre noi. Isabella oftă prelung. Dusmănia dintre cei doi fraţi durează de prea multă vreme. Si nici nu se va stinge până nu vor înţelege amândoi că nu se pot urî pentru ceva care nu se mai poate schimba. Acum două zile, când l-ai adus pe *senor* Edwards la noi, Carlos i-a spus toată povestea si i-a sugerat că plecarea ta de la Mendoza ar fi o rezolvare. Te rog să nu-l judeci prea aspru pentru asta. Carlos a văzut că *senor* Edwards te place si s-a gândit că nici ţie nu-ţi este indiferent.

Lian se întrebă cât de mult îl influenţase

sugestia lui Carlos pe Grant.

- Nu-l voi judeca, Isabella, eu nu pot judeca pe nimeni.

- Asta pentru că te-ai măritat cu Ricardo fără a-l cunoaşte prea bine? Isabella avea zâmbetul unei femei a cărei judecată îi întrecea vârsta. Se spune că nu poţi cunoaşte un om decât dacă trăieşti cu el sub acelaşi acoperiş şi poate nici atunci. Uite, Carlos îmi este încă străin în multe privinţe deşi ne-am apropiat mult, pentru că asta ne-am dorit amândoi. O parte din căsătorie înseamnă toleranţa faţă de partener; foarte rar îi putem schimba. Eu îl cunosc de mult pe Ricardo şi ştiu că este un om foarte dificil. Iartă-mă că-ţi dau sfaturi dar poate n-ai făcut destule încercări de a ajunge la sufletul lui.

- Stii de ce s-a însurat cu mine? o întrebă Lian.

- Stiu doar că s-a însurat foarte repede şi motivul pentru care a făcut-o nu poate fi ascuns. Dar erau multe fete care s-ar fi simţit onorate să devină *senora* Mendoza.

- Vom reuşi s-o scoatem cumva la capăt şi noi. Faptul că sunt englezoaică ridică multe piedici.

- Vrei să spui că-ţi este greu să recunoşti bărbatul ca superiorul tău? Este un lucru pe care trebuie să-l admiţi numai pentru a le flata

orgoliul masculin şi pentru a primi de la ei dragoste şi protecţie. Am observat că şi în noaptea nunţii noastre l-ai înfruntat, nici un bărbat n-ar suporta o astfel de umilinţă, din partea unei femei mai ales. Dar de fapt, eu n-ar trebui să intervin în astfel de probleme, te rog să mă ierţi.

- Nu am pentru ce să te iert, Isabella. Noi avem doar puncte de vedere diferite, asta-i tot. Spune-mi, cum a primit Carlos uciderea oilor?
- Destul de greu.
- Si tatăl tău?
- îl învinuieste pe Carlos pentru că le-a permis oilor să treacă pe proprietatea Mendoza. Tata nu este implicat în toate astea, vrea doar ca soţul meu să-si asume responsabilitatea estanciei Riga si să înceteze războiul cu fratele său. După tata, Ricardo are dreptul la estancia Mendoza.

Lian o întrebă cu blândeţe:
- Si părerea ta care este?
- Eu cred că ei amândoi ar trebui să dea uitării trecutul si să se mulţumească cu ceea ce au. Poate într-o zi îl voi convinge pe soţul meu, cu condiţia ca si tu să încerci să faci acelasi lucru. Acum trebuie să plec; iar Carlos nu trebuie să stie c-am fost aici. Poate într-o zi vom fi prieteni.

- Asa sper; si îţi mulţumesc pentru vizită, Isabella.
Lian o urmări cum se îndreaptă spre masină si-i face un
semn cu mâna la plecare. Isabella avusese dreptate în multe privinţe dar după cum era si normal, gresise în altele.
Seara, în timpul cinei, Lian mâncă tot ce i se puse în farfurie, încercând să nu se gândească la noaptea care o astepta împreună cu Ricardo. Oare va avea curajul să înceteze lupta cu el? Ce făceau femeile victoriene în aceste situaţii? închideau ochii si se gândeau la binele Angliei!

Opreşte-te, Lian, îşi spuse ea. Ridicând paharul cu vin ea întâlni privirea scrutătoare a lui Ricardo, care observând că soţia lui golise paharul, se ridică pentru a i-l umple din nou. Ce s-ar întâmpla, se întrebă Lian dacă ea s-ar ridica în picioare şi i-ar arunca vinul în ochi?

Ricardo puse după masă un disc, iar ea se aşeză pe o canapea de piele, ascultând vrăjită muzica.

- Cum se numeşte piesa? îl întrebă Lian.

- Este Borodin, în Stepele Asiei Centrale.

Mai discutară vreo jumătate de oră pe diferite teme, ocazie cu care Lian îşi aminti primele seri petrecute la estancia Mendoza, când între ei

atmosfera era mai destinsă. îşi dori să poată şti cumva, indiferent prin ce mijloace, ce gândea Ricardo, pe când discutau piesele compozitorilor ruşi. Privindu-l, Lian observă semnul de pe obrazul lui, urma loviturii cu inelul. Probabil în seara asta Ricardo se va asigura mai întâi dacă ea şi-a scos obiectul respectiv, înainte de a face dragoste. Dragoste? Se miră ea. Ce cuvânt lipsit de sens devenise acesta fiind folosit ca eufemism pentru viol! Căci asta era de fapt atunci când un bărbat poseda cu forţa o femeie, soţie sau nu. Si scena se va repeta, pentru că ea nu avea de gând să cedeze. Nu de bunăvoie.

Ceasul bătu ora unsprezece, iar Lian consideră că era cazul ca ea să facă prima mişcare.

- Eu mă duc la culcare, zise ea înăbusindu-si un căscat, desi nu simţea deloc nevoia să doarmă.

O dată ajunsă în camera ei simţi nevoia să încuie usa, dar la ce bun? Ricardo nu era bărbatul care să poată fi oprit astfel. Probabil se dusese mai întâi în camera lui pentru a savura în liniste bucuria de a o lăsa să astepte încordată momentul în care îi va bate la usă.

Lian stătea în întuneric, cu ochii în tavan,

când auzi în sfârsit pasii lui pe coridor. Dar Ricardo trecu pe lângă camera ei fără a se opri, usa de la camera lui se închise. Mai stătu asa aproape o oră si adormi.

*

*   *

A doua zi îsi aminti de acele ore de veghe inutilă. Ricardo nu părea să se grăbească. îi lăsa ei iniţiativa.

Surpriza veni de data asta din partea lui Inez care nu mai era la fel de înţepată. Ştiind că femeia se considera stăpâna casei, Lian fu gata să-i spună, atunci când Inez o întrebă ce să pregătească pentru prânz, să comande ce credea ea de cuviinţă, cum făcuse si până atunci. Se opri la timp totusi, încercând să interpreteze gestul femeii ca o încercare de recunoastere a rolului pe care ea, ca soţie a lui Ricardo, trebuia să si-l asume, lucru care nu se va întâmpla niciodată. Dar desigur, Inez nu trebuia să afle asta. îi zâmbi şi menţionă primele feluri de mâncare care-i veniră în minte.

- Vremea este în continuă răcire, o anunţă Ricardo, dacă vrei să facem acea călătorie în Sierra, acum este momentul.

- Nu mă mai interesează, fu răspunsul ei.

- Eu nu mi-am pierdut interesul, vom pleca

mâine dimineaţă şi vom dormi două nopţi în cort. Călărim amândoi destul de bine pentru ca statul prelungit în şa să nu constituie o problemă.

- Adică vom merge călare până acolo?

- Exact. Ti-am mai spus că sunt multe locuri în care nu se poate ajunge cu maşina. Cred că va fi bine pentru amândoi să mai scăpăm o vreme de aici.

- Asta nu mă va face să mă simt mai bine.

- Nu, numai eu pot să te fac să te simţi mai bine, este adevărat. Când ne vom întoarce de la Sierra vei fi mai versată în felul de a dărui plăcere unui bărbat. Nu mă vei scoate din minţi, iar eu voi reacţiona cu totul altfel! Fiul meu nu se va naşte în atmosfera care există acum între noi!

Lian îl privi batjocoritor.

- Si dacă va fi o fiică?

Ricardo ridică nepăsător din umeri.

- Până acum, în familia Mendoza s-au născut prea puţine fete.

- O să-ţi reamintesc atunci ce mi-ai spus acum.

- Nu trebuie să-mi reamintesti nimic, masculul este direct răspunzător de sexul copilului. Iar dacă va fi o fată vom mai face si alţi copii până vom avea un băiat.

- Văd că plănuiesti totul cu sânge rece!

- Nu m-ai ascultat, Lian. Nu sunt un bărbat cu sânge rece, asa că insist ca si tu să-ţi schimbi

comportamentul. El întinse o mână spre ea. Vino, stai aici lângă mine.
Lian deveni dintr-o dată rigidă.
- Nici vorbă!
- Vrei să te forţez din nou? Vino încoace! insistă el pe un ton care nu admitea împotrivire.
Lian se apropie.
- Este de ajuns, sau vrei să-mi pui si piciorul pe grumaz?
- Tu nu stii să folosesti cuvântul te rog? Este un cuvânt care nu-ţi face parte din vocabular, *chica*! Spune: te rog, Ricardo, dă-mi drumul, si atunci o să mă mai gândesc.
- Te rog, Ricardo, zise ea, iar el pufni în râs.
- Lian, sărutările mele îţi produc atâta teamă? îţi promit că mâine noapte vom fi doar noi si stelele si vom face dragoste asa cum trebuie să se întâmple între un bărbat si o femeie. Acum odihneste-te, drumul va fi lung.

Capitolul 10

A doua zi se luminase deja de ziuă când porniră, din cauza unor probleme de ultim moment care se iviseră la estancia. Nu aveau multe bagaje, doar Diablo ducea un cort pe care-l vor folosi doar în caz de ploaie. Vor dormi sub stele, cum spusese Ricardo, încălzindu-se între ei.
- Cât durează să ajungem la deal? îl întrebă

Lian.

- Cinci, poate şase ore dacă mergem la pas. Nu avem nici o grabă. Cred că abia aştepţi să fim singuri în noaptea asta.

- întotdeauna am fost singuri când am vrut să fim.

- Vei uita ce s-a întâmplat, Lian!

- Nu voi uita pentru că nu voi fi altfel, nici la noapte nici în cele ce vor urma! Nu-ţi voi ceda de plăcere, Ricardo!

- Ziua este lungă, *chica.* Nu vei avea atâta putere încât să lupţi cu mine.

- De asta mă duci atât de departe?

- Te duc în Sierra pentru că ai vrut să vezi locurile.

- Ce drăguţ din partea ta să-mi îndeplinesti dorinţele.

- De data asta nu vei mai reusi să mă scoţi din sărite cu vorbele tale, fetiţo. Va trebuie să faci faţă propriilor tale emoţii.

Propriile ei emoţii? Lian îsi dori să stie care erau acelea. Era sigură că-l ura, dar asta era numai o parte a ceea ce simţea faţă de el. Dacă îi năstea un copil nu mai avea sansă de scăpare. Poate chiar si în acest moment era însărcinată,

realiză ea cu disperare.

Lian era constientă că lupta dintre ei trebuia să se termine. Si dacă tot nu putea scăpa din această căsătorie, de ce să n-o facă plăcută? Poate că Ricardo n-o iubea, avea însă nevoie de ea, ca mamă a fiului lui. Poate măcar pornind din acest punct se putea construi ceva bun.

Chiar dacă el observă o schimbare de atitudine la ea, nu lăsă să se vadă.

Se opriră să mănânce pe la ora unu când soarele era sus pe cer. Dealurile păreau mai aproape acum.

- îţi plac locurile astea, sau le urăşti ca pe mine?

Lian se uită în direcţia lui, amintindu-şi prima noapte

când el o adusese aici, în pampas.

- Am început să mă obişnuiesc cu ele, asta cere timp însă. Unde ai învăţat engleza? îl întrebă ea, brusc curioasă.

- Din cărţi şi la şcoală. Dar este mult mai uşor să înveţi o limbă vorbind-o zilnic. Tu cred că ai început prin discuţii zilnice cu Juanita.

- Te deranjează discuţiile mele cu fata asta? Era foarte timidă la început, acum lucrurile s-au

mai schimbat.

- De ce ar trebui să am ceva de obiectat?
- Pentru că aşa faci întotdeauna.
- De data asta nu am nimic împotriva relaţiei tale cu Juanita, atâta timp cât n-o încurajezi să fie nemulţumită de serviciul pe care-l are. Să ştii că personalul estanciei Mendoza este printre cele mai bine plătite.
- Aşa am auzit şi eu. Familia Mendoza este una foarte veche, nu?
- Da, cel mai îndepărtat strămoş al nostru, Pedro de Mendoza, a întemeiat Buenos Aires.
- A, deci a fost un invadator spaniol!

- Da, a fost invadator spaniol, tot aşa cum englezii au colonizat multe alte pământuri. Albii au fost dintotdeau- na acaparatori: pământuri, putere, bogăţii, femei.

- în ordinea asta?

- Nu, în funcţie de priorităţile fiecăruia. Uite, eu, de exemplu, fără o femeie le-aş fi pierdut pe celelalte două, zise el şi între sprâncene îi apăru o cută. Dar acum să ne continuăm drumul, îi ceru el.

Când ajunseră la dealuri după amiaza era pe sfârşite. Ricardo trecu înaintea ei prin defileul îngust, în care caii mergeau şovăind. După ce

începură să urce dădură de o stâncă goală, iar peisajul deveni total diferit de ceea ce ştia Lian.

Platoul îi amintea de unele zone din Yorkshire Dales, o regiune mlăştinoasă cu multe stânci, un peisaj dezolant. Soarele apunea iar Ricardo găsi un loc în care să pună masa, în preajma unor tufişuri cu flori frumos mirositoare.

Nu era nevoie să monteze cortul adus de el întrucât nu era foarte rece şi nici semne de ploaie nu se vedeau. Dar Ricardo îl desfăcu fără s-o mai întrebe. Era un cort în care doi oameni încăpeau fără probleme. îl lăsă să aranjeze aşternuturile şi păturile, iar ea pregăti friptura. După ce mâncară Ricardo se aşeză lângă foc sprijinindu-se într-un cot.

- De ce eşti atât de rezervată, Lian? o întrebă el. De parcă te-ai teme de atingerea mea!

- Nu mă tem şi-mi voi îndeplini îndatoririle, nu-ţi face probleme.

- îndatoriri, spui?

- Nu asta vrei de la o nevastă? Să fie supusă, docilă, să respecte căsătoria şi pe tine?

- Lian, nici un bărbat nu are nevoie de nesiguranţă în viaţa lui. Nu vreau să mi te dăruieşti numai pentru că asta este îndatorirea

ta de soţie ci pentru că asta simţi. Te doresc, Lian. Te-am dorit din prima seară în care te-am cunoscut, dar ştii că nu poţi avea imediat tot ce-ţi doreşti. Pe atunci altele erau priorităţile mele. Si ştii şi tu la ce mă refer.

- Iar mie mi-ai promis libertatea după ce-mi voi îndeplini rolul, îi reaminti ea.
- Tot aşa cum tu mi-ai promis loialitate.

Ricardo oftă. Am trecut prin clipe destul de grele amândoi.

- Stiu, spuse ea. De fapt, m-am întrebat întotdeauna de ce n-ai vrut să afli dacă simţeam ceva pentru Grant.
- Nu era nevoie, Lian. L-ai folosit pentru a scăpa de o situaţie de neacceptat pentru tine, atâta tot.
- O, deci pe el îl consideri nevinovat!
- Nu chiar. Dar dacă aş fi dat vina numai pe el, n-ar fi scăpat prea uşor. Amândoi mi-aţi trădat încrederea.

- Tu vorbeşti? Tu care ai hotărât să modifici termenii înţelegerii noastre chiar înainte ca eu să fug cu Grant?
- Amândoi suntem vinovaţi.

în acel moment unul dintre cai dădu semne de nelinişte, iar un lătrat se auzi de undeva din

apropiere.

- Un şacal, zise Ricardo, urmărind-o foarte atent. Nu te teme, nu se apropie de foc.

Lian nu făcu nici o mişcare, cu ochii aţintiţi asupra braţelor lui puternice. Ea îşi aminti cum simţise acele braţe pe trupul ei care se împotrivea din fiecare fibră. Dar în seara asta totul avea să fie diferit. Ricardo o ajută să se ridice în picioare, sărutând-o, îmbrăţişând-o. Făcură dragoste cu tandreţe, apoi cu pasiune, iar Ricardo se întrecu în mângâieri şi sărutări. După aceea, ţinând-o în braţe, el îi spuse cu blândeţe:

- Acum te consideri o femeie împlinită, iubita mea?
- Eşti un bărbat minunat, Ricardo.
- Este bine să ştii că eforturile îţi sunt apreciate.

Lian îl privi încercând fără succes să citească ceva în
ochii lui negri.

- Ai fi preferat să-ţi spun că te iubesc, de fapt?

Ricardo o privi uimit.

- Si ar fi fost adevărat?

Lian lăsă să treacă un moment înainte de a-i spune:

- Nu, Ricardo.

- Atunci n-are sens s-o spui. Să ne bucurăm de noaptea asta minunată, *querida.*

*
* *

Dimineaţa, Lian fu trezită de razele soarelui care pătrundeau printr-o fantă a cortului. Ricardo începu să se îmbrace, si privindu-i trupul bronzat ea îsi aminti tot ce se întâmplase între ei noaptea trecută. De fapt, si-ar fi dorit ca Ricardo s-o sărute asa cum ar face fiecare soţ cu soţia lui, dar el nu schiţă nici un gest. Iesi din cort iar Ricardo îl strânse destul de repede. Lian se întrebă cum arăta oare asa, sculată din somn si ciufulită. Ricardo aprinse focul, pregăti cafeaua, apoi Lian îndrăzni să rupă tăcerea.

- Mai avem apă pe undeva? As vrea să mă spăl.

- Dacă mergi într-acolo, vei da de un lac. Să-ţi pregătesc ouă pentru micul dejun?

- Le pot pregăti eu după ce mă spăl.

- Cum doresti. In acest caz, o să merg cu tine să-ţi ţin prosopul. Lacul nu este foarte adânc dar se poate înota, tocmai de asta am ales acest loc pentru popas. Sper că stii să înoţi?

- Da, dar nu am costum de baie.

De data asta Ricardo râse din toată inima.

- Este chiar atât de important pentru tine? Doar am făcut dragoste noaptea trecută, şi nu cu ochii închişi.

Lian roşi.

- A fost cu totul altceva.
- Mă bucur că gândeşti aşa. Vino, Lian.
- Ricardo. încerci să mă umileşti din nou?
- Să te umilesc? Ricardo o privi uimit la început apoi se înfurie. Cu buzele strânse el îşi aruncă prosopul pe umăr. Aş vrea să te pot umili! Eşti atât de imatură încât ai nevoie de întunericul nopţii pentru a mi te arăta?
- Asta nu are de-a face cu imaturitatea. Am dreptul la intimitate atunci când o doresc!
- Nu ai dreptul la nimic decât la ce vreau eu să-ţi ofer. Cum să te fac să înţelegi? Eşti nevasta mea, proprietatea mea. Si trebuie să mi te supui! Du-te şi îmbăiază-te singură, pudico. Mai ai multe de învăţat în privinţa relaţiei dintre bărbat şi femeie.

Când Lian se întoarse la cort, Ricardo se şi bărbierise. Nu-i spuse nimic, îşi luă prosopul şi plecă spre lac. Ea făcu o omletă, apoi îl întrebă:

- Ce vom face astăzi?

El ridică nepăsător din umeri.

- Probabil ne vom întoarce la Mendoza.
Lian îl privi confuză.
- Am înţeles că vom sta două zile.
- Lian, aici sau la Mendoza, nu voi mai tolera comportamentul tău copilăresc.
- De ce spui asta? Pentru că am refuzat să mă îmbăiez goală, cu tine?
- Nu este doar asta, Lian. Crezi că eu vreau să te umilesc?
Lian scutură din cap.
- A fost o neînţelegere. Mi-era doar rusine să mă dezbrac în faţa ta, asta-i tot.
- Nu cumva ai acest sentiment de vină pentru că ţi-a făcut plăcere să faci dragoste cu un bărbat pe care nu-l iubesti? Desigur, tu îţi spui că n-ai avut de ales, si asta îţi salvează constiinţa. Iar acum adună-ţi hainele, ne întoarcem la Mendoza. Strânseră cortul în tăcere, înseuară caii, iar Lian deveni tot mai constientă că relaţia lor nu va merge.
Erau deja pe platou când se petrecu accidentul. Rojo fu cel care-l provocă, zvâcnind înainte pentru a ţine pasul cu Diablo, moment în care-i alunecă piciorul. Lian văzu cum Ricardo se opreste si se întoarce în sa, apoi cum Diablo îsi dă urechile pe spate simţindu-l dintr-o dată foarte aproape pe Rojo, după care armăsarul lui

Ricardo se cabră şi căzu. Calul se ridică imediat lovind din copite şi sforăind, dar stăpânul lui rămase jos, pe stânca goală. Lian opri imediat calul, descălecă şi încercă să prindă de frâie armăsarul lui Ricardo pentru a-l depărta de locul în care zăcea acesta.

Ricardo era viu dar inconştient, răsufla greu, era foarte palid, iar o rană urâtă, roşiatică îi marca fruntea. Părul îi era plin de sânge şi praf. Lian ştia că trebuie să oprească sângele înainte de toate. Luă sticla ei cu apă din şaua lui Rojo, neîndrăznind să se apropie de Diablo ale cărui nări mai fremătau încă. Se întoarse la locul în care se afla Ricardo şi sfâşiindu-şi cămaşa îi curăţă rana.

Când termină simţi că-i tremurau picioarele, dar se gândi că nu-i făcea bine să stea acolo în soare şi că trebuia să-l tragă la umbră. I se păru că Ricardo atârna mult mai greu decât şi-ar fi închipuit ea, şi-l aşeză cât mai confortabil, punându-i un pulovăr sub cap. Numai dacă şi-ar reveni, îşi spuse ea. Dacă ar fi fost cineva să-i dea o mână de ajutor!

Trecu vreo jumătate de oră înainte ca el să dea semne de viaţă.

- Ce s-a întâmplat, Lian? zise el cu multă

greutate.

- Diablo a căzut şi pe tine te-a aruncat din şa. Nu încerca să vorbeşti, Ricardo! Au trecut doar patruzeci şi cinci de minute de la accident.

- Trebuie să încerc să mă misc, nu pot sta aici. El făcu

o încercare de a se ridica dar se prăbusi imediat de durere. Când reusi să deschidă ochii din nou, se vedea că suferă.

- Adu-mi calul, Lian. Dacă reusesc să urc în sa, n-o să mai simt durerea. Nu pot rămâne aici.

- Există o soluţie, mă pot duce eu după ajutor. M-as putea întoarce înainte de înserat.

- Numai dacă mergi cu viteza vântului ajungi la estancia. Nu, Lian, nu ai suficientă experienţă să faci un astfel de drum.

- Ricardo, nu mă poţi opri.

- Iţi interzic să pleci!

- Imi pare rău, Ricardo, dar trebuie s-o fac, zise ea încălecând pe Diablo.

- Cel puţin nu te mai întoarce, trimite-l pe Jose cu masina, spune-i unde mă aflu.

- Haide, Diablo, strigă ea în momentul acela, convinsă că animalul n-o va asculta. Acesta porni brusc, muscând zăbala. Lian se prinse cu putere de coama lui, făcând corp comun cu el. Nu mergea la Mendoza, Riga era mai aproape.

Capitolul 11

Armăsarul se dovedi destul de supus după o încercare neizbutită de a o arunca din şa. Curând îşi pierdu şi el din putere iar când estancia Riga apăru în faţa lor, mergea destul de încet, cu corpul acoperit de sudoare. Cineva îi văzuse şi dăduse alarma, căci începură să apară oameni din toate direcţiile, iar Isabella şi Carlos veniră speriaţi spre ea.

- Ce s-a întâmplat? De ce îl călăreşti tu pe Diablo? o întrebă Isabella.

- Ricardo a avut un accident, este rănit, acolo, în zona dealurilor, la Sierra. Am nevoie de ajutor, era mai uşor să ajung aici decât să mă duc acasă. Te rog să-l ajuţi, Carlos, ar putea muri!

- Dacă moare Ricardo, Mendoza îţi revine ţie, zise acesta impasibil.

- Nu-mi trebuie Mendoza fără fratele tău. Este soţul meu, Isabella, şi-l iubesc, te rog, ajută-mă!

- Carlos, interveni Isabella, *por favor!*

- Bine, o să cer să mi se pregătească maşina, nişte saltele şi perne.

- Merg şi eu cu tine, zise Lian.
- Nu te poţi duce după ce ai călărit atâtea ore! interveni Isabella. Carlos, te rog s-o laşi aici!
Carlos zâmbi ironic.
- Lian este femeia lui Ricardo, nu a mea. Face ceea ce simte. Dar ceea ce fac eu, fac pentru că m-a rugat soţia mea. Relaţia mea cu Ricardo va fi aceeaşi.
- Sunteţi amândoi prea încăpăţânaţi pentru ca să vă puteţi împăca vreodată! se înfurie Isabella.
Lian simţea că timpul trecea foarte repede, în defavoarea lui Ricardo. Cât lua să umple rezervorul maşinii? se întrebă ea.
La un moment dat auzind zgomotul făcut de motorul maşinii, şi înţelese că bărbaţii plecau fără s-o ia. O luă la fugă şi, spre norocul ei, îi prinse chiar în dreptul arcadelor casei, unde Isabella striga disperată. Carlos o văzu alergând şi opri maşina, iar Lian urcă imediat peste saltele şi perne.
Drumul de la defileu până la Riga îl făcuse în câteva ore, dar acum la întoarcere îl străbătură într-o singură oră.

Il găsiră pe Ricardo istovit, aproape inconstient, dar imediat ce dădu cu ochii de fratele lui,

încercă să se ridice.

- Ce naiba te aduce aici?

- Nevasta ta a venit la Riga si împreună cu Isabella m-au implorat să vin după tine. Am ajuns cu masina, este la poalele dealului. Jose si Manuel te vor duce până acolo.

- Trebuia să te duci la Mendoza, Lian, asa cum ţi-am spus!

- Riga era mult mai aproape si cum nu aveam timp la dispoziţie...

- Cum ai ajuns acolo?

- Pe Diablo?

- Te-ai aventurat pe Diablo? răcni Ricardo.

- N-am avut de ales, Rojo schiopătează. De fapt, lui i s-a datorat accidentul. Sau poate eu l-am cauzat, pentru că n-am stiut să-l controlez. Iar acum nu mai scoate o vorbă, Ricardo, ai nevoie de putere pentru drumul de întoarcere.

- Dă-mi mâna, Lian, o să vorbim mai târziu.

Străbătură în tăcere drumul de întoarcere, iar o dată
ajunsi la Mendoza, sosi si doctorul trimis de Isabella. Era un bărbat între două vârste, care-l cunostea pe Ricardo
de mic. El constată că nu exista nici o fractură, ci

numai contuzii. După ce îndepărtă bandajele puse de Lian şi curăţă rănile, refăcu pansamentele, după care îi administră un sedativ.

- Pot să te las singur până mă spăl şi eu? întrebă Lian după plecarea medicului.

- Du-te, *chica,* dar întoarce-te cât poţi de repede, zise Ricardo, avem atâtea să ne spunem!

Lian se retrase, făcu duş şi-şi pansă propriile răni, apoi îmbrăcă un costum de bumbac cu fustă lungă şi reveni în camera lui Ricardo aşa cum îi ceruse acesta.

- Mai eşti supărat pentru că m-am dus la Riga? îl întrebă ea.

- Nu sunt supărat dar mă deranjează să ştiu că-i datorez lui Carlos salvarea mea.

- O să vorbesc cu Isabella să aranjeze un accident pentru Carlos, iar tu să-l salvezi, ca să nu te mai simţi dator faţă de el. Si dacă tot a venit vorba despre fratele tău vitreg, nu crezi că trebuie să îngropaţi securea războiului? Carlos nu mai vrea Mendoza acum, aşa mi-a spus.

- O fi spus, pentru că nu are nici o şansă. Dar animozitatea asta este numai între el şi mine. Isabella a ales şi va trebui să trăiască alături de el.

- înţeleg că si tu ai iubit-o, zise Lian. Poate că-l urăsti pe Carlos tocmai pentru că ţi-a luat-o!

- îl uram dinainte de asta. De fapt, nu stii nimic.

- Atunci, fă-mă să înţeleg!

- Lian, poate ţi-am mai spus ce fel de om era tatăl meu si cât l-am detestat când am început să înţeleg ce făcea. De fapt, el îsi aducea amantele si aici, la Mendoza, iar mama era constientă de ceea ce se întâmpla, dar lui nu i-a păsat. Era un om lipsit de onoare. Nu stiu de ce mama nu s-a despărţit de el, asta n-o să înţeleg niciodată. Dragostea pe care i-a purtat-o a ajuns s-o omoare. Am urmărit cum mama s-a transformat dintr-o fată frumoasă si plină de viaţă într-o femeie îmbătrânită înainte de vreme, nefericită. După o lună de la moartea ei, Carlos a venit să locuiască la Mendoza.

- Si mama lui?

- Nu, mama lui a continuat să trăiască la Santina.

- Dar de ce i-a mai trebuit tatălui tău încă un fiu?

- Tata stia ce simt pentru el, nu mi-am ascuns sentimentele niciodată. El ar fi vrut să mă facă să părăsesc Mendoza, dar era mai satisfăcut să

trăiesc în aceeasi casă cu fratele meu vitreg si să aud zilnic că vrea să-l facă mostenitor pe el. Carlos îi seamănă perfect, ca fire si fizic. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să mă determine să plec de bunăvoie.

Lian încercă să-şi închipuie ce viaţă chinuită dusese Ricardo; nu era de mirare că ajunsese un bărbat atât de dificil.

- Nu te învinuiesc, şi eu aş fi procedat la fel.
- Sunt convins de asta, ba poate chiar ai fi fost mai violentă în relaţia cu ei. Ăsta a fost şi motivul pentru care te-am ales tocmai pe tine. Acum înţelegi de ce-mi este atât de greu să mă împac cu Carlos?
- Da, duşmănia voastră este foarte veche.
- Dar tu continui să crezi că ar trebui să-i pun capăt.
- Dacă păstraţi duşmănia înseamnă că el a câştigat, nu?
- Nu, zise Ricardo, n-a câştigat, eu am Mendoza.

Iar Carlos pe Isabella. Nu mai era cazul să i-o spună,
i se citea pe figură.

- Carlos o iubeşte, este evident. Poate că la

început a dorit-o numai pentru că era iubita ta, dar acum lucrurile s-au schimbat.

- Pentru binele ei, sper că aşa este. Ricardo începu să privească neliniştit în jur. Mâine ne vom muta în altă aripă a casei, dar în seara asta vei dormi aici cu mine.
- Dar rana de la cap?
- Rana de la cap mă va durea mai puţin dacă te voi ţine în braţe.

Noaptea, aflată în braţele lui Ricardo, Lian realiză că acesta avea nevoie de ea. Rana de la cap i se vindecă dar cicatricea rămase; era semnul care-i amintea mereu că i-a rămas dator lui Carlos.

Discordia dintre cei doi fraţi era ceva cu care ea nu se va putea împăca prea usor. Oare toată viaţa vor continua să trăiască asa, ca doi străini? Iar ea si Isabella nu se vor putea întâlni decât pe furis?

Când întrezări o posibilă soluţie la această problemă, Lian refuză s-o privească cu seriozitate, la început. Poate astfel de stratageme funcţionaseră la vechii greci, dar nu si acum. Aristofan o folosise în împrejurări asemănătoare cu acestea.

Vizita Isabellei la Mendoza fu o surpriză. Ea

sosi cu masina, într-o dimineaţă când Ricardo era plecat.

- Trebuia să vin, îi spuse Isabella, chiar dacă trebuia să fac faţă mâniei lui Ricardo. Lian, te rog să nu te superi dacă voi refuza cafeaua ta, as prefera niste suc de portocale.

- Esti însărcinată! exclamă Lian. Mă bucur pentru tine!

- Da, am deja zece săptămâni.

- Carlos cred că este în al nouălea cer!

- Da, este într-adevăr fericit. Lian, am venit aici să discutăm, ce facem cu soţii nostri? îi lăsăm să-si poarte dusmănie mai departe?

- Avem altă posibilitate? Trăiesc de mult duşmănindu-se.

- Da, oftă Isabella, o duşmănie provocată de un tată care nu l-a iubit pe nici unul.

- Ricardo este convins că numai Carlos a fost iubit.

- Se înşală. Cel puţin el era fiu legitim, pe când Carlos nici măcar mulţumirea asta n-a avut-o. Tatăl lor i-a asmuţit unul împotriva celuilalt pentru a-i face să sufere. Era genul de om care se amuza de astfel de situaţii; era sadic. Fiecare dintre ei a crezut că celălalt era preferatul. Si Carlos a fost foarte surprins când au deschis

testamentul.

- Dar l-a acceptat.

- A făcut-o din dorinţa de a-i demonstra lui Ricardo că şi el este un Mendoza. Eu am fost foarte fericită când Ricardo te-a adus aici, deşi mi-a luat câtva timp ca să-l fac pe Carlos să vadă şi el lucrurile la fel. Acum este fericit cu viaţa pe care o duce la Riga. Numai că nu este gata să accepte asta în faţa lui Ricardo.

- Si nici Ricardo să-l creadă.

- Ai vreo idee, Lian?

- Ar fi una, dar va trebui aplicată cu multă răbdare. Ai auzit de Lysistrata?

- Nu.

- Era o femeie din Grecia antică. Săturându-se de faptul că soţul ei pleca mereu la război, a convocat femeile din cetate, cerându-le ajutorul. Le-a făcut pe femei să-i promită că le vor refuza bărbaţilor drepturile matrimoniale până când acestia îsi vor înăbusi instinctele lor războinice.

- Ai avut dreptate când ai spus că va trebui multă răbdare. Carlos va fi foarte nefericit.

- Si Ricardo, zise Lian, si amândouă pufniră în râs.

- Acum văd că-l iubesti mult pe soţul tău, zise Isabella. La început am avut îndoieli, dar

îngrijorarea ta, când ai venit să-l rogi pe Carlos să-l salveze, m-a convins.

- A, este o poveste lungă, începută cu stângul. Ei, ce zici, Isabella? începem chiar de astăzi? Ne baricadăm în spatele unei usi si îi santajăm. Ne facem provizii de hrană pentru câteva zile.
- Crezi că va dura atât de mult să-i facem să cedeze?
- Una sau două zile, stii cât sunt de căposi.
- Si dacă soţul meu va sparge usa? zise Isabella, vădit speriată de perspectivă.
- Va trebui să treacă de mine, mai întâi, si oricum nu cred că va fi violent cu tine, în starea în care te afli.

Cele două femei aduseră mâncare din bucătărie si sticle de apă minerală si se retraseră în fosta cameră a lui

Lian. Blocară uşa cu diverse piese de mobilier, după care Isabella se aşeză fericită pe pat şi începură să mănânce. Dar dură mai mult decât se aşteptaseră ele până la sosirea celor doi soţi.

- Lian? se auzi vocea lui Ricardo, eşti acolo?

Lian îi răspunse:

- Da, suntem amândouă aici.
- In acest caz, deschide uşa, imediat!

- Nu, Ricardo.

- Deschide uşa, Lian! strigă el.

- Nici vorbă, Ricardo, vom sta amândouă aici până când tu şi Carlos ne veţi da un motiv de bucurie.

Uşa se zgâlţâi.

- Pot să-ţi dau un singur motiv pentru ca să ieşi de acolo, tună Ricardo. Ai cinci minute să deschizi, dacă nu, sparg uşa!

In acel moment se auzi glasul lui Carlos care-şi implora soţia să deschidă.

- Isabella, ce se întâmplă aici? De ce v-aţi încuiat?

Lian fu cea care cuteză să-i răspundă.

- Ricardo mai este cu tine?

- Da, sunt, zise acesta, dar nu pentru mult timp, de data asta ai mers prea departe.

- Aş vrea să mă asculţi două minute, atâta doar: în Grecia antică femeile ştiau cum să asigure pacea comu-

nităţii. Inspirându-ne de la ele, am decis să vă refuzăm drepturile matrimoniale până când tu si Carlos veţi fi de acord să uitaţi trecutul si să acţionaţi ca doi bărbaţi maturi.

Desigur, Ricardo reacţionă primul:

- Lysistrata si tovarăsele ei aveau un avantaj:

erau multe. Nu stiu ce joc ridicol ai pus la cale, dar este momentul să te opresti.

- Nu este un joc, Ricardo; ne-am săturat de cearta voastră.

- Isabella, interveni si Carlos, tu ce ai de spus? Ce s-a întâmplat cu tine?

- Este sub influenţa nevestei mele, îi explică Ricardo. Lian s-a plictisit de viaţa pe care o duce si s-a gândit să revoluţioneze relaţiile de familie. Poate tu o vei convinge pe Isabella să renunţe, eu nu-mi mai pierd vremea. îţi mai dau o singură sansă de a opri absurditatea asta, Lian. Altfel, voi intra cu forţa si o să pun capăt iniţiativelor tale. Nu ai voie s-o implici pe Isabella în schemele tale, în situaţia ei!

- Situaţia în care sunt nu mă opreste să-mi doresc si eu liniste si pace între voi. Credeţi că-mi face plăcere să aduc pe lume un copil când tatăl si unchiul lui nu pot schimba o vorbă ca lumea? Lian are dreptate când spune că sunteţi ca niste copii.

De data asta interveni Carlos:

- Isabella, *chica mia*, te rog ieşi de acolo. Noi ne-am hotărât să discutăm, îţi promit.

- Ricardo, tu eşti de acord cu ce spune Carlos? îl întrebă ea.

- Da, vom vorbi, mormăi şi Ricardo.

Lian dădu la o parte mobila pe care o puseseră în uşă, iar Carlos se duse direct la soţia lui, aflată pe pat. Ricardo o prinse pe Lian de mână şi o duse spre balcon. Ochii lui aruncau flăcări.

- De ce, Lian? De ce ai făcut asta?
- Ai vorbit serios când ai spus că vă veţi împăca?
- Aş mai avea vreo şansă dacă nu m-aş conforma? Iar Isabella nu trebuie lăsată să se agite prea mult, în starea ei. Ar trebui să te pedepsesc pentru ce i-ai făcut!
- Dă-i drumul, ce mai aştepţi! Eu îmi voi primi pedeapsa fără să crâcnesc, ca un adult. Bine, Ricardo, am înţeles că am mers prea departe, iar tu şi Carlos veţi avea o relaţie bună de acum.
- De ce este atât de important pentru tine ca eu şi Carlos să fim în relaţii bune? Am acum o soţie, de ce aş mai avea nevoie şi de un frate? Tu-mi dai tot ce-şi poate dori un bărbat, *querida*, ai un trup minunat, un chip frumos. Curând vei rămâne însărcinată, nu-ţi este de ajuns?
- Nu, nu-mi este, se încăpăţână Lian. Tu crezi că doi oameni şi un pat fac o căsnicie, dar nu este aşa.

Compatibilitatea fizică este totul pentru tine? Poate, dar eu am alte concepţii. Iar dacă tot discutăm căsnicia noastră, află că nu ştii să iubeşti o femeie! Iar acum, lasă-mă în pace!

Ricardo îi luă faţa scăldată de lacrimi în palmele sale mari.

- Lian, vrei să spui că şi tu mă iubeşti?

- Acum o săptămână mi-ai spus că ai iubit-o pe Isabella.

- Da, este adevărat că am iubit-o. Am iubit-o de când era copil şi am sperat că într-o zi o voi face soţia mea. Numai după ce Carlos mi-a furat-o şi m-am văzut în situaţia de a-mi apăra estancia am înţeles că există şi alte feluri de dragoste. Ceea ce simţeam pentru Isabella era numai tandreţe. Ceea ce simt pentru tine este ceva cu totul diferit, ca furtuna după soare. Tu mă faci să mă înfurii, îmi provoci pasiune şi te doresc aşa cum n-am dorit altă femeie în viaţa mea.

- O, Ricardo, zise Lian, impresionată.

- O Ricardo, o maimuţări el, parcă eşti vreo fugară dintr-o nuvelă romantică.

- Asta şi simt, iar tu n-o să mă aduci cu picioarele pe pământ, oricât ai vrea. Acum, spune-mi, când ţi-ai dat seama că mă iubeşti?

- N-aş putea preciza momentul, totul s-a petrecut rapid.
- Adevărat, eu te uram din tot sufletul săptămâna trecută, iar acum...
- Iar acum ce simţi, *amada mia*?
- Sunt ca o pisică în faţa căreia a fost aşezată o farfurie cu frişcă. Sunt gata să torc!
- Dar vei reîncepe să zgârii după ce termini frişca, nu mă îndoiesc! Lian, tu eşti ceea ce-mi trebuia mie, tu, rebela mea englezoaică! Iar acum nu-mi doresc decât să te ţin în braţe.
- Ai uitat de Isabella şi Carlos?
- Ai dreptate, am uitat de ei; de fapt, am uitat de toţi şi toate, numai la noi doi mă gândesc. Iţi promit că de dragul tău şi al Isabellei, eu şi Carlos vom încerca să ne împăcăm. Cu condiţia ca tu să-mi aduci pe lume un fiu. Un mic argentinian, care să aibă ochii mamei sale.

Sfârşit

*
* *